

โลกกว้างทางปัญญา

◆ หนังสือ

วันเด็กแห่งชาติ

๒๕๔๖

“ทองแดง เป็นสุนัขที่มีสัณนิษฐานการวะ และมีกิริยามารยาทเรียบร้อย
เจียมเนื้อเจียมตัว รู้จักที่ต่ำที่สูง เวลาเฝ้าฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
จะนั่งต่ำกว่าเสมอ”

จาก พระราชปรารภในหนังสือเรื่อง ทองแดง

(ภาพ ทองแดง หมอบเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในขณะที่ทรงอยู่กับสุนัขตัวอื่นๆ)

โลกกว้างทางปัญญา

ปีแห่งการส่งเสริมการอ่านและการเรียนรู้

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๔๖

กระทรวงศึกษาธิการ

โลกกว้างทางปัญญา

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๕๖

กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของ

ISBN 974-650-283-1

จัดพิมพ์จำหน่ายในวันเด็ก ๑๑ มกราคม ๒๕๕๖

ภาพหน้าปก

ภาพวาด เกरिक ยูนพันธ์ (สงวนลิขสิทธิ์)

ภาพถ่าย บุญส่ง ชาดะนัย

แสดงแบบ นักเรียนจากโรงเรียนอนุบาลกรแก้ว

จัดภาพ กรัยวิเชียร ทะวงษา

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

“...เด็ก เป็นผู้ที่จะได้รับช่วงทุกสิ่งทุกอย่าง
ต่อจากผู้ใหญ่ ดังนั้น เด็กทุกคนจึงสมควรและ
จำเป็น ที่จะต้องได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่าง
ถูกต้องเหมาะสม ให้มีศรัทธามั่นคงในคุณความดี
มีความประพฤติเรียบร้อย สุจริต และมีปัญญา
ฉลาดแจ่มใสในเหตุในผล...”

พระราชดำรัส พระราชทานในโอกาสปีเด็กสากล

๑ มกราคม ๒๕๒๒

“โลกกว้าง ทางปัญญา”

เด็กนิดและเด็กน้อย
เป็นเด็กด้อยได้เรียนวิชา
เติบโตใหญ่ใช้ปัญญา
ที่ศึกษาจนเชี่ยวชาญ

เรียนรู้พินิจดี
มีวิจารณ์ญาณ
ซื่อตรงและกล้าหาญ
อุดมการณ์มั่นแน่วชัย

รู้คิดและรู้ดำ
รู้เวลาที่ก้าวเดิน
ที่ใด ทุกไกลเกิน
เพราะโลกกว้างทางปัญญาฯ

พจมาน พงษ์ไพบูลย์

พระวรวงศ์เธอ

พ.ศ. ๒๕๕๖

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ประทานในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๖

.....

วันเสาร์ที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๖ สำหรับเด็กวันนี้ก็คงมีความสำคัญที่เป็นวันที่เด็กๆ ได้สนุกสนานกันอย่างเต็มที่ ผู้ใหญ่มีหน้าที่ต้องเตือนให้เด็กรู้ตัว ว่ามีความสำคัญสำหรับชาติอย่างมาก เพราะเป็นจริงตามที่มีคำกล่าว ว่าเด็กเป็นอนาคตของชาติ คือชาติจะเป็นอย่างไร จะเจริญรุ่งเรืองเพียงใดหรือไม่ อยู่ที่เด็กในปัจจุบันที่จะเติบโตต่อไปในอนาคต สอนให้เด็กเห็นความสำคัญที่สุดของชาติไทยของพวกเรา ของพวกเรา อัญเชิญกระแสพระราชดำรัสในสมเด็จพระบรมพิตร

พระราชสมภารเจ้า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราชทานไว้ ว่าถ้าไม่มีพระพุทธรูป ศาสนา ไทยก็ไม่มี นั่นก็คือผู้ใหญ่ทั้งหลายควรทำหน้าที่ของแต่ละคนให้จริงจัง อบรมลูกหลานน้อยๆ ทั้งหลายในทุกวันนี้ให้เห็นตามความจริง ที่สมเด็จพระบพิตรพระราชสมภารเจ้า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระมหากรุณาที่ซัดเป็นเครื่องเตือนสติคนไทยทั้งปวง ให้เห็นความสำคัญที่สุดของพระพุทธรูปศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกวันนี้ เรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธรูปศาสนาคอนข้างจะวุ่นวายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และไม่น่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนี้

อย่างไรก็ตาม ผู้ใหญ่จะอบรมเด็กได้ดีเพียงไรอยู่ที่ผู้ใหญ่ต้องอบรมตนเองให้ได้ดีก่อน ให้ตนเองเห็นความสำคัญที่สุดของพระพุทธรูปศาสนาต่อประเทศไทยเรานี้ให้ชัดเจนถูกต้องตามความเป็นจริงให้ได้ก่อน ให้ซาบซึ้งถึงใจในพระเดชพระคุณของพระพุทธรูปศาสนาต่อประเทศไทยให้ชัดเจนจริงจังก่อน ไม่เช่นนั้นย่อมไม่อาจอบรมลูกหลานเด็กเล็กให้เห็นความสำคัญของพระพุทธรูปศาสนาได้ถูกต้องตามความจริง ดังกระแสนพระราชดำรัสว่า “คนไทยนี้ ถ้าไม่มีพระพุทธรูปศาสนาแล้ว ไทยคงไม่มี.....” พูดกับเด็กก็เห็นจะต้องพูดว่าถ้าไม่มีพระพุทธรูปศาสนาไทยก็ไม่ได้ เด็กทั้งหลายแม้จะอย่างไรก็ไม่ถึงกับจะยอมให้ชาติไทยต้องจบสิ้น ไม่มีเด็กไทยคนไหนยอมให้ชาติไทยต้องจบสิ้นไป เช่นเดียวกับคนไทยทุกคนนั่นเองไม่มีวันยอมให้ชาติไทยต้องมอดเป็นจบสิ้นไปแน่นอน ซึ่งก็ต้องเตือนพระราชดำรัสไว้ทุกลมหายใจเข้าออก พระพุทธรูปศาสนาต้องอยู่คู่ไทย ใครก็ตามจะเหยียบย่ำทำลายพระพุทธรูปศาสนาของไทยไม่ได้ เด็กไทยทุกคนต้องได้รับการอบรมให้เข้าใจชัดเจนในความจริงที่สำคัญที่สุดนี้ เพื่อเขาจะได้เป็นอนาคตที่งดงามมีความสำคัญของประเทศชาติต่อไป เขาจะได้ไม่ปล่อยปละละเลยให้พระพุทธรูปศาสนาที่สุดประเสริฐถูกลบหลู่ดูหมิ่น จนเกิดเป็นปัญหาเช่นทุกวันนี้ ซึ่งเป็นมหาอัปมงคลสำหรับชีวิตผู้ปล่อยปละละเลยให้พระพุทธรูปศาสนาถูกล่วงล้ำก้าเกิน ช่วยกันอบรมเด็กของเราไว้ว่าไม่มี การทำดีใดจะให้ผลเป็นมงคลแก่ชีวิตเสมอด้วยการเทิดทูนพระพุทธรูปศาสนาให้พ้นการลบหลู่ทั้งน้อยใหญ่ และไม่มีการทำชั่วใดจะให้ผลเป็นอัปมงคลแก่ชีวิตเสมอด้วยการปล่อยปละละเลยให้พระพุทธรูปศาสนาถูกลบหลู่ดูแคลน ช่วยกันอบรมเด็กไทยให้เข้าใจความจริงนี้เถิด จะเกิดเป็นมงคลแก่ชีวิตเด็กผู้เป็นลูกหลานที่รักทุกถ้วนหน้า ขออำนาจพร

วัดบวรนิเวศวิหาร กทม.

คำขวัญ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี

เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๖

เรียนรู้อะไรก็ได้ ทุกวัน

ทั่วทุกภาคในไทย

พันตำรวจโท

(ทักษิณ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ประจำปี ๒๕๔๖

ไม่ขาดความรู้ คู่คุณธรรม นำสู่ชีวิตที่ดี

ปองพล อติเรกสาร

(นายปองพล อติเรกสาร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญ
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
ประจำปี ๒๕๔๖

“ เรียนรู้ร่วมกัน สร้างสรรค์สังคม ”

นาง อรุณม นพคุณ
(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

สาร

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๖
วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๖

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๖ ที่เวียนมาบรรจบครบรอบอีกวาระหนึ่ง ในวันเสาร์ที่ ๑๑ มกราคม คกนี้ ในนามของรัฐบาลและผู้ใหญ่ในบ้านเมือง ผมขอส่งความรักถึงและความปรารถนาดีมายังเด็กๆ ที่น่ารักทุกคน

ในทุกสังคม ประชาชนทุกคนต้องมีหน้าที่ของตนเอง รวมทั้งเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของชาติและเป็นการก้าลังสำคัญส่วนหนึ่งของบ้านเมือง หน้าที่ของเด็กและเยาวชนคือการเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ มีบิดามารดา บุพการีและผู้มีพระคุณ เป็นต้นเด็กๆ ต้องประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในกรอบแห่งศีลธรรมอันดีงาม รักวัฒนธรรมไทย นิยมไทย และต้องช่วยเหลือครอบครัวตลอดจนสังคมตามที่โอกาสจะอำนวย ขณะเดียวกันก็ต้องติดตามข่าวสารของบ้านเมือง และมีส่วนร่วมบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม อันถือเป็นหน้าที่ที่เด็กและเยาวชนควรพึงปฏิบัติ

หน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่งของเด็กและเยาวชนคือการศึกษาหาความรู้ อยู่เสมอและตลอดเวลา เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นคนดี คนเก่ง มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรมเป็นก้าลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติสืบต่อไปในอนาคต โดยเฉพาะในขณะที่สังคมก้าลังก้าวไปสู่การเป็นสังคมข่าวสารและเทคโนโลยี เด็กๆ ต้องให้ความสำคัญกับการศึกษาและการแสวงหาความรู้ตลอดชีวิต ซึ่งจะทำให้เราสามารถก้าทันข้อมูลข่าวสารที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทุกด้าน ทุกคนต้องมี

ความรู้และก้าวหน้าเทคโนโลยี เพราะโลกต่อจากนี้ไปเทคโนโลยีคือปัจจัยสำคัญในการแข่งขัน ผู้ที่มีเทคโนโลยีเหนือกว่าเท่านั้นคือผู้ชนะ ความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีระดับสูงกำลังก้าวเข้ามาแทนที่เทคโนโลยีแบบเก่าๆ ตลอดเวลา หากเราไม่รู้จักเทคโนโลยีหรือก้าวตามไม่ทันเราจะไม่ประสบความสำเร็จหรือไม่สามารถชนะใครได้เลย

นอกจากนี้ เด็กและเยาวชนต้องรู้จักมองโลกในแง่ดีและคิดอย่างสร้างสรรค์ การที่บ้านเมืองของเราไม่สามารถก้าวไกลไปกว่าที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ ก็เพราะมีคนเป็นจำนวนมากไม่ยอมที่จะมองโลกและสังคมในแง่ร้าย ไม่คิดอย่างสร้างสรรค์ แต่กลับคิดวนเวียนอยู่แต่ในกรอบเดิมๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการริเริ่มและสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ การมองโลกในแง่ดีไม่ได้หมายถึงการปล่อยปละละเลยโดยไม่สนใจตรวจสอบ แต่เป็นการมองโลกและสังคมด้วยความเข้าใจและเปิดใจยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง มองความขัดแย้งในทางสร้างสรรค์ รู้จักการแสวงหาความร่วมมือและการทำงานเป็นทีม เพื่อให้ได้สิ่งที่ดีที่สุดทั้งต่อตนเองและส่วนรวม

วันเด็กแห่งชาติปีนี้ ผมได้ให้คำขวัญว่า **“เรียนรู้ตลอดชีวิต คิดอย่างสร้างสรรค์ ก้าวทันเทคโนโลยี”** เพื่อให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ตลอดชีวิต การคิดอย่างสร้างสรรค์และการก้าวทันเทคโนโลยี ซึ่งผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเด็กๆ ทุกคนจะนำคำขวัญนี้ไปเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งต่อตนเองและประเทศชาติบ้านเมืองสืบต่อไป

ในโอกาสนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและอำนาจศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากล อีกทั้งพระบารมีแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ โปรดดลบันดาลประทานพรให้เด็กๆ ที่รักทุกคน จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรง มีกำลังกาย กำลังใจ และสติปัญญา เพื่อที่จะเป็นเด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีอนาคตสดใสของประเทศชาติสืบไป

พันตำรวจโท

(ทักษิณ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

คำนำ

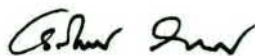
วันเด็กแห่งชาตินั้น กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการจัดงานฉลองฯ ตามมติคณะรัฐมนตรีทุกปี เริ่มตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๓๐ โดยถือเอาวันเสาร์ที่ ๒ ของเดือนมกราคมเป็นวันเด็กแห่งชาติ

สำหรับวันเด็กประจำปี ๒๕๔๖ นี้ ตรงกับวันที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๖ เป็นปีที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศเป็นปีแห่งการส่งเสริมการอ่านและการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กได้ทันยุคสมัยการศึกษาใหม่

การจัดทำหนังสือเล่มนี้จึงมีเด็กจากทุกภูมิภาคร่วมส่งเรื่อง ภาพ มาร่วมการจัดทำ และมีผลงานการประกวดที่น่าอ่านมากขึ้น

ในการจัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาตินี้ คณะกรรมการฯ รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาต ให้อัญเชิญพระราชดำรัสอันทรงคุณค่าแก่เด็กไทยทั่วประเทศ และกราบสำนึกในพระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ที่ประทานพระวรวงศ์มคิต ขอบขอบคุณฯพณฯ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดกระทรวงศึกษาธิการที่มอบคำขวัญให้แก่เด็กทุกคนได้ระลึกถึงความสำคัญในวันนี้

ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ คณะกรรมการฯ ขอมอบความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนของชาติทุกคน ตลอดจนผู้อ่านทุกท่าน ขอให้ประสบความสำเร็จโดยทั่วกัน และร่วมกันช่วยเหลือเกื้อกูลให้เด็กไทยได้ใช้หนังสือวันเด็กเป็นบันไดของการอ่าน และใฝ่ใจเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาตนเองและสังคมต่อไป

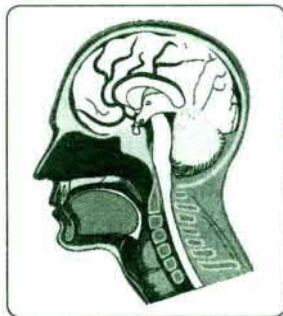
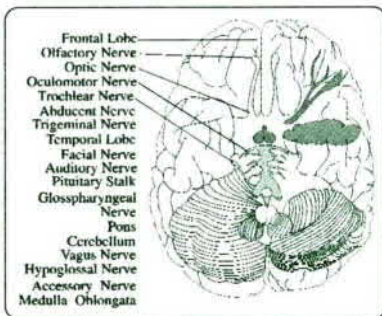
(นางอารีรัตน์ วัฒนสิน)

ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ
ประธานคณะกรรมการจัดทำหนังสือวันเด็ก

สารบัญ

	หน้า		หน้า
เด็กๆ รู้จักสมองของหนูเองไหมคะ	๒	เพื่อนที่แสนดี	๗๐
แต่...เด็กของเราทั้งโลก	๑๐	เที่ยวบางไทร	๗๑
คนไม่อ่านหนังสือ	๑๑	เจ้าเหมียวไทย	๗๒
เจ้านายสอนประวัติศาสตร์	๑๔	นิทานเรื่อง ยายกะตา	๗๖
การสอนแบบมอนเตสซอรี่	๑๘	ฉันจรดปากกาด้วยเท้าซ้าย	๘๒
ปลาทุ	๒๒	ความกตัญญูทเวที	๘๔
เกมแบ่งกันกินหญ้า	๒๗	ความฝันของเด็กน้อย	๘๕
ทำอย่างไรนี่...เราจึงจะเรียนเก่ง	๒๘	เรื่องเล่าจากดวงดาว	๘๖
การเรียน	๓๑	หนังสือคือเพื่อน	๘๘
เด็กชายตัวน้อย	๓๒	ขุมทรัพย์ที่หาได้	๙๐
A LITTLE BOY	๓๓	อันกับเพื่อนเกเร	๙๒
เด็กและเยาวชนไทยมีส่วนร่วม		ป่าชายเลน	๙๓
ในการพัฒนาประชาธิปไตยอย่างไร	๓๔	ปูทะเล	๙๔
บทบาทของเด็กและเยาวชน		บ้านของฉัน	๙๔
ต่อระบอบประชาธิปไตย	๓๖	ความฝันของเด็กไทย	๙๕
หนูอยากได้มือถือ	๓๙	กว่าจะถึงวันนี้...ของยอดนักเทนนิส	
KHAO JEEN LEA	๔๒	สองพ่อลูก	๙๖
จินตนาการของเด็กตัวเล็กๆ	๔๗	เปลี่ยนวิกฤติในครอบครัว	
จากเด็กไทยต่างแดน	๕๑	เป็นโอกาสอันอบอุ่น	๑๐๐
หนังสือคือเพื่อนแท้	๕๒	พระคุณแม่	๑๐๒
โลกกว้างทางปัญญา	๕๓	แล้วจะรักโรงเรียน	๑๐๕
หนังสือเรื่อง ทองแดง	๕๕	เด็กไทยช่างเล่น	๑๐๖
บ้านสี่ห้อง	๖๒	โลกของการเรียนรู้	๑๑๐
คิดถึงกันวันเด็ก	๖๔	กิจกรรมเรียนรู้ของนักเรียน	๑๑๒
เรื่อง คุณแม่ของผม	๖๙	คนมีฝีมือวาดภาพ	๑๑๓

เด็กา รู้จักสมองของหนูเองไหมคะ (สมองเด็กมีพลังมหัศจรรย์)

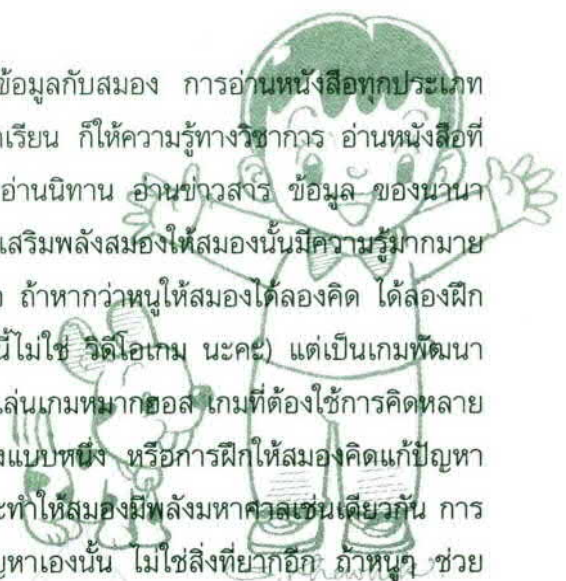

เด็กา ทราบไหมคะว่าสมองของมนุษย์เรานั้น มีทศจรรยเหลือหลาย หนูทราบไหมคะว่าสมองของหนูเองนั้นขนาดเท่าไร หนักประมาณเท่าไร มีหน้าที่อย่างไร และที่สำคัญก็คือมีพลังมหาศาลอย่างไร

เกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ สำหรับเด็กา ทุกวัย อยากจะให้หนูๆ ทราบว่าสมองของเราทุกคน ของมนุษย์ทุกคน ของเด็กทุกคนนั้น ใกล้เคียงกัน ตอนเกิดมาเป็นทารกแรกเกิดมีน้ำหนักตัวประมาณ ๒-๓ กิโลกรัม และมีน้ำหนักของสมองประมาณ ๓๕๐-๕๐๐ กรัม หรือพูดง่ายก็คือ ๓-๕ ขีด และมีเซลล์สมองใกล้เคียงกันคือประมาณหนึ่งแสนล้านเซลล์ ฉะนั้นไม่ว่าเราจะจะเป็นเด็กไทย เด็กในประเทศไหน เกิดอยู่ที่ส่วนไหนของโลกก็ตาม สมองของเราใกล้เคียงกันเซลล์สมองปริมาณใกล้เคียงกัน แต่ทราบไหมว่าทำไมบางคนถึงเก่งถึงมีความสามารถมากมาย

ไม่ยากเลยคนเราทุกคนมีพลังสมองทั้งสิ้น หนูๆ สามารถจะเพิ่มพลังสมองของหนูได้ เพราะธรรมชาติให้เราใกล้เคียงกัน แต่อยู่ที่การที่เราจะส่งเสริมพลังสมอง วิธีส่งเสริมพลังสมองนั้นก็ไมยากเช่นกัน หนูๆ ต้องรัก

การอ่าน การอ่านเป็นการให้ข้อมูลกับสมอง การอ่านหนังสือทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นหนังสือเรียน ตำราเรียน ก็ให้ความรู้ทางวิชาการ อ่านหนังสือที่กระตุ้นให้หนูๆ ได้คิด ได้ฝัน อ่านนิทาน อ่านข่าวสาร ข้อมูล ของนานาประเทศทั่วโลก ก็เป็นการส่งเสริมพลังสมองให้สมองนั้นมีความรู้มากมาย แตกฉาน แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ ถ้าหากว่าหนูให้สมองได้ลองคิด ได้ลองฝึกทำ เช่น ถ้าหนูเล่นเกม (ในที่นี้ไม่ใช่ วิดีโอเกม นะคะ) แต่เป็นเกมพัฒนาสมอง เช่น เล่นเกมหมากรุก เล่นเกมหมากรอส เกมที่ต้องใช้การคิดหลายขั้นตอนก็เป็นการฝึกพลังสมองแบบหนึ่ง หรือการฝึกให้สมองคิดแก้ปัญหา โดยที่หนูๆ คิดเอง ทำเอง ก็จะทำให้สมองมีพลังมหาศาลเช่นเดียวกัน การที่หนูจะคิดเอง ทำเอง แก้ปัญหาเองนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ยากอีก ถ้าหนูๆ ช่วยคุณพ่อ คุณแม่ทำงานบ้าน งานกิจวัตรประจำวันของหนูเอง ของครอบครัวมีส่วนร่วมช่วยทำงานต่างๆ กิจการงานบ้าน และถ้าคุณพ่อ คุณแม่ อนุญาตให้หนูมีส่วนร่วมช่วยทำงานของครอบครัวด้วย งานที่เป็นธุรกิจ การงานของคุณพ่อ คุณแม่ตรงนี้ ก็จะฝึกสมองของหนูเอง ทำให้สมองนั้นมีประสิทธิภาพ มีพลัง หนูทราบไหมว่าคนที่เขาเก่ง คนที่เขาประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น สมองของเขามหัศจรรย์มาก สมองของเขามีประสิทธิภาพ สมองของเขามีใยประสาทเชื่อมโยงออกมาจากเซลล์สมอง เชื่อมโยงถึงเซลล์อื่นๆ ในสมองมากกว่าสมองของคนทั่วๆ ไป ดังนั้นหนูสามารถจะเพิ่มใยประสาท เพิ่มความสามารถของสมองของหนูได้ จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

✂ จะยกตัวอย่างคนที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งเขาอาจมาจากตัวบเล็ก ๆ หมู่บ้านเล็กๆ ในส่วนใดของประเทศก็ได้ แต่คนเหล่านี้ ก็เติบโตขึ้น เป็นคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ในต่างประเทศมีเด็กคนหนึ่งอายุ

☆ △ □ ○ ☆ ☆ △ □ ○ ☆ ☆ △ □

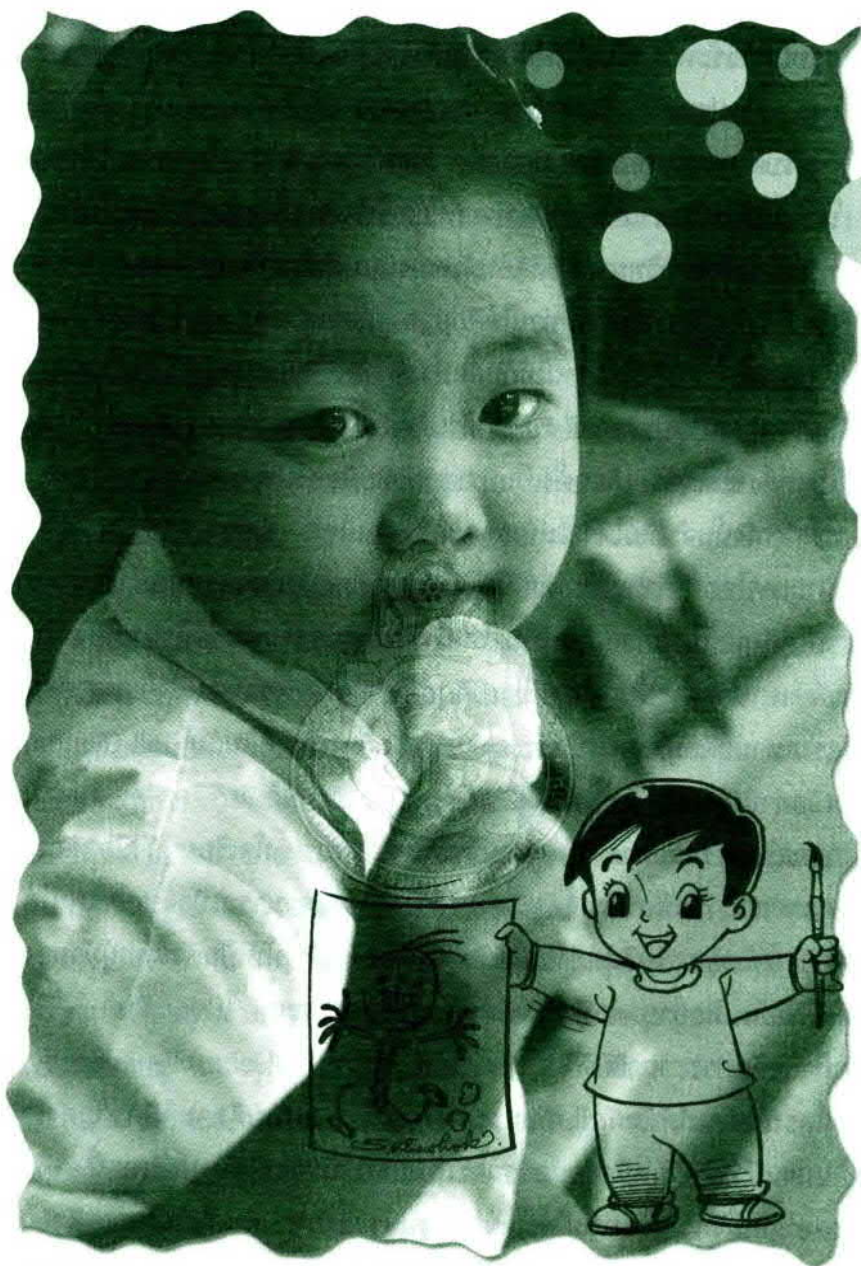
ประมาณ ๑๐ ขวบ คุณพ่อทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เป็นผู้ที่มีความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์มากมาย หนูน้อยคนนี้ก็เฝ้าดูคุณพ่อทำงาน เห็นคุณพ่อเรียนรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ ก็อยากจะเรียนรู้เรื่องคอมพิวเตอร์บ้าง จนในที่สุดก็เป็นคนที่มีความรู้ เรื่องคอมพิวเตอร์พอสมควร และต่อมาเขาก็ได้ทำงานร่วมกับบริษัทผลิตซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ยักษ์ใหญ่ของโลก โดยที่เขาเป็นเด็กเล็กๆ อายุเพียง ๑๐ ขวบ แต่เขาจะช่วยเป็นที่ปรึกษาให้บริษัท เมื่อบริษัทมีโปรแกรมใหม่ออกมา ก็จะส่งมาให้หนูน้อยคนนี้ทดลองใช้ และหนูน้อยคนนี้ก็ส่งข้อมูลกลับไปให้บริษัททราบว่ามีโปรแกรมไหน มีข้อดี ข้อเสีย สะดวก ง่ายต่อการใช้สำหรับผู้ใช้อย่างไร ในฐานะที่หนูน้อยนี้เป็นคนใช้โปรแกรมนั้น ซึ่งทางบริษัทก็นำข้อมูลไปรวมกับข้อมูลอื่นๆ ด้วย และปรับปรุง และส่งกลับมาให้หนูน้อยได้ใช้อีก หรือเรื่องราวของหนูน้อยอีกคนหนึ่งต่างประเทศ เช่นเดียวกันที่คุณพ่อทำงานเกี่ยวกับหุ้น เกี่ยวกับการเรื่องตลาดหลักทรัพย์ ทำให้หนูน้อยคนนี้อายุเพียง ๑๒ ปี มีความรู้มากเกี่ยวกับการซื้อหุ้น การเล่นหุ้น เกี่ยวกับการเรื่องตลาดหลักทรัพย์ และหนูน้อยคนนี้ก็เรียนรู้ และไปบรรยายหน้าห้องได้ เพื่อนๆ ฟังถึงวิธีการที่จะเล่นหุ้น ซื้อหุ้น ขายหุ้น ซึ่งก็เป็นความรู้แบบหนึ่งเป็นวิชาชีพแบบหนึ่ง จะเห็นว่า การเรียนรู้จากงานของผู้ปกครองก็เป็นสิ่งที่เพิ่มประสิทธิภาพพลังสมองเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นยังมีบุคคลอื่นที่ประสบความสำเร็จในชีวิตจากการเรียนรู้ จากการงานตั้งแต่เยาว์วัย เช่นท่านประธานาธิบดีของประเทศเปรู คนปัจจุบัน ดร.โตเลโด (Toledo) ท่านก็เล่าว่าเมื่อสมัยยังเล็กท่านเป็นบุตรคนที่ ๘ ในบรรดาบุตรทั้งสิ้น ๑๖ คน สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในสถานะที่ไม่ค่อยดีนัก เมื่อท่านอายุได้ ๕-๖ ปี ท่านก็ต้องช่วยเหลือครอบครัวโดยการที่ไปเป็นเด็กขัตรองเท้า เพื่อที่จะช่วย

ครอบครัวระหว่างนั้นท่านก็มีความตั้งใจแน่วแน่ว่าสักวันหนึ่งในอนาคตท่านอยากประสบความสำเร็จท่านอยากจะเป็นผู้นำประเทศเปรู ซึ่งท่านก็ได้รับความช่วยเหลือจากนักสอนศาสนาชาวอเมริกัน ที่หาทุนการศึกษาให้ท่านได้ไปศึกษาเล่าเรียน ท่านก็ขยันตั้งใจเรียนเป็นคนดี และในที่สุดท่านก็ได้เข้ามหาวิทยาลัยที่ติดอันดับของโลก คือมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (Stanford University) ท่านได้ศึกษาทางด้านเศรษฐศาสตร์ หลังจากจบการศึกษา ท่านก็ได้ทำงานให้กับสหประชาชาติ และเมื่อประมาณปีเศษมานี้เอง ท่านอายุประมาณ ๕๐ ปี ท่านก็กลับไปประเทศเปรู ลงแข่งขันรับเลือกตั้ง และได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของประเทศเปรู

✧ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าไม่ว่าหนูจะอยู่ที่ส่วนไหน แห่งหนตำบลใด ของประเทศไทย ถ้าหนูเป็นเด็กดีหนูมีความตั้งใจแน่วแน่และหนูพยายามเดินไปให้ถึงจุดหมาย หนูก็จะเป็นคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จทำประโยชน์ให้สังคม นอกจากนั้น ก็ยังมีประวัติบุคคลที่ประสบความสำเร็จอีกหลายคน เช่น ท่านอดีตประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา บิล คลินตัน (Bill Clinton) เมื่อท่านเกิดมาใหม่ๆ อายุไม่กี่เดือน คุณพ่อท่านก็เสียชีวิต คุณแม่ท่านและญาติๆ ก็เฝ้าดูแลเลี้ยงดูท่านก็ขยันหมั่นเพียร ตั้งใจเรียนหนังสือ ท่านมีความสามารถพิเศษทางด้านดนตรีด้วย ท่านสามารถเป่าแซกโซโฟนได้อย่างไพเราะ ในที่สุดท่านก็ได้รับทุนได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนผู้นำของนักเรียน เมื่ออายุ ๑๕ ปี เข้าไปพบกับผู้บริหารประเทศ ในขณะนั้นก็คือ ท่านอดีตประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี (John F. Kennedy) และเมื่อท่านได้สัมผัสมือกับประธานาธิบดี เคนเนดีท่านก็มีความตั้งใจแน่วแน่ว่าสักวันหนึ่งท่านอยากจะเป็นประธานาธิบดีของประเทศนี้ คือสหรัฐอเมริกา และท่านก็ตั้งใจฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ท่านก็สำเร็จการศึกษา

ทางด้านกฎหมาย ท่านก็กลับมาที่รัฐอาร์คันซอ (Arkansas) รัฐเล็กๆ ของท่านและท่านก็ลงสมัครเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการรัฐและเดินไปในแนวทางที่ท่านตั้งจุดมุ่งหมายไว้ตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี จนในที่สุด ท่านก็ได้เป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา ถึง ๒ สมัย ท่านทำให้ประเทศอเมริกา มีความเจริญทางด้านเศรษฐกิจต่างๆ มากมาย อันนี้ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นว่าถ้าคนเรามีความตั้งใจแน่วแน่ ไม่ว่าจะอายุเท่าไรแล้วก็ตาม อยู่ใญ่ใดก็ตาม มีความตั้งใจแน่วแน่ที่อยากจะเป็นอย่างใดก็ได้ในอนาคต ถ้าหนูมีความขยัน มีความตั้งใจจริง มีความอดทน และถ้าหากว่ามีปัญหา มีอุปสรรคก็ต่อสู้ไป ในที่สุดหนูก็จะเป็นคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในชีวิตหรืออีกตัวอย่างหนึ่งที่ราชาการ์ตูน ที่ใช้เวลาเพียง ๒๕ ปี ก็ได้สร้างอาณาจักรการ์ตูนไปทั่วโลก หนูๆ คงเคยได้ยิน ดิสนีย์เวิร์ล (Disney World) ดิสนีย์แลนด์ (Disney Land) ผู้ที่ริเริ่มอาณาจักรของดิสนีย์ ก็คือ วอลท์ดิสนีย์ (Walt Disney) ซึ่งเป็นคนที่ชอบวาดการ์ตูนมาก เพราะฉะนั้น ถ้าหนูๆ เป็นคนที่ชอบที่จะทำอะไร และทำด้วยความสุข ก็จะสามารถประสบความสำเร็จในสิ่งที่หนูชอบได้เช่นเดียวกัน

✧ จะเห็นว่าตัวอย่างที่ยกมาให้ดูนั้น ทุกๆ คนก็เริ่มมาจากเป็นเด็กๆ เริ่มมาจากครอบครัวที่จะอยู่ที่ส่วนไหน แห่งหนตำบลใดของประเทศเขาก็ได้ เพราะฉะนั้นหนูๆ ทุกคนไม่ว่าหนูจะอยู่ที่หมู่บ้านไหน ตำบลไหนส่วนไหนของประเทศไทย ในวันเด็กนี้ ก็ขอให้หนูเป็นคนดี ขอให้หนูได้คิด ได้ทำ แต่ในสิ่งที่ดีๆ ขอให้หนูตั้งใจขยันหมั่นเพียร เรียนรู้ทั้งในโรงเรียน ทั้งวิชาการและนอกโรงเรียน เรียนรู้สิ่งดีๆ จากคุณพ่อ คุณแม่ จากญาติผู้ใหญ่ในบ้าน จากผู้ใหญ่ที่ดี มีประสบการณ์ในตำบล ในหมู่บ้าน ทำกิจกรรมดีๆ มีส่วนร่วมช่วยเหลือให้กับสังคม เพราะนอกจากเราจะเป็น

คนเก่ง คนดี ที่ทำงานรับผิดชอบตนเอง รับผิดชอบต่อครอบครัว แล้ว
หน้าที่อีกอันหนึ่งที่สำคัญของเด็กไทยที่จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่คนไทย คือ
เราจะต้องมีความสำนึกมีความรับผิดชอบต่อสังคม หนูสามารถจะเริ่มช่วย
ทำประโยชน์ให้กับส่วนรวม ให้กับสังคมได้ตั้งแต่วัยเล็ก เช่น สังคมที่ใกล้
ตัวที่สุดคือสังคมในบ้าน หนูช่วยครอบครัว ช่วยคุณพ่อ คุณแม่ ทำงาน
ง่ายๆ ไม่ว่าจะเป็น รดน้ำต้นไม้ ไม่ว่าจะเป็นล้างจาน จัดโต๊ะอาหาร ไปจน
กระทั่งสังคมที่ไกลตัวออกมาเล็กน้อยคือโรงเรียน หนูมีส่วนร่วมทำงานให้
กับส่วนรวมในโรงเรียน ทำงานให้กับส่วนรวมในชุมชนของหนูเอง เช่น หนู
อาจจะช่วยกันดูแลรักษาสวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น ของชุมชนของหนู
การมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคมเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ที่เริ่มปลูกฝังให้กับหนู
ตั้งแต่ในวัยเด็กๆ ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มพลังสมองให้หนู คนที่ประสบ
ความสำเร็จ ในโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใดประเทศใดก็ตาม สิ่งหนึ่งที่เขา
ทำก็คือการใช้เวลา ส่วนหนึ่งเสียวหนึ่งของชีวิตทำประโยชน์ ให้กับสังคม
มีความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งก็จะทำให้สังคมที่เราอยู่นี้เป็นสังคมที่น่าอยู่
เป็นสังคมที่ดี ถ้าประเทศไทยของเราที่น่าอยู่ ประเทศไทยของเราดี หนูๆ ก็
จะอยู่ในประเทศอย่างมีความสุข

✧ อย่าลืมนะคะว่าวันเดี๋ยวนี้นักเรียนเราเด็กๆ มาเริ่มต้นตั้งจุดมุ่งหมายใน
 ชีวิต ให้เราเป็นคนดี ให้เราเป็นเด็กดีของครู ของคุณพ่อ คุณแม่ เคารพ
 เชื่อฟัง ในขณะที่เดียวกันก็สามารถที่จะเสนอแสดงความคิดเห็นได้อย่าง
 สุภาพอ่อนน้อม สร้างพลังสมองด้วยการอ่าน สิ่งที่เป็นประโยชน์ สร้าง
 พลังสมองด้วยการทำกิจวัตรประจำวันเอง ทำกิจกรรมภาระของครอบครัว
 ช่วยเหลือกิจการของคุณพ่อ คุณแม่ และทำประโยชน์ให้กับสังคม หนูไม่ใช่
 เวลาว่างให้เปล่าประโยชน์ไปโดยไม่มีจุดหมาย สิ่งต่างๆ เหล่านี้แหละไม่
 ยากเลยใช่ไหมคะจะช่วยสร้างใสมองสร้างพลังสมองของหนู ทุกๆ คนก็
 จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสามารถเป็นคนมีความสุข เป็นคนเก่งคนดี
 ของสังคม และเมื่อหนูมีครอบครัว ครอบครัวของหนูก็จะมีมีความสุขด้วย
 ขออวยพรให้หนูทุกๆ คนมีความสุขประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับ
 กับคำนิยามของการประสบความสำเร็จในชีวิตของหนูเองว่าหนูอยากจะเป็น
 อะไร หนูอยากจะเป็นนักธุรกิจ
 หนูอยากจะเป็นนักการเมือง หรือ
 หนูอยากจะเป็นนักเขียน หนูอยาก
 จะเป็นนักวาดการ์ตูน หนูอยาก
 เป็นศิลปิน หรืออยากจะเป็นอะไร
 ก็ได้ในชีวิตหนู ถ้าหนูรักที่จะทำ
 หนูมีความสุขที่จะทำหนูก็จะเป็น
 คนที่ประสบความสำเร็จที่มีความสุข

รักเด็กไทยทุกคน ด้วยความรัก.....จาก รศ.พญ.คันสนีย์ ฉัตรคุปต์
 (แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสมองและจิตเวชเด็กจากสหรัฐอเมริกา)

“แค่.....เด็กของเราทั้งโลก”

นี่คือ คำขอร้องของชาวโลก

เพื่อลดความอับโชคความโศกศัลย์

หนึ่ง พึงให้สิทธิเท่าเทียมกัน

ไม่แบ่งแยกเผ่าพันธุ์และชั้นชน

สอง พึงให้เด็กเราได้มีหลัก

ได้รับการพิทักษ์เป็นเบื้องต้น

สาม มีชื่อและสัญชาติกำเนิดตน

สี่ รับผลมั่นคงในสังคม

ห้า เด็กผู้พิการทั้งกายใจ

เด็กพึงได้รับรักษาโดยเหมาะสม

หก พึงได้ความรักรู้อารมณ์

จนอมเลี้ยวเกลี้ยงกลมทุกกรณี

เจ็ด มีสิทธิได้ฝึกฝนได้ศึกษา

แปด ได้รับอุปการะในทุกที่

เก้า ไม่ถูกทารุณหรือเฝ้าขัง

ถูกกดขี่รังแกและถูกขัง

สิบ ให้ได้รับการคุ้มครอง

พ้นจากผลของการแบ่งแยกเป็นอย่างยิ่ง

เลี้ยงดูให้เติบโตเป็นคนจริง

ทำทุกสิ่งตามสมควรเพื่อส่วนรวม

นางรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ਅਨੰਦਪੁਰ, ੨੧ ਮਾਰਚ ੧੯੭੦

13/05/2020

ผมคิดว่า (พ่อผมบ้านนี้) คนไทยคนหนึ่งก็โดนจับตัว
 ฆ่าตายไว้ถึงสองบรรทัด รก บรรทัดก่อน (เขา) มี
 คนหนึ่งก็โดนฆ่าตายไว้ถึงสองบรรทัด !

№: 9 (1/2) от 78

ตามสัน (หน้าของรถ) บนรถสีฟ้า
ใต้แผ่นหลังคนขับ มีรถจักรยานยนต์

ทั้งนี้ยังได้แจ้ง (ระบุตามเงื่อนไขข้อ ๑๐๐) เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติ
ในการดำเนินการในส่วนนี้ต่อไป

(ทำ: หนึ่ง) ๒๖/๑๒/๒๕๖๓
 ๒๖/๑๒/๒๕๖๓

(๑) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๒) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๓) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๔) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๕) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๖) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๗) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๘) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๙) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา) (๑๐) ฝนฟ้าแล้ง อดน้ำอดอาหาร ฝนไม่มา (ฝนไม่มา)

[illegible]

เจ้านายสอนประวัติศาสตร์

“विषय म. ८”

การเรียนรู้เรื่องประวัติศาสตร์นั้น ไม่จำเป็นต้องเรียนแต่ในหนังสือเรียนเท่านั้น การศึกษาหาความรู้จากแหล่งความรู้ที่เป็นผู้ หรือภูมิปัญญานั้น เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถเรียนรู้ได้เสมอ

สมัยก่อนนั้นการฟังเรื่องเก่าหรือหาคำตอบจากผู้เฒ่า มีเจ้านายบางองค์ ทรงอุทิศเวลาเป็นครูสอนประวัติศาสตร์ ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม เจ้านายที่นำภัยของผู้หนึ่ง คือ ม.จ.หญิงพูนพิศมัย ศิริกุล พระธิดา สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาตำราสารานาภาพพระบิดาแห่งประวัติศาสตร์ไทย เจ้านายองค์นี้มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล คือ

๑. ทรงแปรทานเล่าหรืออธิบายเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ
๒. ทรงแสดงให้เขียนหัวข้อที่ถามและสรุปความเข้าใจที่ทรงเล่า
๓. ทรงแสดงให้ตรวจแก้ไขว่าเป็นข้อความที่อธิบายหรือเข้าใจถูกหรือไม่
๔. ทรงแสดงแก้ไขและสรุปส่งให้ผู้เรียนนำไปอ่านอีกครั้ง

การสอนวิธีนี้ทำให้ผู้เรียนมีความ
เข้าใจ และมีความรู้เพิ่มขึ้น ดังตัวอย่าง
ที่ทรงแก่ดังนี้

หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัย ดิศกุล

[illegible]

2006 Nov 17 - 18. 2006 Nov 19 - 20. 2006 Nov 21 - 22. 2006 Nov 23 - 24. 2006 Nov 25 - 26. 2006 Nov 27 - 28. 2006 Nov 29 - 30. 2006 Dec 1 - 2. 2006 Dec 3 - 4. 2006 Dec 5 - 6. 2006 Dec 7 - 8. 2006 Dec 9 - 10. 2006 Dec 11 - 12. 2006 Dec 13 - 14. 2006 Dec 15 - 16. 2006 Dec 17 - 18. 2006 Dec 19 - 20. 2006 Dec 21 - 22. 2006 Dec 23 - 24. 2006 Dec 25 - 26. 2006 Dec 27 - 28. 2006 Dec 29 - 30. 2006 Dec 31 - 2007 Jan 1.

๑. จกทนายเหตุ และ พงสาวการ ผิดกันอย่างไร

จกทนายเหตุ เป็นเรื่องที่พวกโทรจกเหตุการณ์ไว้ตามรายวัน เช่น -
“ศักราช ๗๑๒. ปีชวดโทศก (พ.ศ. ๑๘๕๓.) วันศุกร์ขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๕
เพลาสามนาฬิกาเก้ายาบท สมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (อู่ทอง) ทรงสถาปนากรุง
พระนครศรีอยุธยา.”

ถ้าเป็น พงสาวการ จะต้องเขียนไว้ด้วยเหตุและผล ดังนี้ -

“เนื่องแต่พระเจ้าอู่ทอง มีพระราชประสงค์จะทรงรวมไทยเหนือและไทยใต้ ให้เป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกัน จึงทรงยกเอาเหตุที่เกิดขึ้นทุกภิกษัยในเมืองอู่ทอง ย้ายราชธานีไปสร้าง
ใหม่ที่เมืองอโยธยา ซึ่งเป็นที่ปากน้ำทางเหนือทุกสายมารวมกันอยู่ที่ตรงนั้น”

จากตัวอย่างข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่า จกทนายเหตุนั้นบอกแต่วัน เดือน ปี
ที่ทำการ หรือที่เหตุการณ์เกิดขึ้น ส่วนพงสาวการนั้น บอกทั้งเหตุและวันเดือนปี
ที่เหตุการณ์เกิดขึ้นว่าเป็นเพราะอะไรถึงได้มีเหตุการณ์อย่างนั้นๆ เกิดขึ้น

๒. ทำไมกรุงศรีอยุธยาจึงถูกทำลายมาก

เนื่องแต่เมืองทวายและเมืองเชียงใหม่เป็นขอบเขตกรุงอังวะพร้อมกันใน
พ.ศ. ๒๓๐๗. พระเจ้ามังระมีแม่ทัพหนุ่มผู้มีฝีมืออยู่ในเวลานั้น ๒ คน คือ ให้
เนเมียวสีหบดีไปปราบขอบเขตทางเชียงใหม่. ให้มังมหานรธาไปปราบเมืองทวาย
จัดทัพกำหนดว่าจะแล้วเสร็จภายในเวลา ๖ เดือน แต่แม่ทัพหนุ่มผู้มีฝีมือเอก
ทำการเอาชัยชนะได้ภายใน ๓ เดือนทั้ง ๒ คน เมื่อเวลายังมีเหลืออยู่ก็ทกลอง
ก้าวทัพเข้ามาในเมืองไทย เมื่อไม่เห็นมีใครต่อสู้ ก็เดินทัพเรื่อยเข้ามาจนถึง
พระนครกรุงศรีอยุธยา ทั้งทางเหนือและทางใต้. ครั้นกรุงแตกแล้วต่างทัพก็ต่าง
จะหาความชอบ เอาเชลยและทรัพย์สินสมบัติไปถวายเจ้านายของตน สิ่งใดที่จะ
เอาไปไม่ได้ก็ทำลายเผาผลาญเสีย เพื่อไม่ให้ข้าศึกฝ่ายหนึ่งได้ไป ความพินาศของ
กรุงศรีอยุธยาจึงเกิดขึ้นด้วยเหตุดังนี้.

๓. ทำไมเราจึงไม่มีตำราหรบตำรามากมายเช่นฝรั่ง

เพราะในสมัยโบราณ ไม่มีผู้ใดต้องการจะรู้หนังสือ เพราะไม่มีเหตุจำเป็น
เมื่อใดจะทำรายงานทางราชการ ก็จะไปเขียนที่วัดหรือให้พวกที่บวชเรียนแล้ว
เป็นผู้เขียน เพราะพระสงฆ์จำต้องรู้หนังสือด้วยการแปลภาษาบาลีออกเป็น
หนังสือไทย. พวกที่รู้หนังสือโดยมากจึงอยู่ในทางวัดหรือทางราชการ. ฉะนั้นคำว่า

หอสมุด จึงไม่มีเกิดขึ้นทั่วๆ ไปเช่นปัจจุบัน มีอยู่แต่ในหอหลวงของพระเจ้าแผ่นดินและของตามวัดเท่านั้น. เมื่อหอหลวงถูกไฟไหม้หมดแล้ว ก็เรียกได้ว่าเราแทบจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย. จนถึงรัชกาลที่ ๑ จึงได้โปรดให้รวบรวมผู้ที่เคยเห็นราชการในกรุงเทพฯ มาจัดทำคำหริบทำราชขึ้นใหม่โดยมาก มีสมเด็จพระเจ้าฟ้าหญิงพันธุที พระราชธิดา พระเจ้าบรมโกษฐ์ ผู้มีพระชันษาถึง ๑๗ ปีแล้ว เป็นผู้ทรงเล้าถึงราชประเพณีต่างๆ ในพระราชวังกรุงเทพฯ และเจ้าพระยาธรรมาฯ เสนาบดีกระทรวงวังในกรุงเทพฯ เป็นต้น รวบรวมกันจัดทำหอพระสมุดหลวงขึ้นใหม่ เราจึงได้มีหอหลวงมาแต่นั้น แต่ที่มาจัดทำเป็นอย่างใหม่นั้น เพิ่งจัดทำเมื่อในรัชกาลที่ ๕ นี้เอง

๔. เรื่องพระเจ้ากรุงธนบุรี

สมเด็จพระกรมพระยาดำรงฯ ทรงตรัสว่า-เท่าที่สังเกตมาในหนังสือพงษาวดาร รู้สึกว่าขุนหลวงตากเริ่มทรงมีพระสติไม่สมบุรณ์แต่ครั้งเสียเมืองพิษณุโลก แก่กระแชาหูนก เพราะคงจะเป็นเหตุที่ให้เสียพระหฤทัยมาก เห็นได้ว่าก่อนนั้นทรงสั่งการมิได้ผิดพลาดเลย แต่ภายหลังพิษณุโลกแตกแล้วมักจะมีพลาดบ่อยขึ้น

๕. พระเจ้ารามกำแหงมหาราช

ในจดหมายเหตุจีนกล่าวว่า เจ้าแผ่นดินไทยทรงพระนามว่า กังมกตัง เสด็จไปเมืองจีนเมื่อ พ.ศ. ๑๘๓๗. คุณเฉลิม บอกว่า กังมกตัง นี้อาจจะไปจากคำว่า กมรเตัง อันเป็นตำแหน่งเจ้าเมืองในสมัยนั้นก็ได้ ซึ่งน่าจะจริง อย่างไรก็ตาม พ.ศ. ๑๘๓๗. นั้นตรงกับรัชกาลพระเจ้ารามกำแหงมหาราช.

การที่เราจะเอาใจใส่ในเรื่องพงษาวดารนั้น เราจะต้องอ่านหนังสือมากๆ ก่อนถ้าจะไม่เห็นด้วยกับความเห็นของใครแล้ว ก็ไม่ควรไปแก้ไขของเก่าของเขา ควรจะใส่ฟุ่โตให้บอกไว้ให้ชัดว่าเราไม่เห็นด้วยเพราะเหตุใด. อย่าใช้ความเข้าใจของตนเองยืนยันให้คนอื่นเชื่อ เราจะต้องใจกว้างพอที่จะฟังความเห็นคนอื่นด้วย เราจึงจะได้ความรู้มากขึ้น.

๖. กรุงเทพฯ ไม่เจริญเท่าอเมริกา

คนสมัยใหม่ชอบพูดว่าอย่างนี้ ทั้งนี้เป็นเพราะคนที่พูดเช่นนั้น ไม่เคยเรียนประวัติศาสตร์จึงไม่รู้เรื่องเริ่มต้นของ ๒ ชาตินี้ว่าผิดกันอย่างไร. อเมริกันเขาเป็นคนมีความรู้ดีแล้ว เขาทิ้งบ้านเมืองเขาไปหาที่อยู่ใหม่ เพราะเขาไม่ยอมรับนับถือศาสนาที่เขาไม่เห็นด้วย เขาไปถึงอเมริกาก็ได้พบบ่อนเงินบ่อนทองบ่อนแร่ธาตุ

ต่างๆ ซึ่งทำให้เขามั่งมีและใช้วิชาที่มีอยู่แล้วก่อสร้างขึ้นได้เรื่อยๆ เขาจึงเจริญ
ไต่อย่างรวดเร็วจนส่วนเราถูกพม่าเผาเหลือแต่ตัว ลงมาก่อร่างสร้างตัวใหม่
ทั้งหมด แล้วจะเหมือนกันได้อย่างไร.

๗. เรื่องเรียนกับฝรั่ง

ทรงใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษจริงๆ ๑๘ เดือนเท่านั้น หนังสือที่ครู
อังกฤษให้อ่านคือเรื่องที่ตลกเกินจะเล่าหลายเรื่อง ครูเอาหนังสือมา ๒ เล่ม แล้ว
อ่านกันคนละ ๑ ตอน ครูอ่านให้ฟังด้วย ๑ ตอน เพื่อให้รู้ว่าจะออกเสียงอย่างไร จบ
แล้วครูเอาหนังสือกลับไปบ้านด้วยทั้ง ๒ เล่ม แล้วสั่งให้เขียนไว้ให้ว่าวานนี้
อ่านเรื่องอะไรเป็นอย่างไร.

๘. อหิวาต์ระบาวที่บางปะอิน

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่บางปะอินเป็นโรคอหิวาต์กันรอบเกาะ ท่าน
หญิงไม่ได้ศึกษาแต่กินแต่น้ำสุก ทำกับข้าวเอง เลยไม่เป็นโรคอหิวาต์เลย.

การทำอะไรนั้นไม่สำคัญ ขอแต่ให้ทำจริง ก็จะได้ทั้งตัวได้. แม้จะว่าเรียนมา
มาก แต่ถ้าความประพฤติไม่ดี วิชาที่เรียนมาก็ช่วยไม่ได้. การทำได้กับการทำ
เป็นไม่เหมือนกัน

๙. ลัทธิกับศาสนา

ฝึกกันทรงที่-ลัทธินั้น ผู้คิดทั้งขึ้นด้วยหวังประโยชน์แก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือสิ่ง
หนึ่งสิ่งใด กติกาข้อบัญญัติก็เปลี่ยนแปลงได้ตามเหตุการณ์ผันแปร, เช่นฮิก
เลอว์คิกนาซีขึ้นขึ้น เพื่อความเป็นใหญ่ของชาวเยอรมัน, มาคซีขึ้นหรือ
คอมมูนิซึม มาคซีก็คิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของกรรมกร. ส่วนศาสนานั้น ผู้คิดๆ ขึ้น
เพื่อความสุขสันติของมนุษยชาติทั่วไป ไม่มีชาติชั้นวรรณะ ข้อบัญญัติก็ไม่
เปลี่ยนแปลง เพราะเต็มไปด้วยสัจจะเช่นมีเกิดก็ต้องมีตาย ซึ่งในสมัยใดก็
เปลี่ยนแปลงไม่ได้.

๑๐ พระไตรปิฎก

พระไตรปิฎกมี ๓ องค์ ถ้าจะเปรียบเทียบกับความรู้ในปัจจุบันแล้ว ก็เท่ากับ -

พระสุตฺต ทรงกับ ประวัติศาสตร์

พระวินัย " จรรยาศาสตร์

พระปรมัตถ์ " วิทยาศาสตร์.

วิธีการสอนของเจ้านายนี้ยังสามารถใช้ได้ในปัจจุบัน

การสอนแบบ มอนเตสซอรี

การสอนแบบมอนเตสซอรี เป็นการ
สอนรูปแบบหนึ่งที่ยึดเด็กเป็นสำคัญ
ผู้ริเริ่มการสอนนี้คือ Dr. Maria Mon-
tessori (๑๘๗๐-๑๙๕๒) แพทย์สตรี
คนแรกของอิตาลี หลังจากจบแพทย-
ศาสตร์ ในปี ค.ศ. ๑๘๙๖ มอนเตสซอรี
ได้มีโอกาสดำเนินงานกับผู้หญิงและเด็กที่
โรงพยาบาล San Giovanni และใน
ปีถัดมาได้ทำงานในคลินิกจิตเวชศาสตร์

คำกล่าว ไกรสรพงษ์

ของมหาวิทยาลัยแห่ง

กรุงโรม ซึ่งที่นี่เองมอนเตสซอรีได้พบว่า เด็กที่มี
ความบกพร่องทางสติปัญญาเพียงมีความล้าหลัง
ทางพัฒนาการเท่านั้น จากการทำงาน
กับเด็กกลุ่มนี้และเด็กเหล่านี้ตอบสนอง
ต่อวิธีการของเธอ เธอจึงเริ่มมองเห็น
ความหวังและเชื่อว่า เด็กเหล่านี้
สามารถพัฒนาได้หากได้รับการ
ส่งเสริมที่ตรงจุดและถูกวิธี

จากการที่มอนเตสซอรีเป็นแพทย์ทำให้ระบบการสอนของมอนเตส-
ซอรีเป็นวิทยาศาสตร์ และผ่านการทดลองแล้วจากการสังเกตเชิง
วิทยาศาสตร์นี้เอง ทำให้มอนเตสซอรีได้พบว่าการศึกษาไม่ใช่สิ่งที่ครูให้กับ

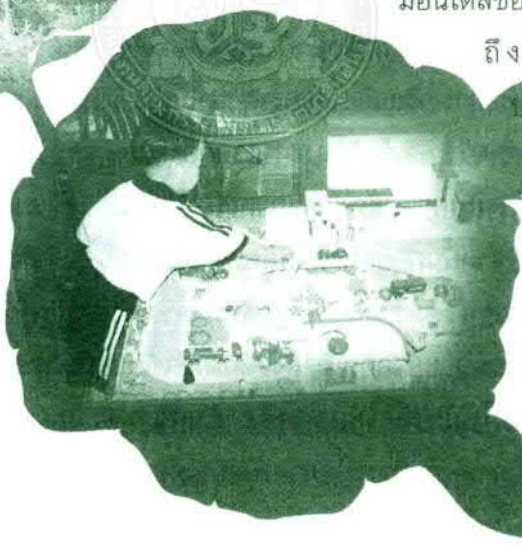
เด็กได้โดยการบอกเล่าเท่านั้น แต่การ
ศึกษาเป็นกระบวนการทาง
ธรรมชาติที่ค่อยๆ เกิดขึ้นและสะสม
มากขึ้นในมนุษย์แต่ละคนจาก
ประสบการณ์ที่ได้รับในสภาพ
แวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่
สำหรับเด็กเล็กๆ มอนเตสซอรี
ได้เปรียบกับไม้ต้นอ่อน ที่มี
ความต้องการจำเพาะอย่าง
เพื่อการเจริญเติบโตที่สมบูรณ์
ซึ่งความต้องการจำเพาะอย่างนี้จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาจำเพาะเช่นกัน
(Sensitive Period) นอกจากนั้นมอนเตสซอรียังพบอีกด้วยว่า เด็กมีจิตที่
ซึมซับ (Absorbent Mind) ซึ่งเด็กจะสามารถซึมซับสิ่งต่างๆ รอบตัวได้
อย่างง่ายดาย เหมือนการหายใจเข้า มอนเตสซอรีเชื่อว่าเด็กแต่ละคน
แตกต่างกัน ดังนั้นหน้าที่ของผู้ใหญ่จึงควรสังเกตเด็กและศึกษาสิ่งที่เด็ก
ต้องการ เพื่อการเจริญเติบโตและพัฒนาในช่วงจังหวะเวลาของเด็กแต่ละคน
ซึ่งจะแตกต่างกัน แล้วจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมต่างๆ ให้กับเด็ก
ให้สอดคล้องกับความต้องการการเรียนรู้ตามช่วงจังหวะเวลาที่ถูกต้อง
เหมาะสม จากนั้นถอยออกมาปล่อยให้เด็กได้ซึมซับ พัฒนา และเรียนรู้
ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ผู้ใหญ่ได้จัดเตรียมไว้แล้วอย่างสมบูรณ์และ
มีจุดมุ่งหมายนั้น แล้วคอยเฝ้าสังเกตเด็ก เพื่อเตรียมพร้อมที่จะปรับสภาพ
แวดล้อมนั้นให้กับเด็กให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็กที่พัฒนา
อยู่ตลอดเวลา เด็กก็จะมีโอกาสพัฒนาได้อย่างง่ายดายเต็มตามศักยภาพ
ของตน

วิชาการสอนของมอนเตสซอรี จึงมีพื้นฐานมาจากความรู้ทางการแพทย์บวกกับความรู้ทางการศึกษาของเธอเอง จากการนำวิธีการสอนของเธอไปใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในช่วงแรกและวิธีการของเธอช่วยให้เด็กเหล่านี้สามารถสอบข้อสอบของรัฐผ่านได้ในระดับเดียวกันกับเด็กปกติ จึงเป็นสิ่งมหัศจรรย์ทางการศึกษาในยุคนั้น และทำให้มอนเตสซอรีเกิดความสงสัยในการศึกษาของเด็กปกติ จากนั้นมอนเตสซอรีจึงได้หันมาศึกษางานของเด็กปกติ โดยนำเอาวิธีการเดียวกันกับที่ใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและประสบผลสำเร็จมาแล้วนั้น มาประยุกต์โดยการปรับวิธีการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น วิธีการสอนของมอน

เตสซอรีที่คำนึงถึงความต้องการของเด็กและความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งการให้การยอมรับนับถือเด็ก จึงเป็นเรื่องที่แปลกใหม่ และท้าทายสำหรับยุคของมอนเตสซอรี ซึ่งนับ

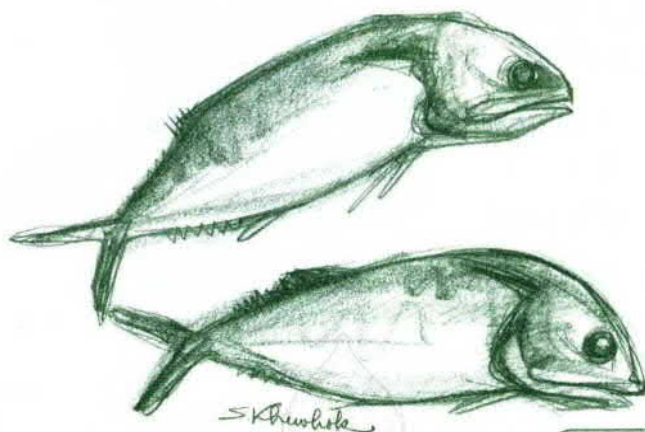
ถึงปัจจุบัน
ประมาณ
กว่า ๑๐๐
ปีแล้ว

มอนเตสซอรีเชื่อว่า ช่วงปฐมวัยเป็นช่วงที่เด็กกำลังสร้างความรู้สึกที่ติดตัวตนเอง ซึ่งความรู้สึกนี้จะ เป็นพื้นฐาน และส่งผลถึงอนาคตของเด็ก ดังนั้นหากเด็กมีความรู้สึกที่ติดตัวตนเอง มีความมั่นใจในตนเอง สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ เด็กก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ ความสำเร็จในการทำงานกับเด็กของมอนเตสซอรีทำให้มอนเตสซอรีเป็นที่ยอมรับให้เป็นนักการศึกษาจากการเป็นแพทย์ ผลงานของมอนเตสซอรีแพร่หลายไปทั่วโลกโดยหนังสือของเธอได้ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ รวมทั้งสิ้น ๒๒ ภาษา ปัจจุบันมีโรงเรียนฝึกหัดครูที่ใช้หลักสูตรของมอนเตสซอรีทั้งในยุโรป อเมริกา และเอเชีย นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนทั่วโลก นำวิธีการสอนของมอนเตสซอรีไปใช้กับเด็กในโรงเรียนทั้งในระดับอนุบาลและประถมศึกษา และยังมีผู้ปกครองอีกจำนวนไม่น้อยที่นำวิธีการสอนของมอนเตสซอรีไปใช้ในการเลี้ยงดูบุตรที่บ้านอีกด้วย

ปลาทุ

ไมตรี สิมปชาติ เรื่อง
สมบัติ ศิวรักษ์ ภาพประกอบ

นายเทียบเห็นปลาทุหนึ่งที่วางขายอยู่ที่ตลาดสด ทำให้อยากกิน เขาจึงซื้อปลาทุข่งหนึ่งซึ่งมีอยู่ ๒ ตัว แล้วนำกลับบ้าน พร้อมกับคิดในใจว่า มือเย็นนี้คงจะกินข้าวได้อร่อยกว่าเมื่อวานแน่เพราะน้ำพริกปลาทุเป็นของโปรดของเขามานาน

บ้านพักของนายเทียบอยู่รวมกับคนงานคนอื่นๆ ที่เช่าแก่ร้านขายไม้สร้างให้อยู่ เกือบทุกเย็นนายเทียบจะล้อมวงกินอาหารกับคนอื่นๆ โดยช่วยกันทำอาหารกินกันเอง

วันไหนมีปลาทุ นายเทียบใช้วิธีทอดปลาทุบ้าง ย่างบ้าง สุดท้ายแต่ละคนสำหรับน้ำพริกจะบีบไม่ต้องทำใหม่เพราะพอมีเหลืออยู่ตั้งแต่เมื่อวาน ถ้าจะต้องหาของกินมาเพิ่มก็คือผัก แต่ก็ไม่ใช่สำหรับเขาเพราะเดินไปที่ริมรั้วหลังโรงไม้ก็จะได้ผักต่าสิ่ง และถ้าเดินไกลออกไปตรงบริเวณที่ใกล้ๆ กับคลองจะมีผักบุ้งชูดออยู่เต็มไปหมดให้สามารถเก็บมากินได้

ตั้งแต่ นายเทียบได้มาทำงานในตัวเมืองนคร ทุกครั้งที่นายเทียบได้กินข้าวกับน้ำพริกปลาทุ เขามักจะนึกถึงพ่อเสมอ เพราะพ่อเป็นคนชอบกินปลาทุเอามากๆ ที่จริงแม้ก็ชอบ ทุกคนในครอบครัวชอบ เพียงแค่คนอื่นๆ ชอบน้อยกว่าพ่อเท่านั้น

นายเทียบบอกกับตัวเองว่าคงเป็นกรรมพันธุ์ก็ได้ ที่ทำให้เขาชอบกินปลาทุเหมือนพ่อ

“กับหัวอย่างอื่นกินบ่อยๆ เบื่อ แต่กินปลาทุไม่เคยเบื่อ” เขาเคยบอกกับใครต่อใครเช่นนี้

ถึงแม้พ่อกับแม่และคนในครอบครัวชอบกินปลาทุอย่างไร แต่ไม่ใช่จะหาปลาทุกินได้ง่ายๆ ทั้งนี้ก็เพราะบ้านเดิมของเขายู่หมู่บ้านหลังเขาไกลออกไปจากตัวเมืองหลายสิบกิโลเมตรและยังอยู่ห่างทะเลด้วย ที่สำคัญไม่มีทางรถยนต์ หมายถึงว่าคนในหมู่บ้านนี้จะออกมาที่ตัวจังหวัดจะต้องใช้เท้าเดินเป็นหลัก หรือเวลาที่นายเทียบจะกลับไปเยี่ยมบ้านก็ต้องเดินเข้าป่า ข้ามภูเขา กว่าที่จะถึงบ้านต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง

ตอนที่นายเทียบยังเป็นเด็กเขาจำได้ว่า เคยได้กินปลาทุบ้างเหมือนกัน แต่เป็นปลาทุเค็มเสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนปลาทุหนึ่งที่เวลานำมาทอดแล้วมีกลิ่นหอมชวนกิน แทบไม่ได้กินเลย

พ่อของนายเทียบมีอาชีพทำสวน จะเรียกว่าทำสวนก็ไม่ถูกนัก เพราะพ่อไม่ได้ปลูกเอง หมายถึงจะมีทั้งทุเรียน สะตอ หน่อไม้ขึ้นเองในป่า พ่อก็จะไปเก็บมาขาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ นายเทียบจึงคิดไว้ในใจตั้งแต่เข้ามาอยู่ในเมืองและได้งานทำใหม่ๆ ว่า ถ้าได้กลับไปบ้านเมื่อไร จะซื้อปลาทุไปฝาก เลือกเอาตัวใดๆ ด้วย เขาเชื่อว่า ทั้งพ่อ แม่ และน้องๆ จะต้องดีใจที่ได้กินปลาทุ

ในช่วงงานเดือนสิบซึ่งชาวนครจะทำบุญให้แก่ญาติผู้ใหญ่ที่ล่วงลับไปแล้ว ร้านขายไม้ที่นายเทียบทำงานอยู่หยุดงานให้ลูกจ้าง ๓ วัน นายเทียบจึงถือ

โอกาสกลับบ้าน

วันเดินทางจากตัวเมืองนครเพื่อกลับบ้าน เขาตื่นตั้งแต่เช้ามืดแล้วไปที่ตลาดเช้าเพื่อไปซื้อปลาทุ

นายเทียบเลือกปลาทุตัวขาวเนื้อแน่น น้ำกินถึง ๒๐ ตัว แล้วใช้กระดาษหนังสือพิมพ์ห่ออย่างดี ใส่ถุงพลาสติก แล้วใช้เชือกมัด ก่อนนำเข้าไปรวมไว้ในกระเป๋าดูทางใบเล็กๆ ซึ่งภายในมีเสื้อผ้าสำหรับไว้เปลี่ยนตอนไปถึงบ้าน

จากตัวเมือง นายเทียบใช้วิธีนั่งรถยนต์รับจ้างประจำทางไปตามถนนที่เป็นดินลูกรังขรุขระบางแห่งเป็นหลุมมีน้ำขัง คนขับรถต้องขับอย่างระมัดระวังจนกระทั่งถึงหมู่บ้านลานสะกา รถไม่สามารถแล่นต่อได้ ผู้โดยสารทุกคนต้องลงจากรถเพื่อใช้เท้าเดินต่อไปยังจุดหมายของใครของคนนั้น

หลังจากนายเทียบลงจากรถแล้ว เขาไม่รอช้าออกเดินทางด้วยเท้าต่อทันที โดยไม่มีสิ่งที่จะหิ้วกระเป๋าดูทางซึ่งภายในกระเป๋านอกจากมีเสื้อผ้าและปลาทุแล้ว เขายังมีน้ำดื่มใส่ขวดพลาสติกติดมาด้วย

นายเทียบเดินผ่านหมู่บ้านทะเลเข้าป่า จากป่าโปร่งก็เป็นป่าทึบก่อนถึงทุ่งกว้าง หนื่อยก็พัก

ทุกครั้งที่นายเทียบเดินทางกลับบ้านหรือจากบ้านเข้าเมือง เขาชอบนั่งพักที่ได้ต้นไม้ใหญ่ที่ยืนต้นอยู่ใกล้กับลำธารน้ำใส โดยถือโอกาสลงอาบน้ำและเอาน้ำตรงบริเวณที่ใสสะอาดที่สุดใส่ขวดพลาสติกให้เต็มด้วย การเดินทางครั้งนี้เขาก็ทำเหมือนเดิม

พอหายเหนื่อย นายเทียบได้ออกเดินต่อไปโดยไม่ลืมกระเป๋าส่งปลาทุที่ตั้งใจซื้อไปฝากพ่อและแม่

เขาเดินไปสักพักก็ถึงเชิงเขาลูกหนึ่ง สวนทางกับชาวบ้าน ๒ - ๓ คน ที่เดินผ่านมาและบางคนกำลังออกมาจากป่า

ทุกคนร้องทักกับนายเทียบ เพราะรู้จักกันมาก่อนนั่นเอง

ขณะที่นายเทียบกำลังจะเดินผ่านเชิงเขาเพื่อจะลัดเลาะผ่านทุ่งนาตรง

ไปยังหมู่บ้านของตัวเอง อยู่ๆ ฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก แล้วก็มิลมพัดแรงด้วย ที่จริงฝนตั้งเค้ามาตั้งนานแล้ว เพียงแต่เขาไม่ได้สนใจเท่านั้น คิดอยู่อย่างเดียวว่า ทำอย่างไรก็ได้ขอให้ได้ถึงบ้านเร็วๆ

นายเทียบไม่อยากเดินฝ่าสายฝนซึ่งตกหนักขึ้นเรื่อยๆ บังเอิญเขาเหลือบไปเห็นถ้ำเล็กๆ ถ้ำหนึ่งอยู่ใกล้ๆ ทางเดิน เขาจึงรีบเดินเข้าไปหลบฝนในถ้ำ

นายเทียบหลบอยู่ในถ้ำนานเท่าไรไม่รู้ เพราะไม่มีนาฬิกาใช้ รู้แต่ว่า ฝนยังตกหนักเหมือนเดิม

ขณะที่นายเทียบกำลังตัดสินใจว่าจะฝ่าสายฝนไปดีหรือไม่เพราะระยะทางยังเหลือไม่ไกลเท่าไรก็จะถึงบ้านแล้ว ทันใดนั้นมีเสียงดังครืนมาจากข้างบน เหมือนมีของหนักกล่มลงมา มารู้ตัวอีกที เขาติดอยู่ในถ้ำเสียแล้ว ไม่สามารถออกไปได้เพราะปากถ้ำมีดินพังลงมาปิดจนมิดสนิท โชคดีที่ยังพอมีแสงจากจุดอื่นส่องเข้ามาได้บ้าง อย่างน้อยๆ ก็ทำให้เขามีอากาศหายใจ

แค่นายเทียบเดินทางกลับบ้านก็รู้กันหมดแทบทั้งหมู่บ้าน เพราะก่อนถึงหมู่บ้านนายเทียบได้พบกับคนหาของป่าหลายคน ทุกคนรู้จักกันดีเพราะเป็นหมู่บ้านเล็กๆ

บางคนได้ไปที่บ้านของนายเทียบเพื่อหวังว่าจะได้พบกับเขา แต่ปรากฏว่าไม่ได้พบแล้วยังไม่มีใครรู้ด้วยว่านายเทียบหายไปไหน

หลังจากนั้นอีก ๒ วัน คนที่รู้จักกับนายเทียบคนหนึ่งเกิดเอะใจขึ้นมา จึงได้ย้อนกลับไปที่เชิงเขาบริเวณที่ได้พบกับนายเทียบ แคได้เห็นดินจากภูเขาถล่มลงมาใกล้ๆ ทางเดิน เขาก็จำได้ทันทีว่าตรงนั้นเคยเป็นถ้ำเล็กๆ มาก่อน เขาใจหายวาบ เมื่อคิดขึ้นมาได้ว่า เหตุที่นายเทียบ

หายไปอาจติดอยู่ในถ้ำนี้ก็ได้

เร็วเท่าความคิด เขาตะโกนร้องเรียกชื่อเพื่อน แต่ก็เงียบ ไม่มีเสียงตอบ
กลับออกมาเลย

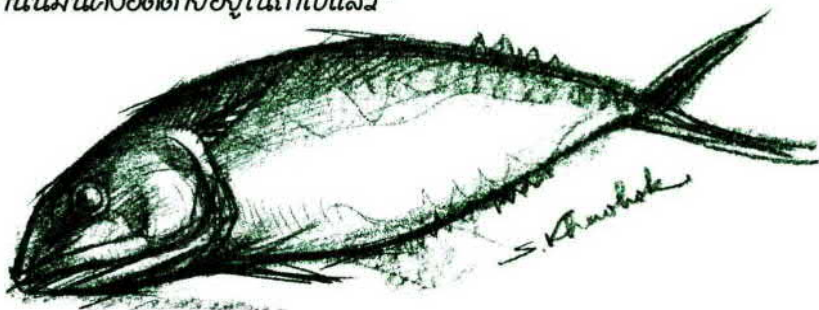
มีอะไรบางอย่างทำให้เขาเชื่อมั่นว่านายเทียบจะต้องติดอยู่ในถ้ำแน่ เขา
จึงไปบอกทุกคนที่หมู่บ้านให้มาช่วยขุดดินจากปากถ้ำ

ทั้งๆ ที่ชาวบ้านหลายคนไม่ค่อยแน่ใจว่านายเทียบจะติดอยู่ในถ้ำจริง
หรือไม่ แต่ก็มีความใจเอื้ออาทร เอื้อเฟื้อ และเครื่องมือเครื่องมือที่พอมีมาช่วยกัน
ขุดดิน ทั้งนี้ก็เพราะทั้งพ่อและแม่ของนายเทียบเป็นที่รักของคนในหมู่บ้าน
นั่นด้วย

โชคดีที่ฝนหยุดตกหลังจากก่อนหน้านี้ได้ตกๆ หยุดๆ มาเป็นเวลา
หลายวัน การขุดดินออกจากปากถ้ำจึงทำได้สะดวก แต่กว่าจะขุดดินเปิดปากถ้ำ
ให้กว้างพอ ต้องใช้เวลาถึงสิบกว่าวันแต่ทุกคนก็หายเหนื่อยเพราะได้ช่วยพา
นายเทียบออกจากถ้ำได้

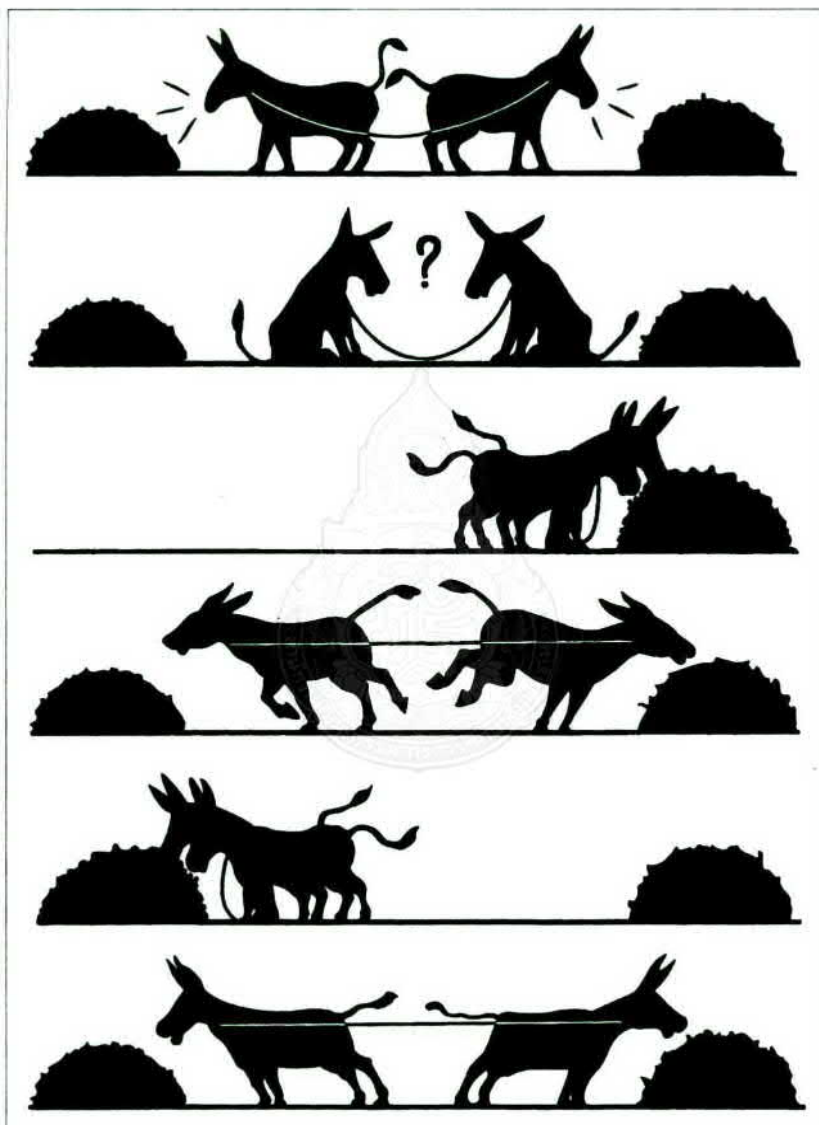
นายเทียบมีท่าทางอึดใจเล็กน้อย เขาบอกขอบคุณกับทุกคนที่ได้
ช่วยขุดปากถ้ำ พร้อมกับเปิดเผยว่าที่เขาไม่อดตายอยู่ในถ้ำก็เพราะมีปลา
กิน แต่ลุ่มแก่ง คนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“เนตุที่ไอ้เทียบรอดตายเป็นเพราะมันเป็นคนมีความกตัญญู
อยากให้อแม่ได้กินปลา ก็ซื้อปลาไป จึงซื้อมาฝาก หากไม่ซื้ออะไรติดมือมาเลย
บ้านนี้มันคงอดตายอยู่ในถ้ำไปแล้ว”

เกมแบ่งกันกินหญ้า (ความร่วมมือดีกว่าความขัดแย้ง)

ลาสองตัวที่กำลังพยายามจะกินหญ้าแห้ง ลำดับภาพ อธิบายวิธีที่ลาสองตัวจะกินหญ้าด้วยกัน

ดูเฉลยหน้า ๑๐๙

“ทำอย่างไรบ้าง.....เราจึงเรียนเก่ง”

โดย “ครูเคท” เนตรปรียา ชุมไชโย

เด็ก ๆ เคยสงสัยไหมคะว่า...ทำไมเพื่อนของเราบางคนทำไมถึงเรียนเก่งกว่าเรา แต่บางคนเรียนแย่กว่าเรา...ถ้าเราสอบผ่านแปลว่าเราเก่งหรือเปล่า แล้วถ้าเราสอบตกแปลว่าเราไม่เก่งหรือเปล่า...ความสำคัญของการเรียนหนังสืออยู่ที่การเรียนเพื่อให้สอบผ่านใช่หรือไม่...แล้วทำไมเราต้องเรียนหนังสือด้วย...

เด็ก ๆ ส่วนใหญ่คงตอบว่า เด็ก ๆ มีหน้าที่ต้องไปโรงเรียน (ถ้าไม่ไปก็โดนตีนะสิ) ไปแล้วก็ต้องตั้งใจเรียน (ไม่ตั้งใจก็โดนครูตุนะสิ) เรียนแล้วก็ต้องสอบ (ไม่สอบก็ตกนะสิ) สอบแล้วก็ต้องให้ผ่าน (ถ้าไม่ผ่านละก็....เดี๋ยวดร่อนนะสิ) ฯลฯ

โห้ย.....เกิดมาเป็นเด็กนี่ลำบากจังเลยนะ

แหม.....เด็ก ๆ อย่าเพิ่งบ่นเลยคะ ครูเคทอยากให้ได้เด็ก ๆ ลองมองไปรอบ ๆ เห็นนกที่เกาะอยู่ตามต้นไม้ ตามหลังคา หรือสายไฟฟ้าไหมคะ เกิดเป็นลูกนกดีจังเลยนะคะ ไม่ต้องไปโรงเรียน เกิดมาก็เผชิญชีวิตกันตามบุญตามกรรม

เอ.....หรือเกิดมาเป็นลูกสุนัขที่เราเลี้ยงไว้ในบ้านดีกว่า ไม่ต้องไปโรงเรียน ไม่ต้องดำเนินชีวิตตามยถากรรม เพราะมีเจ้าของใจดี ดูแลถนอม มีอาหารกินอิ่ม นอนหลับ ปลอดภัย สุขกายสบายใจ แต่เด็กลองคิดต่อไปซิคะว่า ถ้าหากวันหนึ่งเจ้าของสุนัขตัวนั้นเปิดประตูบ้านทิ้งไว้ เจ้าสุนัขตัวน้อยเลยแอบออกไปชมโลกภายนอกและกลับบ้านไม่ถูก แถมตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีทักษะในการดำรงชีวิตนอกบ้านไม่ว่าแหล่งอาหารอยู่ที่ไหน ถ้าเจอสุนัขเจ้าถิ่นจะเอาตัวรอดอย่างไร แค่คิดเอาใจสุนัขมาใส่ใจเราก็หนาวแล้วละ

ดังนั้น การที่เราได้เรียนหนังสือ ก็เปรียบเสมือนการเตรียมตัวของเราที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกกว้างที่น่าสนใจและมีสิ่งแปลกใหม่ ๆ เกิดขึ้นอยู่ทุกวัน เมื่อวันหนึ่งเราเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เราจะดำเนินชีวิตด้วยตัวเองได้ เราจะได้รู้ว่า ทำอย่างไรจึงจะเป็นคนดี มีความสุข หากมีปัญหาก็จะสามารถแก้ไขได้อย่างถูกต้อง

ความจริงเด็ก ๆ ทุกคนก็รู้อยู่แล้วว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ดี แต่เรียนอย่างไรให้มีความสุขและเรียนเก่งนี่ยังเป็นปัญหา วันนี้ครูเคทมิเคิลด์กลับมาบอกเด็กให้ลองไปทำดูนะ

เด็ก ๆ ที่ไม่มีความสุขกับการเรียน ส่วนใหญ่เป็นเพราะใจต่อต้าน เช่น คุณครูดู ไม่ชอบครูเลยพาลไม่อยากเรียน เมื่อไม่อยากเรียนก็ฟังไม่รู้เรื่อง ในที่สุดก็ไม่เข้าใจอะไรที่เรียนมาทั้งหมด พอไม่เข้าใจเนื้อหาตามไม่ทันก็ไม่อยากเรียน บางคนไม่มีความสุขเวลาเรียนเพราะความขี้เกียจ ขี้เกียจฟัง ขี้เกียจคิดตาม ขี้เกียจอ่านหนังสือ ขี้เกียจทำการบ้าน พอเปิดหนังสือเข้าก็ตาลาย หรืออ่านผ่าน ๆ ไปเพราะขี้เกียจ อ่านอะไรก็ไม่เข้าใจ บางคนไม่มีความสุขเพราะมีปัญหาไม่รีบแก้ เช่น ลืมทำการบ้านแทนที่จะรีบทำ กลับปล่อยให้พอกหางหมูไว้ จนวันหนึ่งต้องมานั่งกังวลกลัวปัญหาจะแดงออกมา

เห็นไม่ว่า เวลาเรียนไม่เป็นสุข เรียนไม่สนุก ทุกคนจะโทษคุณครู โทษตำรา โทษดินฟ้าไปตามเรื่อง เลิกโทษคนอื่นแล้วหันมาเริ่มต้นกันใหม่ จากตัวเราเองดีกว่า

เด็ก ๆ ลองใช้วิธีของครูเคทดูซิคะ ตื่นเข้ามาให้ทำใจกระตือรือร้นอยาก

ไปโรงเรียน อยากรู้ว่าวันนี้คุณครูจะสอนอะไร (ถึงแม้ว่าคุณครูจะสอนนำเบื่อกี่ยังกระตือรือร้นอยากจะได้ว่าคุณครูจะนำเบื่อบ้างเมื่อวานไหม ถ้าครูคนไหนสอนสนุกก็อยากจะได้ว่าคุณครูจะปล่อยมุขเด็ดอะไร) อยากรู้ว่าวันนี้เราจะรู้อะไรมาใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยรู้มาก่อน ถ้าใครอ่านหนังสือมาก่อนล่วงหน้า ก็กระตือรือร้นว่าคุณครูจะพูดเหมือนในหนังสือหรือมีอะไรแตกต่าง หัดคิดเนื้อหาสาระต่อเนื่องนอกเหนือจากในตำราและที่คุณครูสอน ทาความรู้อย่างต่าง ๆ นอกตำราแล้วนำมาพูดคุยกับเพื่อน ๆ แค่นี้ก็เรียนสนุกแล้วละคะ

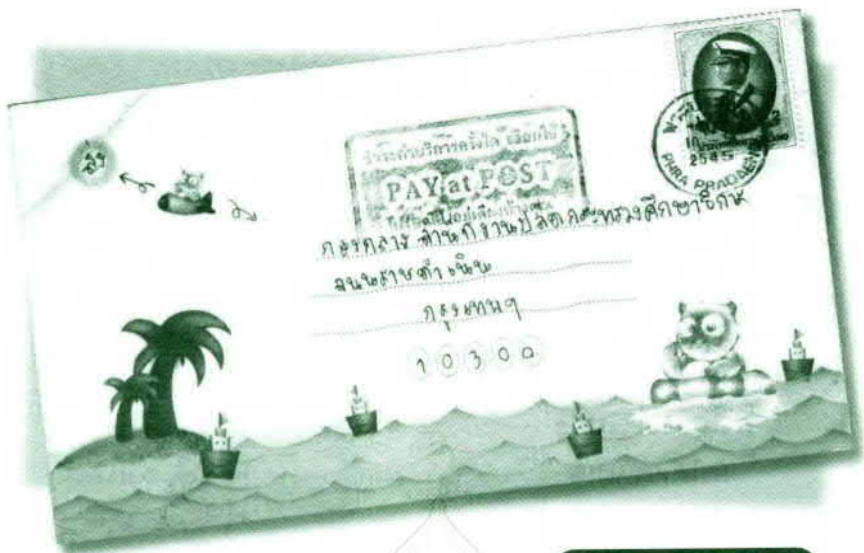
ใครที่ชอบอ่านหนังสือเรียน ก็ลองหาหนังสืออื่น ๆ ตามร้านหนังสือที่เราชอบมาอ่าน จะเป็นการดู หรือ หนังสืออะไรก็ได้ที่ไม่มีพิษภัยต่อเยาวชนอ่านทุก ๆ วันจะชินติดเป็นนิสัย รู้ไม่เคอะว่าการอ่านหนังสือเป็นวิธีบริหารสมองที่ดีที่สุด คนอ่านหนังสือมาก ๆ จะพบว่าเป็นคนที่จบประเด็นต่าง ๆ ได้ดี เข้าใจอะไรได้เร็ว ผลการเรียนก็ดีขึ้นเป็นลำดับ พุดจาเป็นหลักฐาน ส่วนคนไม่ชอบอ่านหนังสือ ก็จะเป็นคนพุดจาวกไปวนมาหาสาระไม่ได้ เข้าข่ายชื้อบื้อ

ใครที่ชอบพอกหางหมูก็ไม่ใช่ไร ที่พอกเอาไว้ก็เริ่มต้นสละสลวยกันใหม่ ไม่ต้องคาดหวังว่าจะแก้ไขหรือทำเสร็จในวันเดียว ค่อย ๆ แก้ไปก็ยังดีกว่าไม่ลงมือทำอะไรที่เหลือบ่ากว่าแรง ไม่ต้องกลัวมอกกลัวม้อยู่คนเดียว ปรึกษาคุณพ่อคุณแม่ ญาติพี่น้อง ครูอาจารย์ เพื่อนฝูง มีให้ปรึกษาตั้งมากมาย ทุกปัญหา มีทางออก ที่เราคิดคนเดียวคิดไม่ออก แล้วรู้สึกว่าคุณจะถล่มถลาย รู้ไม่เคอะว่าคนอื่นเขาคิดออก ไม่ต้องกังวลใจขอให้ตั้งใจที่จะแก้ไขสิ่งที่ผิดให้เป็นถูก

วิธีการง่าย ๆ ลองทำดูนะคะ แล้วจะพบว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งที่สนุกมาก เป็นสิ่งที่ไม่มีวันน่าเบื่อ เพราะความรู้ไม่เคยหยุดนิ่ง ในทุก ๆ วันมนุษย์เราค้นพบความรู้และสิ่งใหม่ ๆ ในโลกนี้มากมาย เราเรียนรู้ได้ไปเรื่อย ๆ ทุกวันไม่มีซ้ำ และการเรียนรู้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงในห้องเรียนและตำราเรียนเท่านั้นนะคะ ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเป็นแหล่งเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต

เด็ก ๆ อยากรู้ไม่เคอะว่าเด็ก ๆ จะสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถของตัวเองไปจนถึงระดับไหน ต้องเริ่มต้นกันตั้งแต่วันนี้แล้วละคะ

ด.ญ. นัฐกานต์ เกตไธ

โรงเรียนอนุบาลพระสมุทระเจติย์

“การเรียนรู้”

ยามเมื่อเรา	เป็นนักเรียน	ควรเพียรหา
มิวิชา	มีความรู้	เป็นครูสอน
ต้องเรียนรู้	ให้ครบถ้วน	ทุกด้านอื่น
ยามเมื่อตอน	โตใหญ่	ได้ให้การ
		“แต่ใจดี”

ด.ญ. นัฐกานต์ เกตไธ
โรงเรียนอนุบาลพระสมุทระเจติย์
อ. พระสมุทระเจติย์
จ. สมุทรปราการ 10290

เด็กชายตัวน้อย

เด็กชายตัวน้อยเข้าไปหาแม่ และส่งกระดาษให้
หลังจากแม่เช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนแล้วเธอก็กำลังอ่าน

ค่าตัดหญ้า	๕.๐๐	บาท
ค่าทำความสะอาดห้องผมอาทิตย์นี้	๑.๐๐	บาท
ค่าซื้อของให้แม่	๒.๕๐	บาท
ค่าดูแลน้องชาย	๒.๕๐	บาท
ค่าเอาขยะไปทิ้ง	๑.๐๐	บาท
ค่าได้คะแนนดี	๕.๐๐	บาท
ค่ากวาดสนาม	๒.๐๐	บาท
รวมค่าจ้าง:	๑๙.๐๐	บาท

เธอหยิบปากกาขึ้นมา พลิกไปด้านหลังแล้วเขียนว่า

เก้าเดือนที่แม่อุ้มท้อง	ไม่คิดเงิน
เวลาแม่พยาบาลลูก และสวมดนตรีให้ลูก	ไม่คิดเงิน
ค่าที่ลูกทำให้แม่เสียน้ำตา	ไม่คิดเงิน
ของเล่น อาหาร เสื้อผ้า พาเที่ยว	ไม่คิดเงิน
แม้แต่เขื่อน้ำมูกให้	ไม่คิดเงิน
เมื่อรวมทั้งหมดเป็นราคาของความรัก	ไม่คิดเงินเหมือนกัน

เมื่อลูกชายของเธออ่านสิ่งที่แม่เขียน น้ำตาหยดโตก็ไหลออกมา
เขาสบตาแม่ และพูดว่า แม่ครับ ผมรักแม่จริงๆ นะครับ
แล้วเขาก็เอาปากกาเขียนหนังสือตัวโตว่า

จ้างหมดแล้ว แม่จ้างหมดแล้ว
แต่ลูกทอนให้จ้ะไม่หมด

...พี่เจี๊ยบ

A LITTLE BOY

A little boy walks to his mother and sends a letter to her. After she cleans her hands with an apron and reads the letter...

the expense of cutting grasses	5.00	baht
the expense of cleaning my room this week	1.00	baht
the expense of buying things for mom	2.50	baht
the expense of taking care of younger brother	2.50	baht
the expense of putting the rubbish out	1.00	baht
the expense of getting good grade	5.00	baht
the expense of sweeping the garden	2.00	baht
OVERDUE TOTALS	19.00	baht

She picks up a pen to write at the back of letter...

9 months for pregnant	free
when I take care for your illness and pray for you	free
the expense of you make me cry	free
toys, foods, clothes, and travels	free
moreover; cleaning a runny nose for you	free
TOTAL. cost of my love	also free

When a little boy reads her letters, he bursts into tears. He looks at his mother and tell her that he really loves her. He writes in large letters...

Already paid! Mom have already paid for me,
but I have not given you change yet.

“ในการประกวดเรียงความส่งเสริมประชาธิปไตยระดับประถมศึกษา”

บทบาทของเด็กและเยาวชน ต่อระบอบประชาธิปไตย

นางสาวไพลิน อ่อนศรี นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียน
วินิตศึกษา ในพระราชูปถัมภ์ฯ
อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี

เด็กและเยาวชนเป็นฐานสำคัญของชาติไทยเราในอนาคต การที่เด็กมีการศึกษาที่ดี มีความคิดและมีพัฒนาการทั้งความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) และความฉลาดทางปัญญา (IQ) แต่สิ่งเหล่านี้จะมีในตัวเด็กและเยาวชนได้นั้น ก็จะต้องอาศัยปัจจัยที่ส่งเสริมสิ่งเหล่านี้ ให้มีขึ้นมาในตัวเด็กและเยาวชน โดยสิ่งที่ส่งเสริมคือ ครอบครัวและคนรอบข้างซึ่งมีผลเป็นอย่างมากในการพัฒนาทางความคิดและอารมณ์ของเด็กและเยาวชน ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าครอบครัวของเด็กมีความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ และอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญคือ ประชาธิปไตย ประชาธิปไตยของเด็กต้องเริ่มจากครอบครัวเป็นที่แรก

ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นหลัก ในการกำหนดบทบาทและอำนาจของสถาบันการเมือง รวมทั้งระบบรัฐสภา และการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากประชาชนทั้งประเทศ และเยาวชนสามารถมีส่วนร่วมช่วยรณรงค์ให้ประชาชน

ไปใช้สิทธิในการเลือกตั้ง และถ้ามีสิทธิเลือกตั้งก็ควรไปใช้สิทธิเลือกตั้งด้วย และประชาธิปไตยจะเกิดขึ้นได้ในเด็กนั้นต้องเริ่มที่ครอบครัว ถ้าครอบครัวมีความเป็นประชาธิปไตย เด็กก็就会有ความเข้าใจ และมีความคิดที่เป็นประชาธิปไตย เช่น การแสดงความคิดเห็นในครอบครัว การเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น ให้ความเสมอภาคกับคนทุกคน หรือการแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม เราก็ควรที่จะเคารพในความคิดเห็นส่วนมากในที่ประชุม และบทบาทของเด็กและเยาวชนต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยคือ การส่งเสริมประชาธิปไตย การเคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น เคารพในความคิดเห็นของผู้อื่น และเด็กทุกคนก็สามารถมีส่วนร่วมช่วยในการณรงค์ให้ประชาชนไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้ามาพัฒนาประเทศและยังเป็นตัวแทนของคนไทยทั้งประเทศในการเสนอความคิดเห็น ประชาธิปไตยในตัวเองเริ่มต้นเป็นครั้งแรกในบ้าน ต่อมาก็จะเป็นในโรงเรียน และจากนั้นก็จะเป็นการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ประชาธิปไตยในโรงเรียน เช่น การเลือกตั้งประธานนักเรียน การเลือกหัวหน้าห้อง เป็นต้น ซึ่งเป็นการปลูกฝังประชาธิปไตยให้กับเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดี และผู้ใหญ่ก็ควรมีส่วนร่วมในการปลูกฝังประชาธิปไตยให้กับเด็กและเยาวชนด้วย เพราะผู้ใหญ่เป็นแบบอย่างของเด็กและเยาวชน ผู้ใหญ่ก็ควรประพฤติตนให้ถูกต้องและมีความเป็นประชาธิปไตย และอีกอย่างผู้ใหญ่ควรฝึกให้เด็กและเยาวชนได้มีประสบการณ์ในการปกครองตนเองก่อนที่จะรู้จักตัดสินใจอะไรด้วยตนเอง เพื่อให้ดูแลตนเองได้และสามารถตัดสินใจหรือทำอะไรได้ด้วยตนเอง และผู้ใหญ่ควรมีส่วนช่วยส่งเสริมการใช้ประชาธิปไตยให้แก่เด็กและเยาวชน และในปัจจุบันนี้ก็มีนโยบายที่ให้เด็กและเยาวชนได้แสดงความคิดเห็นในการพัฒนาประเทศ โดยการเขียน คำขวัญ เรียงความเพื่อรณรงค์ในการใช้

การปกครองระบอบประชาธิปไตย มีการพานักเรียนไปทัศนศึกษาใน
รัฐสภา เพื่อเป็นการส่งเสริมประชาธิปไตย การให้ความรู้ความเข้าใจใน
การปกครองระบอบประชาธิปไตย เช่น ให้ความรู้ว่าไทยมีการเปลี่ยนแปลง
การปกครองจากการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็น
ระบอบรัฐธรรมนูญในวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ นับเป็นการ
เปลี่ยนแปลงการปกครองครั้งสำคัญของชาติไทย ทำให้มีสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งทั้งสภา ถือเป็นการปกครองระบอบ
ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบ และการปกครองประชาธิปไตยของบ้าน
เมืองเราจะคงอยู่ได้อย่างนี้ตลอดไป และในอนาคตก็จะมีพัฒนาต่อไป
เรื่อยๆ ถ้าคนไทยเราทุกคนช่วยกันและร่วมมือกันในการที่จะพัฒนา
ประชาธิปไตยให้ดียิ่งขึ้นไป เพื่อที่ประเทศของเราจะได้พัฒนาทัดเทียมกับ
นานาอารยประเทศทั่วโลกได้ต่อไป ในอนาคตประเทศของเราก็จะมี
เศรษฐกิจที่ดี สังคมที่ดี และการเมืองการปกครองที่ดีอีกด้วย

 ดังนั้นเด็กและเยาวชนจึงมีบทบาทเป็นอย่างมากในการที่จะพัฒนา
ประเทศ ถ้าผู้ใหญ่ทุกคนช่วยกันปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีในการปกครองระบอบ
ประชาธิปไตย ให้ความเสมอภาคเท่าเทียมกัน เด็กจะเป็นคนที่มีความรัก
ประชาธิปไตยได้นั้น ก็ต้องอาศัยผู้ใหญ่ทุกคนเป็นผู้ที่ปลูกจิตสำนึกที่ดีใน
ระบอบประชาธิปไตย เพราะเด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า ถ้าเด็กเป็น
คนดีมีความรักประชาธิปไตย ก็จะมีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศชาติให้
เจริญต่อไปอีกด้วย

เรียงความนี้ได้รับรางวัลที่ ๒

“ในการประกวดเรียงความส่งเสริมประชาธิปไตยระดับมัธยมศึกษา”

จัดโดยสำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา ๖

เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕

หนูอยากได้

มือ

ถือ

“วิป” เป็นนักเรียนชั้นมัธยม ๑ จากโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน
วันหนึ่งวิปได้ให้เหตุผลกับคุณพ่อถึงความต้องการมือถือ ซึ่งมีข้อคิดน่าสนใจ
เขียนเสนอคุณพ่อว่าดังนี้

ด.ญ.ฐาธิปัตย์ คลังแสง

จ้อลืลืลืลืจ้อปจ้อจากไถ่มือถือ

1.) ใช้เวลาว่างโทรหาแม่ เช่น ลืมของก็โทรขอแม่
คนอื่นเอามาให้ วิปรู้ว่ามีคนถามว่าทำไมไม่ใช้โทรศัพท์
สาธารณะ วิปจะบอกให้ว่า ๒.เครื่องสาธารณะ หนึ่งบาทครึ่ง
ก็โทรได้ทั้งวันทั้งคืน ๓.ใช้มือถือง่าย สั้นแป๊บเดียว ค่าโทรผมจะไป
จนถึง มาบอกว่า ภาว 10 บาท ๔.ถ้าใช้ของของเงินก็สั้นก็
ญาติ 77 บาทครึ่ง สั้นก็สั้นกว่า ญาติ 3 บาทครึ่ง

3. **ปริมาณการใช้ SMS** ซึ่งความถี่ในการใช้บริการขึ้นอยู่กับความถี่ในการติดต่อทางธุรกิจกับลูกค้า ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของธุรกิจ

5. > ឯកតិក្ខុកន្លងទៅបណ្តាស្រី ៥.៥. ឈរ បើទើប្ប (ទទេទទិយ)
នឹងម្តងម្តងទៅបណ្តាស្រី ៥.៥. ឈរ បើទើប្ប (ទទេទទិយ)
ឈរ ៥.៥. ឈរ បើទើប្ប (ទទេទទិយ)

[illegible]

8.7 មានគណៈកម្មាធិការបោះឆ្នោត ១២៩២ ក្នុងចំណោម ១៣៩២ ក្នុង
ស្ថាប័នសមាជិកនៃអង្គការ ១២៩២ ក្នុងចំណោម ១៣៩២ ក្នុង
ស្ថាប័នសមាជិកនៃអង្គការ ១២៩២ ក្នុងចំណោម ១៣៩២ ក្នុង

๑.๗ วิปจะจบได้จริงกับเรื่องสิทธิออกฉกฉด น.ส.อ เพราะว่าวิปขอมาไม่ได้
เวลาที่มีเหตุที่จะได้ แก้ไขปัญหา บางเรื่องโดยทางโทรศัพท์มือถือ

10.๗ อันนี้จึงจะจบลงเวลาวันเสาร์-อาทิตย์ ทางศรีวิปก็ออกมาไปอยู่
แถวๆ กับหอ กับแม่ ๒ พี่น้องรอบๆ บ้านมาตามดูว่าทำอะไร พ่อแม่ก็ไป
บอกว่าวิปไม่ได้ออกๆ มาแม่ พี่น้องก็ไปส่งๆ ไปที่โน่น นี่นั่นไม่ได้ดู
กับวิปเลย ทางศรีวิปมันสำคัญมาก เหนือกว่าคนอื่นเขาได้ดูเขาออก
เพื่อนบ้านก็หัวเราะ น.ส.อ.ก็มาบอกวิปด้วย วิปไม่ยอมไม่ได้ดูโทรศัพท์
วิปก็เลยไม่ได้อ่านสารปทานที่เขานำมาบอก

สุดท้ายนี้

ถ้าพอ OK ว่า: ให้ออก
ถ้า: Thanks

วิปขอมือถือ

ให้พ่อ ออกเงินให้วิป 3,300 บาท
แล้ววิปจะ ออกเงิน อีก ๑๑ บาท

รายละเอียดข้างขึ้นนี้ได้ออกไปตามที่ธนาคารมือถือแล้ว

“Khao Jeen Lea”

Kitiporn Punjakun (กิตติภรณ์ ปัญญาคุณ)

Winitsuksa School, Lopburi

“ประภาพร” ...แปล/เรียบเรียง

“Khao Jeen Lea”

Khao Jeen Lea is 2 raids wide in Amper Muang, Lopburi Province. It looks like a pagoda. (Ja-dee) we can go there by bus or car. It takes about 15 minutes to Khao Jeen Lea from Pra Narai Monument. At the foot of the mountain there is a beautiful temple and there is a big white Buddha Statue on the mountain. There are some peacocks around the temple. There are very beautiful and they are white, green and brown peacocks. They are tame and harmless.

“เขาช้างแล”

เขาช้างแลมีพื้นที่ ๒ ไร่ ตั้งอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี มีรูป
สลัฐานคล้ายเจดีย์ ซึ่งเราสามารถเดินทางไปสะดวกทั้งรถยนต์ และรถ
โดยสารประจำทาง โดยใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑๕ นาที จากอนุสาวรีย์
สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ตรงบริเวณดินเขานั้นมีวัดที่สวยงาม และ
บนเขาก็มียะพุทธรูปสีขาวองค์ใหญ่ ตั้งเด่นตระหง่านอยู่ นอกจากนี้ยังมี
นกยูงหลากสีล้วนทั้งสีขาว สีเขียว และสีน้ำตาลอาศัยอยู่โดยรอบ นกยูงนี้
เชื่องไม่ทำอันตราย

How do I study it ?

When I was told to do the project of Khao Jeen Lea from Mrs. Watinee Sripeatbua. I asked my parents to take me to there. We took some photographs of it, then we surveyed and interviewed the monks and the villagers and I wrote their words in my paper.

ฉันเรียนรู้เรื่องเขาจีนแลได้อย่างไร

เมื่อฉันได้คุยกับคุณวาทินี ศรีเพชรบัว ถึงโครงการเรียนรู้ (ชุมชนของเรา) เรื่องเขาจีนแลแล้ว ฉันได้ขอให้คุณพ่อ คุณแม่ พาฉันไปที่นั่น พวกเราได้ถ่ายรูป พร้อมทั้งสำรวจ สัมภาษณ์พระและชาวบ้าน ฉันได้เขียนคำพูดเหล่านั้นไว้ในรายงานของฉันว่า

Why is it important for us ?

Khao Jeen Lea is very beautiful scenery in December. Because there are many sunflower fields around the mountain. It can tell us the story of Chinese which went to Lopburi in the former time. And it is the good place for us to relax from busy city.

ทำไมเขาจีนแลจึงมีความสำคัญกับพวกเรา ?

ในช่วงเดือนธันวาคม เขาจีนแล จะมีทัศนียภาพสวยงามมาก เพราะมีทุ่งดอกทานตะวันเบ่งบานรอบเขา ที่ได้สะท้อนตำนานของชาวจีน ที่เดินทางมาอาศัยอยู่ในจังหวัดลพบุรีในยุคก่อน

If I were the governor.

If I were the governor, I would arrange the story of Khao Jeen Lea in a book let the Lopburi students study it. The children will love it and preserve it well. They will be proud of their hometown.

ถ้าหากฉันเป็นรัฐบาล

ถ้าหากฉันเป็นรัฐบาล ฉันจะจัดพิมพ์ตำนานเขาจีนแลเป็นหนังสือ เพื่อให้เด็กนักเรียนในจังหวัดลพบุรีได้ศึกษา เด็กเหล่านั้นจะได้รักและหวงแหนเขาจีนแลมากขึ้น ทั้งยังจะเกิดความภาคภูมิใจกับบ้านเกิดของตนมากยิ่งขึ้น

Sound of Villagers,

I had interviewed the monks at Wat Khao Jeen Lea They told me the villagers help and donate the money to preserve it. Because they can make money by taking manures from bats and planting sunflowers.

เสียงจากชุมชน

ฉันได้สัมภาษณ์พระสงฆ์ที่เขาจีนแล ท่านบอกว่า ชาวบ้านช่วยเหลือและบริจาคเงินทำนุบำรุงรักษาวัดและเขาจีนแล เพราะชาวบ้านมีรายได้จากการทำปุ๋ยจากมูลค้างคาว และการเพาะปลูกดอกทานตะวัน

How can I tell everyone about it?

I tell everyone that Khao Jeen Lea is very beautiful landscape. They should come and visit especially in December. Because There be a plenty of sunflowers around Khao Jeen Lea. If they want to practice their concentrates, they can stay in the house near the temple. There are many peacocks which are green and white.

บอกทุกคนเกี่ยวกับเขาสีเงินแล้วไว้อย่างไร

ฉันบอกกับทุกคนว่า เขาสีเงินแลมีภูมิทัศน์ที่สวยงามมาก พวกเขาควรไปและเยี่ยมชม โดยเฉพาะในช่วงเดือนธันวาคม เพราะรอบเขาจะเต็มไปด้วยทุ่งดอกทานตะวันบานสะพรั่ง หากพวกเราต้องการจะฝึกสมาธิแล้วสามารถพักอยู่ที่บ้านพักใกล้กับวัด ที่มีนกยูงสีเขียว สีขาว เดินไปมา

How do I protector preserve it?

Lopburi people should take care of it. I think now it is a famous place. A lot of tourists come to visit it so Lopburi people should keep it very well and try to promote if for visiting place.

ฉันจะป้องกันและอนุรักษ์เขานี้ได้อย่างไร

ชาวลพบุรีควรช่วยกันดูแลเขาสีเงินแล ฉันคิดว่าขณะนี้ เขาสีเงินแลเป็นสถานที่สำคัญ มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง มีนักท่องเที่ยวหลั่งไหลมาเยี่ยมชม ดังนั้นชาวลพบุรีจึงควรดูแลรักษาไว้ให้ดีๆ และพยายามเผยแพร่ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เหมาะสมแก่การท่องเที่ยว

My feeling before I study "Our Community"

My feeling before I study "Our Community" the history of Lopburi very much. I have seen the famous places but I don't know their importance. Or I know their histories but I can't tell them in English.

ความรู้สึกของฉันก่อนเรียนวิชา "ชุมชนของเรา"

ความรู้สึกของฉันก่อนศึกษา "ชุมชนของเรา" ซึ่งจังหวัดลพบุรี มีประวัติศาสตร์สำคัญๆ มากมาย ฉันได้เห็นสถานที่ที่มีชื่อเสียง แต่ไม่รู้ถึงความสำคัญของสถานที่เหล่านั้น หรือรู้แต่ก็ไม่สามารถเล่าให้ฟังเป็นภาษาอังกฤษได้

My feeling after I study this subjects.

After I study "Our Community" with Mrs. Watinee Sripeatbua. I feel I am very proud of my hometown. Lopburi. And I joined "City tour Programmer." I have known the histories of famous places of Lopburi. Now I can guide for everyone.

ความรู้สึกของฉันหลังจากได้เรียนวิชาชุมชนของเรา

หลังจากได้เรียนวิชา "ชุมชนของเรา" กับคุณวาทินี ศรีเพชรบัว ฉันรู้สึกภาคภูมิใจ จังหวัดลพบุรี บ้านเกิดของฉันมาก และฉันยังได้เข้าร่วมโครงการ "City tour Programmer" (นักจัดโครงการเที่ยวเมือง) ฉันได้รู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของสถานที่ที่สำคัญของจังหวัดลพบุรี ปัจจุบันฉันสามารถนำเที่ยวบ้านของฉันได้

จินตนาการของเด็กตัวเล็ก ๆ

ญานินทร์ วรพงศ์พัฒน์

จินตนาการหรือความคิดฝันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในความคิดอันกว้างไกลของเด็กตัวเล็กๆ ทุกคน และหนึ่งในนั้นก็มีเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งชื่อว่า “หนูช่างคิด” หนูน้อยชอบที่จะคิดอยู่เสมอ

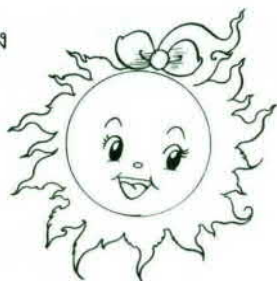
วันนี้ก็เช่นกันหนูช่างคิดก็ใช้จินตนาการฝันไปในโลกที่กว้างไกลกว่าถ้าหนูช่างคิดเป็น.....

“ถ้าช่างคิดเป็นนกนะ ช่างคิดจะบินให้ทั่วท้องฟ้า ช่างคิดจะมองเห็นหลังคาบ้านสีชมพู” หนูช่างคิดพูดพร้อมทั้งกางแขนออก ทำท่าทางบินเป็นนกประกอบไปด้วย

“อ๊ย! ทำไมนกช่างคิดถึงได้รู้สีร้อนที่ผิวหนังใต้ขนสีขาวของนกช่างคิดนะ” นกช่างคิดพูด แล้วมองไปทางซ้ายและขวา แต่ก็หาไม่เจอ จึงหงนหน้ามองข้างบน “อ้อ! เธอแน่นอนหรือพระอาทิตย์ที่ทำให้ฉันร้อนถึงเพียงนี้ เธอช่างเก่งจริงๆ”

“เธอเป็นผู้ที่ให้ความอบอุ่น และให้แสงสว่าง แก่โลกและดาวเคราะห์อื่นๆ ด้วย ฉันอยากเป็น พระอาทิตย์จัง” พูดไปข้างคิดก็ยิ้มไปอย่างมีความสุข

“อู๊ย! อู๊ยๆ ทำไมตาของฉันจึงได้มืดมัวไปหมด หรือว่าพระอาทิตย์ข้างคิดทำงานหนักจนจะเป็น ลม” พระอาทิตย์ข้างคิดพร้อมกับขยี้ตาของตนเอง

สักพักสิ่งที่บังหน้าของพระอาทิตย์ข้างคิดก็เลื่อนผ่านไปอย่างช้าๆ ตาข้าง หนึ่งของพระอาทิตย์ข้างคิดโผล่พ้นกำบังนั้นออกมา จึงทำให้ตาพระอาทิตย์ข้างคิด สามารถมองเห็นสิ่งนั้นได้อย่างชัดเจนขึ้น

“อ้อ! พวกเธอเองรี ที่บังอาจมาบังหน้าพระอาทิตย์ข้างคิดอย่างฉัน” พระอาทิตย์ข้างคิดพูดพร้อมทั้งเปล่งแสงออกมาอย่างเจิดจ้า

“ถ้าเราเป็นเจ้าก้อนเมฆนั้นล่ะจะเป็นอย่างไรกันหนอ” ข้างคิดหัวเราะคิกๆ คิดอยู่สักพัก ข้างคิดก็หยิบขนมต้มที่แม่ทำให้เข้าปาก แต่ขนมต้มนั้นหลุด ลอยไปตามกระแสลมที่พัดอย่างแรง เมฆน้อยข้างคิดรีบยื่นมือไปคว้าไว้แต่ไม่ทัน เมฆน้อยข้างคิดร้องเรียกเสียงดัง

“ขนมต้มอย่าเพิ่งไป กลับมาก่อน” เมฆน้อยข้างคิดเสียดายขนมต้มเป็น อันมาก

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! ช่วยขนมต้มด้วย” ขนมต้มเบ๊ยวๆ บูดๆ ไปตาม กระแสลมที่พัดแรง

เมฆน้อยข้างคิดโมโหเจ้ากระแสลมเป็นอย่างมากที่ทำให้ตนอดกินขนมต้ม แสนอรัย

สักพักเมฆน้อยข้างคิดก็ก้มลงมองที่ผิวขาวๆ ซึ่งเป็นปุยมองดูแล้วคล้าย สลายไหม พร้อมกับเอามือนุ่มๆ จับตามตัวนุ่มๆ ของตนอย่างเพลิดเพลีน

“อู๊ย! นุ่มจัง ผิวก็ขาวสวยด้วย” เมฆน้อยข้างคิดคลายความโกรธจาก กระแสลมที่พัดขนมต้มแล้ว เพราะมันได้เล่นอยู่กับร่างกายนุ่มนวลของตัวเอง พอเล่นจนเบื่อก็คิดอยากจะเป็น.....

“ถ้าข้างคิดเป็นเจ้าลมนั้นล่ะจะสนุกแค่ไหน ไม่แน่อาจจะตามชนมดัมทันก็เป็นได้”

จุ๋ๆ หนูน้อยข้างคิดก็กระหายน้ำ จึงยื่นมือออกไปเพื่อยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม แต่ยังไม่ทันได้ดื่ม

“เอ้า! ปากของข้างคิดหายไปในไหนหว่า” หนูน้อยข้างคิดพุดงๆ กับตนเอง

คุณหนูข้างคิดจึงไม่สามารถมองเห็นตัวเองอีกแล้ว ได้ยินแต่เสียงของตนเองเหมือนตอนที่ลมพัดชนมดัมไปจากมือข้างคิด

“เออ...ตอนนี้หนูข้างคิดได้เป็นลมสมใจแล้วสินะ” ลมข้างคิดพุดขณะที่ตัวต้องปะทะกับชนมดัมเบ๊วๆ บูดๆ ลมข้างคิดดีใจมากที่ได้พบกับชนมดัมแสนอร่อยอีกครั้ง

“ชนมดัมเรามาช่วยเธอแล้ว” ลมข้างคิดกล่าวอย่างดีใจ

ลมข้างคิดจับก้อนชนมดัมนั้นได้ แต่จุ๋ๆ เมฆทั้งหลายก็มารวมตัวกัน เพราะลมข้างคิดพัดแรงเกินไป เนื่องจากต้องการไล่จับชนมดัมให้ทัน ดังนั้น เมฆจึงก่อตัวหนาแน่นขึ้น ก้อนเมฆบดบังพระอาทิตย์มิดมิด ท้องฟ้าเริ่มที่จะครึ้ม ลมข้างคิดจึงคิดใหม่ว่า

“ถ้าหนูข้างคิดเป็นฝนก็คงจะเย็นสินะ” หนูข้างคิดคิดเล่นๆ ฝนเริ่มที่จะตกลงมาเป็นละอองๆ ในตอนแรกแต่แล้วก็ตกหนักในตอนหลัง

“โอ้โห้กูมั่ง หนูข้างคิดอยู่บนอะไรนี่” ลักครู่เดียวข้างคิดก็สามารถตอบตัวเองได้ “ใบไม้และที่อยู่บนดินนั่นเอง หนูข้างคิดได้เป็นฝนสมใจอีกแล้ว”

“แล้วถ้าฝนข้างคิดอยากจะเป็นดินล่ะจะได้ไหม” ฝนข้างคิดแค่ลองถามใจตัวเองดู

ลักพักนั้นฝนข้างคิดที่ตกลงมาก็ซึมลงไปอยู่ในดิน หนูข้างคิดกลายเป็นน้ำที่แทรกอยู่ในดินไปเสียแล้ว

“ว้าว...หนูช่างคิดได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของดินไปแล้ว” ดินช่างคิดดีใจจะกระโดดแต่ไม่กล้า เพราะว่าถ้ากระโดดก็คงจะเกิดแผ่นดินไหว

“นั่นอะไรตัวใหญ่เต็มไปหมดหรือที่คนเขาเรียกกันว่าต้นไม้ แล้วถ้ารวมกันมากๆ คนเขาก็เรียกกันว่า ป่า นั่นเอง” ดินช่างคิดพูดเหมือนอยากจะเป็นต้นไม้ และแล้วดินช่างคิดก็ถูกดูดขึ้นมาตามรากเพื่อเป็นอาหารของต้นไม้ทั่วทั้งป่า

“เรากลายเป็นต้นไม้ช่างคิดแล้วหรือนี่ เรามีตา มีปาก มีจมูก มีแขน และมีผมเต็มไปหมดเลย” ต้นไม้ช่างคิดดีใจอย่างที่สุดที่ได้เป็นต้นไม้

“โอ้โฮ! ช่างเป็นชีวิตที่มีความสุขจริงหนอ ที่แขนของต้นไม้ช่างคิดมันก่ิช่างคิดเคยเกาะหำรังอยู่ด้วย เพื่อหลบฝนใต้ต้นไม้ช่างคิด แล้วลักพิกฝนที่ช่างคิดเคยเป็นก็หยดตก ต่อจกนั้นลมที่ช่างคิดเคยเป็นก็พัดโชยอ่อน พัดให้เมฆน้อยที่ช่างคิดเคยเป็นกระจ่ายไปทั่วท้องฟ้า ทำให้แสงอาทิตย์จากพระอาทิตย์ที่ช่างคิดเคยเป็นลอดออกมาตามช่องโหว่ของเมฆ แสงอาทิตย์ส่องลงไปจนถึงพื้นดิน ทำให้พื้นดินที่ช่างคิดเคยเป็นนั้นแห้งแต่ชุ่มชื้น เพราะพื้นดินสามารถดูดซับน้ำไว้ได้ เนื่องจากมีต้นไม้ช่างคิดมากมายจนกลายเป็นป่าช่างคิด” หนูช่างคิดกำลังเล่าเรื่องที่ตนเองจินตนาการเสร็จให้แม่ฟังเป็นครั้งที่ ๒ แล้ว

“คุณแม่คะ เรื่องของหนูช่างคิดสนุกไหมคะ” หนูช่างคิดถามพร้อมกับยิ้มรอฟังคำตอบ

“สนุกมากเลยจ้ะลูก แต่แม้ว่าตอนนี้ลูกมาช่วยคุณแม่ปลูกต้นไม้ช่างคิดดีกว่าไหมจ้ะ” คุณแม่มืออาชีพคุณแม่ปลูกต้นไม้ช่างคิด

“คะ หนูก็ว่าดีเหมือนกัน” หนูช่างคิดกระตือรือร้นที่จะปลูกต้นไม้ช่างคิด

“เดี๋ยวปลูกต้นไม้เสร็จแล้ว ไปช่วยคุณแม่ทำความสะอาดพื้นที่มีน้ำหกละเออะ และขนมดที่หล่นอยู่ที่พื้นด้วยนะจ๊ะช่างคิด” แม่พูดพร้อมกับรดน้ำต้นไม้ที่เพิ่งปลูก

“คะ คุณแม่ หนูต้องขอโทษคุณแม่ด้วยที่ทำให้พื้นที่ห้องสกปรก หนูไม่ทราบจริงๆ นี่คะว่าจินตนาการของหนูจะเหมือนจริงได้ขนาดนี้” ทั้งคุณแม่และหนูช่างคิดหัวเราะพร้อมกันอย่างมีความสุข

จากเด็กไทยต่างแดน

หนูชื่อเกศณิศา นพโพธิ์ ชื่อเล่นชื่อน้องแอน อายุ 12 ปี
เรียนอยู่เกรด 7 ที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟ ในเมืองลอสแอนเจลิส

หนูภูมิใจมากที่ได้เกิดเป็นคนไทย หนูรักเมืองไทยและวัฒนธรรมไทย
หนูคิดว่าประวัติศาสตร์ไทยน่าสนใจ และได้เรียนรู้ว่ามีหลายคนในประวัติศาสตร์
ที่กล้าหาญต่อสู้ชีวิตเพื่อประเทศ เช่นนางสุริโยไท หรือทำประโยชน์อย่างอื่น
หนูสนใจและชอบวรรณคดีไทย เช่นเรื่อง สังข์ทอง กับ มโนราห์ และคิดว่าดนตรีและ
นาฏศิลป์ไทยสวยที่สุด ชุดละคร และชุดรำไทยก็สวยงาม และนักแสดงก็สวย
สง่าและอ่อนช้อย อาชีพไทยก็อร่อยมากเหมือนกัน โดยเฉพาะ กุ้งเจียว ขนม
และผลไม้ไทย หนูชอบผลไม้ไทยมาก โดยเฉพาะ ฝรั่ง ชมพู่ เงาะ และลิ้น
ฮอย หนูเป็นเพราะว่าหาทานที่อเมริกาไม่ได้ หรือไม่อร่อยเท่าที่เมืองไทย

หนูชอบเมืองไทยมากและอยากกลับไปเที่ยวทุกครั้งที่โรงเรียนปิดเทอม
เมืองไทยมีธรรมชาติที่สวยงามมาก มีทะเลที่สวยงามและหาดทรายที่ทอดยาว
หนูต้องไปเที่ยวทะเลทุกครั้งที่ได้กลับเมืองไทย และหนูก็ชอบช้างที่เมืองไทยด้วย
ช้างเป็นสัตว์ที่น่ารัก หนูจะรักช้างพวกนี้ไว้

หนูคิดว่าคนไทยฉลาดมาก และประทับใจที่คนไทยน่ารักและเคารพ
พระมหากษัตริย์มากจนไม่ยอมให้ใครพูดไม่ดีเกี่ยวกับท่าน หนูภูมิใจที่ได้
เกิดเป็นคนไทย

อาญา เกศณิศา นพโพธิ์

หนังสือคือเพื่อนแท้

หนังสือนั้นมีประโยชน์ต่อมนุษย์ทุกคนมากมายในหลายๆ ประการ อาทิเช่น การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และทำให้เราประสบความสำเร็จในชีวิตได้ เป็นต้น

พวกเราควรอ่านหนังสือให้มากๆ หรืออ่านอย่างน้อยก็ยังมีดี ไม่ว่าหนังสือนั้นจะเป็นเรื่องใดก็ตาม ส่วนแต่ให้ประโยชน์ทั้งสิ้น เพราะการอ่านทำให้เราได้รู้ในสิ่งต่างๆ ที่เราไม่เคยรู้มาก่อนหรือรู้แล้วแต่ไม่ค่อยแน่ใจ ทำให้เรามีความรู้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น ทำให้เรามีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล เป็นคนทันโลกทันยุคสมัย ฉลาด มีไหวพริบที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์ที่จะประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ และให้ความรู้สึกเหมือนนับว่าเราจะได้ท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง เพราะถึงยังไงก็ถือว่ายิ่งดีกว่าที่เราจะไปมั่วสุม มั่วเมากับยาเสพติด เพราะยาเสพติดไม่เคยให้สิ่งที่ดีกับเราเลย มีแต่ให้โทษ เราควรเอาเวลาที่จะเสียไปกับการทำสิ่งที่ไม่ดีนั้น มาอ่านหนังสือเสียดีกว่า

การอ่านหนังสือคือการลงทุน ลงแรง ที่ไม่เคยขาดทุนและคุ้มค่าเสมอ และไม่มีวันที่เราจะไม่ได้อะไรหรือเอาไปจากเรา ไม่ว่าจะพยายามด้วยวิธีใดก็ตาม การอ่านหนังสือนี้ไม่ว่าจะอ่านมากหรืออ่านน้อยหรืออ่านเท่าไร

ก็ไม่มีอะไรที่จะห้าม ว่ากล่าว หรือกล่าวหาติดกับเขาได้ เพราะการอ่านหนังสือไม่มีกฎหรือข้อบังคับใดๆ ที่ห้ามหรือกำหนดเรื่องของ การอ่านหนังสือเอาไว้

“หนังสือเปรียบเสมือนเพื่อนแท้ ที่มีแต่สิ่งดีดีให้แก่กัน และไม่เคยพ่ายศต่อเรา”

นายอนัญญ์จัน มายศิริ

ม.๓/๑๓ โรงเรียนราชวินิตบางเขน

โลกกว้างทางปัญญา

หมั่นเรียนมากรู้
หมั่นดูทำได้
กันลืมท่องไว้
รู้ได้จากทำ

รูปและคำกลอน อาจารย์เกริก ยุ้นพันธ์

พระราชนิพนธ์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

His Majesty King Bhumibol Adulyadej
Biography of a Pet Dog

เรื่อง ทองแดง

The Story of Tongdaeng

หนังสือเรื่อง ทองแดง

พระราชนิพนธ์ ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

หนังสือพระราชนิพนธ์ ภาษาไทยที่ทรงแปลเป็นภาษาอังกฤษควบคู่ไปด้วยเช่นเดียวกับพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก

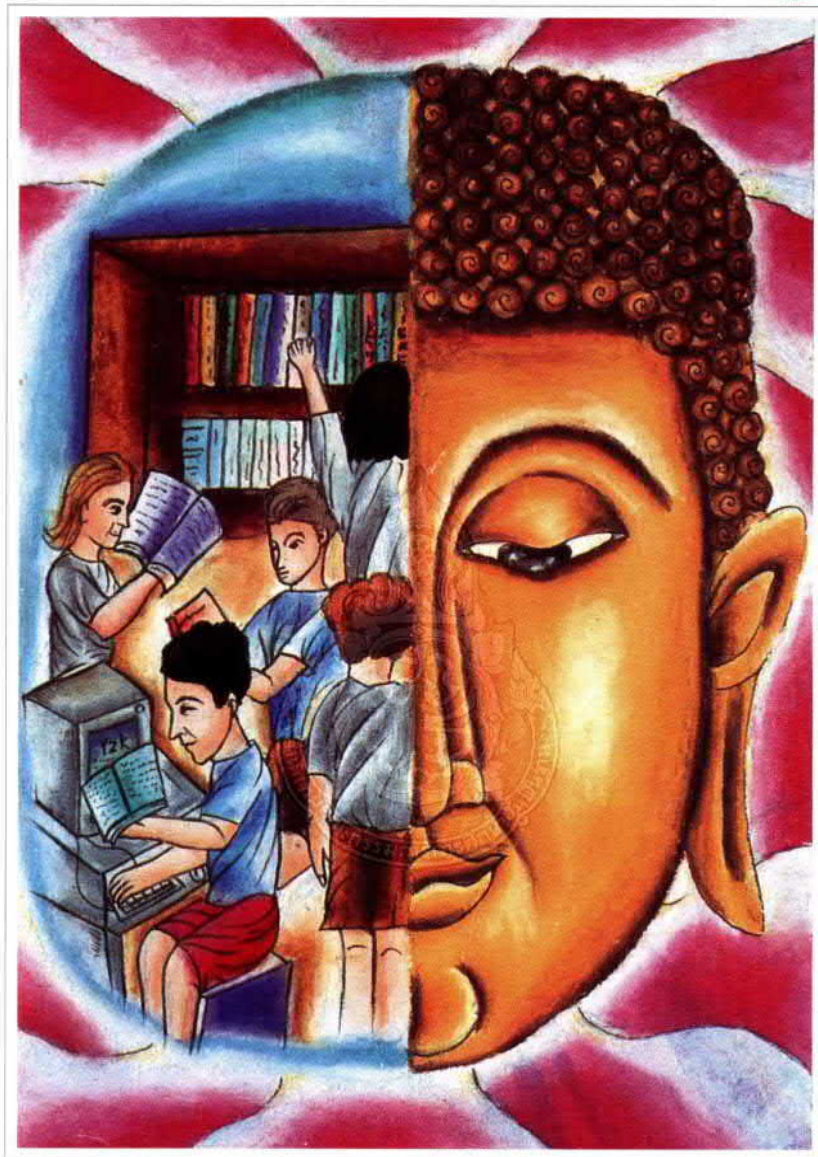
หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องของสุนัข “ธรรมดาที่ไม่ธรรมดา” เป็นสุนัขตัวโปรดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเลี้ยงและยกย่องถึงความกตัญญูของคุณ ว่า

“ความกตัญญูของคุณและแสดงความสุภาพของทองแดง ส่วนหนึ่งน่าจะมาจาก “แม่แดง” ผู้เป็นแม่บังเกิดเกล้า เมื่อ “แม่แดง” เข้ามาอยู่ในบ้าน ซึ่งมีสุนัขหลายตัว ก็นอนนอนกับทุกตัว โดยเฉพาะสุนัขชราที่อายุมากที่สุดในบ้าน”

หนังสือของขวัญปีแห่งการอ่านเล่มนี้พิมพ์อย่างดี มีภาพฝีพระหัตถ์ของทองแดงและภาพน่ารัก ๆ ของสุนัขที่ทรงเลี้ยงไว้ในวังหลายตัว เป็นหนังสือน่าอ่านแห่งปีและขายดี ๑ แสนเล่มจำหน่ายหมดวันแรก

ข้อมูลน่ารู้ “ทองแดง” เป็นสุนัขตัวที่ ๑๗ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงพระราชทานนามสกุล ทองแดง สุวรรณชาติ

ด.ช.ธนเทพ สุขรอด ป.๕ โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จ. นครปฐม

ด.ญ.สาลินี กุบสิงห์ ป.๕ โรงเรียนวัดโคนอน กรุงเทพฯ

ด.ช.วีรวุฒิ เพิ่มมณเฑียร ชั้น ป.๔ โรงเรียนวัดสน กรุงเทพฯ

ด.ญ.กุลธิดา กุลพัทตราพงษ์ โรงเรียนสารสาสน์สุขสวัสดิ์ กรุงเทพฯ

ภาพประกวดเรื่อง “น้ำใจไมตรี” จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

“ไปด้วยกัน” ด.ช.ณัฐนันท์ อินทุทรัพย์ โรงเรียนสุเหร่าศาลาลอย กรุงเทพฯ

“ บนนรถเมล์ ” ด.ญ.ศุภมาส ศุภศรี โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จ. นนทบุรี

“ ชาวนาสามัคคี ” ด.ญ.อรสา ไส้สกุล โรงเรียนเทศบาลวัดราษฎร์นิยมธรรม จ. ชลบุรี

บ้านบ่อสีรุ้ง

หลังฝนตกทุกครั้งที่มีแสงแดดอ่อน ๆ ส่องมากระทบ
ไอน้ำในท้องฟ้า เส้นรุ้ง ๗ สี อันได้แก่ ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว
เหลือง แสด แดง ก็จะมารวมตัวกันเป็น “รุ้งกินน้ำ” ให้เด็ก ๆ บนโลกดู
แต่ไม่มีใครรู้หรือกว่าเส้นรุ้งทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เหนียวอ่อนในการสร้างรุ้งกินน้ำ
แต่ละครั้ง เพราะเส้นรุ้งแต่ละเส้นต้องเดินทางมาจากที่ต่าง ๆ กัน เส้นไหน
บ้านไกลก็มาถึงเร็ว ที่บ้านไกลก็มาช้าหน่อย ไหนจะต้องรอให้เส้นอื่น ๆ มา
จนครบจึงจะเริ่มเรียงตัวได้แล้วจึงจะ
ต้องรีบเรียงตัวให้เสร็จก่อนที่

วราภรณ์ สมพงษ์ (กระเด็น)

สมบัติ คิ้วยก

เรื่อง

ภาพประกอบ

ไอน้ำจะ
ระเหยไปหมดอีกด้วย
เส้นรุ้งคิดตรงกันว่าพวก
เขาน่าจะทำบ้านใหม่
ที่อยู่รวมกันทั้ง ๗ สี
“มาอยู่บ้านเราสิ” เส้น
ครามกับน้ำเงินเสนอ
“บ้านของเรากว้างใหญ่ เพราะเรา
เป็นสีของทะเล และท้องฟ้า” “มาอยู่บ้านเราดีกว่า
บ้านของเรามีของอร่อย ๆ เยอะเลย เพราะ
เราเป็นสีของผลไม้สุก” สีเหลืองแย้ง แล้วทั้ง ๗ สีก็
ทะเลาะกันใหญ่เพราะต่างก็ถือว่าสีของตัวเองดีกว่าใคร
เมื่อถึงเวลาแยกย้ายกันกลับบ้าน ต่าง
ก็จากกันด้วยใบหน้าบูดบึ้ง แถมยัง
พากันดูดสีประจำตัวของตน
จากสิ่งต่าง ๆ บนโลกจนหมด

ด้วยความโกรธหลังรุ่งจางคราวนั้นโลกทั้งโลกจึงตกอยู่ในสภาพที่วุ่นวายโดยไม่รู้สาเหตุ ที่สับสนกันเต็มไปหมด เพราะไม่มีไฟเขียวไฟแดงมีแต่ไฟขาวที่ตลาด แม่ค้ากับลูกค้าเถียงกันสุดลุตว่า มะเขือลูกไหนเป็นมะเขือ ม่วง ผักกาดน้ำไหนเป็นผักกาดเขียว และพริกเม็ดไหนเป็นพริกเม็ดแดง พริกเขียว พริกเหลือง

จนกระทั่งหลังฝนตกอีกคืน ครั้งหนึ่ง เด็ก ๆ ที่มากอยดูสายรุ้งก็ต้องงงกันไปตาม ๆ กัน เมื่อเห็นเส้นรุ้งทั้ง ๗ ขึ้นกันคนละทิศละทางเมฆฝนพยายามเรียงตัวกันเพื่อบอกให้เด็ก ๆ รู้ว่า “สีรุ้งโกรธกัน” และจะต้องหาบ้านที่มีสีครบเจ็ดสีให้บรรดาเส้นรุ้งให้ได้

เด็ก ๆ ออกค้นหาบ้านสีรุ้งทุกที่แต่ก็ไม่พบ ในที่สุดจึงพากันไปถามคุณตาอรบรู ผู้ตอบคำถามเด็ก ๆ ได้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกระต่ายบนดวงจันทร์ เรื่องทางช้างเผือก เรื่องวันหยุดของดวงดาว ฯลฯ

เมื่อคุณตาทราบเรื่องก็หัวเราะชอบใจ บอกว่าบ้านสีรุ้งอยู่ไม่ไกล หาไม่ยาก แล้วคุณตาก็กระซิบบอกที่ตั้งของบ้านสีรุ้งให้เด็ก ๆ รู้ เด็ก ๆ ดีใจรีบวิ่งกลับมาที่สายรุ้งอย่างรวดเร็ว ทันเวลาก่อนที่สีรุ้งทั้งเจ็ดจะแยกย้ายกันกลับบ้านพอดี แล้วเด็ก ๆ ที่เอาก้านมะละกอจุ่มน้ำฟองสบู่ เป่าเป่า ๆ ตามที่คุณตาสอนมา

ลูกโป่งใสแจ๋วค่อย ๆ ลอยออกมาตามรูก้านมะละกอเต็มไปหมดภายในสีใสนั้นมีริ้วบาง ๆ ของสีทั้งเจ็ดอยู่รวมกันอย่างกลมกลืน เส้นรุ้งทั้งเจ็ดชอบบ้านใหม่นี้มาก เส้นม่วงถึงกับลืมหิ้วมือเส้นเหลืองเข้าไปในบ้านฟองสบู่อย่างตื่นเต้น แล้วเส้นอื่น ๆ ก็ทำตามบ้าง

เมื่อเส้นรุ้งกลับมาคืนดีกันเหมือนเดิม โลกก็กลับขึ้นมามีสีสันทันอีกครั้ง ความวุ่นวายต่าง ๆ ก็หายไปพร้อมกับรุ่งจางคราวนั้นนั่นเอง เหตุการณ์นี้มีแต่คุณตาและเด็ก ๆ เท่านั้นที่รู้ความจริง และพวกเขายังรู้อีกด้วยว่า ถ้าเมื่อใดที่ต้องการพบสีรุ้ง ไม่ต้องรอหลังฝนตกเท่านั้น เพียงแค่เป่าฟองสบู่เบา ๆ ก็จะได้พบสีรุ้งทั้งเจ็ดนอนเอกเขนกอยู่ในบ้านฟองสบู่อย่างมีความสุขทุกครั้งไป

คิดถึงกันวันเด็ก

ขอให้เด็กๆ ทุกคน หัวเราะ ร้องไห้ รื่นเริง
มีความสุขในโอกาสดีๆ ของ วันเด็ก
และ ประเพณีที่ดีงามสืบไป

Group Pub

อยากให้น้องๆ ของพลัน เล่นกันอย่าง

ข: ต. ... น้องพลัน เล่นอย่าง

1. รักกันเหมือนเพื่อน
2. ร้องเพลง
3. รักการอ่าน
4. รักใจเพื่อน
5. มีสุขภาพที่ดี

ไม่ยากเกินไปหรอก

ก็จ. เป็นกำลังใจจากเพื่อนน้องไว้ให้ ค่ะ

ตอบ จ.

จ.
P15ค
รักๆ นานๆ มีกัน
ก็ดีกว่า

จ. ปุณ - จ. พล
ขอให้น้องๆ ทุกคน หัวเราะ ร้องไห้ รื่นเริง
มีความสุขในโอกาสดีๆ ของ วันเด็ก
และ ประเพณีที่ดีงามสืบไป

ไม่ลืมกัน... จ. พล
และ... จ. พล
ขอให้น้องๆ ทุกคน หัวเราะ ร้องไห้ รื่นเริง
มีความสุขในโอกาสดีๆ ของ วันเด็ก
และ ประเพณีที่ดีงามสืบไป

ขอเชิญชวนทุกท่านมาร่วมกัน
 อนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 ร่วมกันสร้างบ้านเกิดเมืองนอน
 ให้สวยงามน่าอยู่

[Handwritten signature]
 11/11/11

โครงการให้แสง
 อำนวยความสะดวก

[Handwritten signature]

เขตเมือง

JGR AP

ถ้าหากเปิดโอกาสให้ตัวเอง
 โดยไม่ต้องทำอะไรไปไหน
 อยู่บ้านก็เพิ่มความรู้ให้ตัวเองได้
 อ่านหนังสือนี้แน่นอนค่ะ สักชุด

[Handwritten signature]
 11/11/11

● หากให้นั่งๆ ทุกคน รักใคร่กัน

เพราะผมทำให้ทุกคนได้เล่นปาร์ตี้

ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง และที่ต่าง.. ไม่ว่าใครก็ตาม กับ

" จตุรงค์ "

" ชัยวัฒน์ "

หากให้นั่งๆ ทุกคน มีความสุข

สุขภาพแข็งแรง หัวใจเย็น นิ่ง

อนาคตที่สดใส นั่นคือ

Never stop dreaming, and
make it happen :

Amf

อยากให้น้อง ๆ ทุกคนรักใคร่

ทั้งนี้ พี่เองก็ตั้งใจ

เป็นพิเศษ

Amf

To น้อง ๆ ทุกคน:

ก็ขอให้น้องๆ น่ารัก และตั้งใจเรียน

จาก ๆ นะคะ แล้วพอฝึกเรื่องการอ่านหนังสือก็

จะสะดวกขึ้นอีกมาก ๆ เพื่อที่จะได้มีสิ่งที่ดีเราจะได้

ยังไม่รู้หรือป่าวจ๊ะ ถ้าอ่านมากๆ ก็สามารถรู้

ความรู้มาไว้ใช้ด้วยนะคะ ขอให้มีความสุข

จาก ๆ นะคะ

Sorn

ขอในน้องๆ ตั้งใจเรียน
หนังสือ เพื่ออนาคตข้างหน้านะคะ
เป็นเด็กดีของคุณพ่อ คุณแม่
และมีความอดทน ขยัน
และพยายามทำในสิ่งที่ตนเองได้ฝัน
ให้สำเร็จ นะคะ

CHERRY .

ขอได้ใจทุกคนที่อ่านมโน
ผู้ใจรักดี มีกมลมาศทำอย่างนี้
และขอขอบคุณทุกคนที่รักในฉัน
ทุกคนขอใจรัก รักทุกคน!!

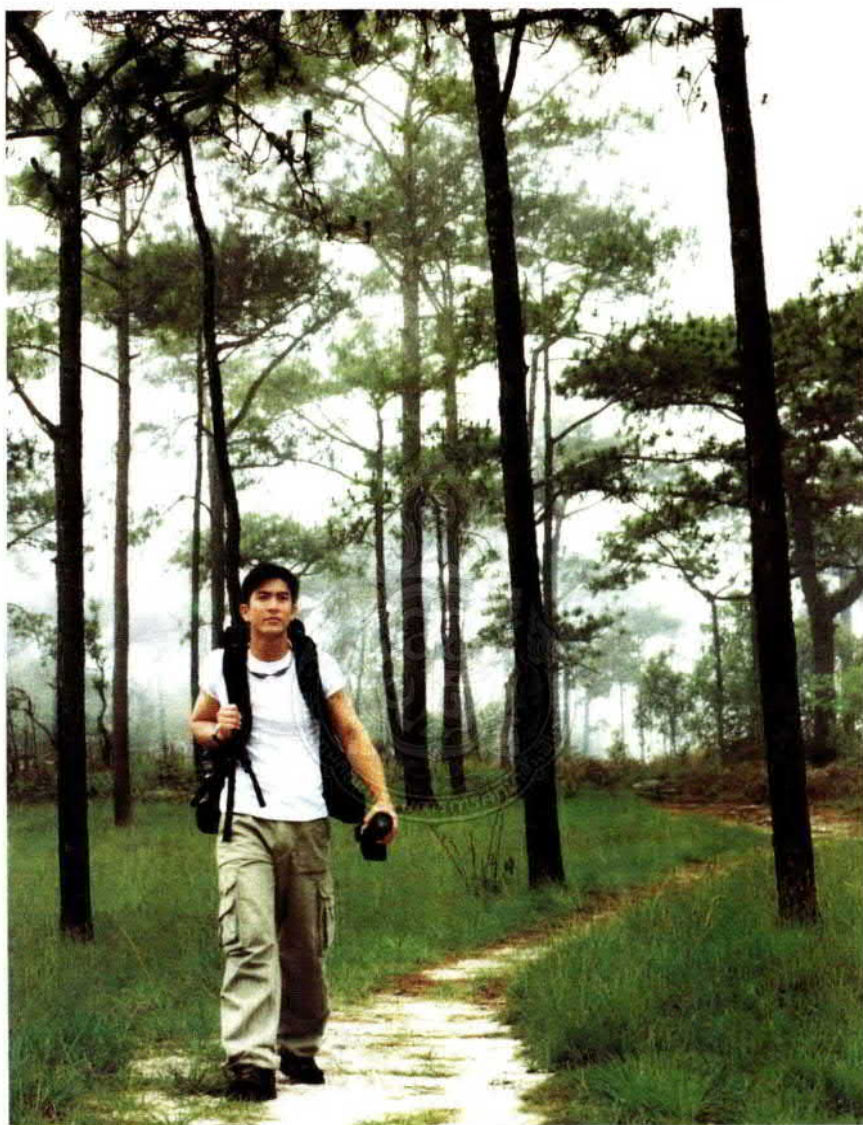
AB-Norma

เนื่องในโอกาส วันเด็กแห่งชาติ
พอกเราจบ ม.6 แล้ว จดใจ
เด็กจากชั้นในใจ จี๊ จี๊ ความฝัน
จาก จี๊ วรศักดิ์ จี๊

Amata "taka"

โลกของการเรียนรู้จากการเที่ยวเมืองไทย

♦ เที่ยวทั่วไทย ไปได้ทุกเดือน ♦

“ผมเขียนมาร่วมกิจกรรมวันเด็กปี ๒๕๔๖

ไม่ทราบว่าจะได้รับคัดเลือกหรือไม่ ผมเขียนไม่เก่ง

เขียนตามความรู้สึกของผมเอง”

เรื่อง คุณแม่ของผม

ด.ช.สุรวัชร เลี้ยงไพศาล

ชั้น ป.๕/๕ โรงเรียนเทศบาลเมืองภูเก็ต

แม่ผมป่วยเป็นโรคมะเร็งเต้านมด้านขวาผ่าตัดเต้านมทิ้งไปแล้ว แม่อายุ ๕๐ ปี แม่เข้มแข็งและอดทนมาก ผมรู้สึกสงสารแม่มาก เป็นมะเร็งต้องตายทุกคนไม่เร็วก็ช้า แม่รู้จากหมอว่าเป็นมะเร็ง แม่ไม่มีความหวาดกลัวต่อโรค ช่วงที่แม่ต้องรับเคมีบำบัดแม่ทรมานมาก แม่ผอมเพราะแม่กินอะไรไม่ลง อาเจียน แม่นอนไม่ค่อยหลับ ผมแม่ก็ร้องมากจนต้องโกน ผมไม่รู้จักช่วย

อะไรแม่ได้้นอกจากเป็นกำลังใจให้แม่ คอยปลอบแม่ถ้าแม่ปวดแขน แม่เมื่อยผมก็นวดให้แม่ แม่หนาวผมก็ห่มผ้าให้แม่ ผมช่วยแม่ทำงานบ้านเพราะแม่ทำไม่ไหว ยาย พ่อ พี่ ผมช่วยกันทำงานบ้านให้แม่ ไม่อยากให้แม่ทำงานหนัก เพราะแม่เจ็บแขนด้านที่แม่ตัดนมทิ้ง แม่ยังเป็นกำลังใจให้คุณครูที่โรงเรียนซึ่งเป็นมะเร็งเต้านม

เหมือนแม่ ผมสองคนพี่น้องพี่ชายคนโตดูดนมแม่ทั้งสองคนยังปวด ทำไมแม่ผมต้องเป็นมะเร็งด้วย แม่ช่วยเหลือคนมาก ทำบุญไม่เคยขาด แม่บอกผมว่าชาติที่แล้วแม่คงทำกรรมเอาไว้ชาตินี้จึงต้องรับกรรมที่ก่อเอาไว้ แม่ไม่เครียด แม่อารมณ์ดี หัวเราะทำตัวเหมือนแม่ไม่ได้เป็นอะไร ตอนนี้แม่แข็งแรง หน้าตาสดชื่นแจ่มใส ผมอยากให้อแม่อยู่กับผมนานๆ ไม่อยากให้แม่ตาย แม้ว่าไม่มีใครหนีความตายได้พ้น ทำดีให้มากๆ ตอนที่มิชีวิตอยู่ตายไปคนจะได้คิดถึง ผมจะพยายามทำความดีเพื่อแม่จะได้สบายใจจะได้อยู่กับผมนานๆ จนกว่าวาระสุดท้ายของแม่จะมาถึง ผมรักแม่ครับ

เพื่อนที่แสนดี

ฉันมนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้
ไม่มีใครดีพร้อมที่เกิดมา
ฉันมนุษย์ที่เกิดมาบนโลกนี้
อยู่คนเดียวได้ฉันไม่มี
มิตรแท้มิตรเทียมหลายประเภท
คบมิตรดีนำไปสู่ดวงใจวัน
มิตรที่ตัดจากสิ่งใดบ้าง
มิตรที่ดีไม่ยากเลยสักที
การพูดจาพาดั่งสุภาพ
กริยามารยาทก็งดงาม
มีน้ำใจเอื้อเฟื้อและเผื่อแผ่
มีนิสัยใจดีทั้งครอบครัว
มีความซื่อสัตย์สุจริต
ยอมรับตัวเองได้ไม่แค่น
สัจจะมิตรจริงไม่อย่างบรรยายมาก
มิตรจริงใจตรงข้ามสวาทน

มีทั้งดีทั้งชั่วอยู่สลับ
จงช่วยหามิตรแท้ให้ฉัน
ให้อামความสุจริต
ต้องคอยพิทักษ์รักษา
ต้องสังเกตการคบมิตรคิดใคร่ครวญ
คบมิตรชั่วนั้นนำสู่อาว
นวลอันองอาจอย่ารู้ได้ไหม
อันดีชั่วจะบรยายให้หายตรม
ไม่พูดจาบงแต่ดั่งซึ่งนวม
ดะมาอะสมเกรงขามสะพรั่ง
ไม่เหินแหว่นดั่งน้ำบาด
ไม่มีอะไรคบเห็นหวังสิ่งตอบแทน
ไม่ครุ่นคิดหรือเคืองแค้น
มิตรดีแตรเข้าใจซึ่งกันและกัน
มันผิดปากไม่อย่างพูดให้โมหันธ์
อย่าคบกับมิตรชั่วไม่ได้เลย

โดย...มนุษย์ล้อ...นายมงคล ปิ่นแก้ว อายุ ๑๕ ปี
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งพิการทางร่างกาย
โรงเรียนศรีสังวาลย์ของมูลนิธิธรรมา
คนพิการ

เที่ยวบางไทร

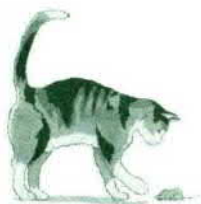
สามสิบสี่หกคณมั่งปลา	เก้านาฬิกาจรดแล่นจากถิ่นฐาน
ทุกคนแสสรุกลุสสุธา	ครุ อาจารย์ยิ้มแย้มลุสสุบาย
ยามเช้านี้ผู้คนพลุกพล่าน	ออกจากบ้านไปทำงานมิขาดสาย
รถแล่นไปเรื่อยเรื่อยไม่เหน็ดเหนื่อย	ได้ผ่อนคลายจิตใจไปมั่งปลา
มาถึงแล้วถิ่นไทยทิวไผ่พัน	นับคืนวันครุระพามาศึกษา
ครุณิธิลุปพิทบางไทรใคร่อย่างมา	ทุกคนได้ชมมั่งปลาสุธา
มาวันเนี่วเราได้มาศึกษา	แหล่งพัฒนาฝีมือเลื่องลือชาน
ครุยี่สิบสี่เสริมให้คนได้มีงาน	เป็นสถานเลื่องลือระบือไกล
ได้เวลาเที่ยงตรงกินอาหาร	ครุอาจารย์ดำดม้กันยกใหญ่
บุปผารักรสเด็ดเผ็ดถึงใจ	ข้าวเหนียวไก่ทอดที่ซัดมา
ต่อจากนั้นนั่งรถไฟไปทั่วครุษา	สุดสมบรูณ์ครบถ้วนการศึกษา
มีทั้งบ้านทองทุ่งและทองนา	แสรทรรษาได้ชมฝีมือไทย
บ้ายี่สิบโมงได้เวลาต้องกลับแล้ว	เสียงแฉ่งแฉ่วเปลี่ยนเป็นเสียงเจ๊ยบได้
พอขึ้นรถทุกคนหลับกันไฉ	หนทางไกลกว่าจะถึงที่พักพิง
สามโมงครึ่งกลับถึงศรีสังวาลย์	ตลอดกาลไม่ลืมในภาสกิจ
เที่ยวบางไทรประทับใจแสรสุจริง	นับเป็นมั่งมั่งคลไต่เยื่อเนย

โดย... นางสาวจิราภรณ์ คงสวัสดิ์ อายุ ๑๕ ปี
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ซึ่งพิการทางร่างกาย
โรงเรียนศรีสังวาลย์ของมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการ

เจ้าเหมียวของไทย (SIAMESE CATS)

เขียนโดย...แมวน้อย

สวัสดีเด็กไทยทุกคนครับ

เหมียว...เหมียว...ผมเป็นแมวไทยพันธุ์วิเชียรมาศ ชื่อบราวน์ ครับ
น้องๆ เคยสงสัยไหมว่าแมวไทยที่คนส่วนใหญ่นิยมเลี้ยงเป็นแมวพันธุ์ไทย
ไหนบ้าง เหมียว...เหมียว...แมวไทย มี ๒๓ สายพันธุ์ แต่ที่คนนิยมเลี้ยงกัน
มีอยู่ ๔ พันธุ์ **ศุภลักษณ์ มาเลศหรือสีสวาด ขาวมณีหรือขาวปลอด และ**
วิเชียรมาศซึ่งพวกเรากำลังจะสื่อสารแห่งประเทศไทย ให้เป็นนายแบบ
นางแบบ ในแสดมปีเมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๓๔ น้องๆ คงอยากรู้ว่า เจ้า ๔
สายพันธุ์ มีหน้าตาเป็นอย่างไร ตามผมมาเลยครับ

ศุภลักษณ์

เป็นแมวที่มีสีขนทั้งตัวเป็นสีน้ำตาลเข้ม เหมือนสีทองแดง มี
นัยน์ตาเป็นสีเหลืองคล้ายสีของอำพัน เป็นแมวที่มีลักษณะ
ค่อนข้างอ้วนกลม แต่เต็มไปด้วยความปราดเปรียว ว่องไว จะดู
กับคนแปลกหน้า บางคนก็เรียกเพื่อนพันธุ์นี้ของผมตามชื่อว่า
“แมวทองแดง” แต่ปัจจุบันในเมืองไทยหาได้ยากจะพบมาก

ในประเทศไทยมา จนชาวต่างชาติเรียกแมวไทยชนิดนี้ว่า “แมวพม่า” นื่องๆ ครับ แล้วน้องๆ จะปล่อยให้เพื่อนๆ ของผมพันธุ์กุลลักษณะสูญพันธุ์ไปจาก เมืองไทยของเราขึ้นหรือครับ

มาเลศหรือสีสวาด

เพื่อนผมพันธุ์นี้มีชื่อเรียกเยอะมากครับ ก็เรียกกันตาม ลักษณะ รูปร่างหน้าตาของแต่ละตัวครับ บางแห่ง เรียกว่า “แมวขี้เถ้า” บ้าง “แมวสี ดอก” บ้าง บางตัว อาจมีสีขาวยหม่นแซมตามตัวเล็กน้อยมีดวงตาวาว เหมือนหยาดน้ำค้างที่หยดบนใบบัวเมื่อต้องแสงอาทิตย์ ยามเช้ากลายเป็นสีทองอำพันสดใส แมวมาเลศเป็นแมวที่มีถิ่นกำเนิดที่ อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา ถือว่าเป็นแมวแห่งโชคลาภที่ชาวนาใน ภาคอีสานนำไปแห่นางแมวเพื่อขอฝน

ทวมก้นหรือขาวปลอด

มีรูปร่างยาวเพรียว มีสีขาวตลอดลำตัว ขนสั้นนุ่ม ไม่หยาบ จุดเด่นของแมวเหมียวพันธุ์นี้คือ ตาสีเหลือง สดหรือสีฟ้าใส แต่บางครั้งสีของตาเป็น ๒ สีก็คือ เหลืองกับฟ้าอย่างละข้างซึ่งเกิดจากพ่อแม่ที่มีตา คนละสีกันนั่นเอง ก็เทไปอีกแบบนะครับน้องๆ

วิเชียรมาศ

พันธุ์นี้เก๋สุดๆ แบบบรานิ้งค์ครับน้องๆ เหมียว... เหมียว แมวไทยพันธุ์ วิเชียรมาศถือว่าเป็นสุดยอดของแมวไทย เป็นแมวไทยที่รู้จักกันโดยทั่วไป

ในประเทศไทยและต่างประเทศ เรื่องจริงครับ ผมไม่ได้มีนะครับ น้องๆ ลองถามคุณพ่อคุณแม่ได้นะครับ ท่านต้องรู้จักแมวพันธุ์นี้แน่นอนครับ เพราะคนไทยโบราณ เชื่อว่าแมววิเชียรมาศเป็นของขุนนางในอดีต ถ้าขุนนางคนใดเลี้ยงแมววิเชียรมาศ จะเจริญก้าวหน้าในชีวิตการทำงาน และอาจจะเพราะเป็น

แมวของขุนนางนี้เอง ทำให้แมววิเชียรมาศมีความหยิ่งอยู่ในตัวเป็นอย่างมาก อีกทั้งมีนิสัยสุขุมเยือกเย็นและรักอิสระ แมววิเชียรมาศมีขนสีขาวหม่น แต้มมีสีน้ำตาลไหม้ แต้มเป็นจุดเด่นอยู่ตามส่วนต่างๆ ของร่างกายคือ ที่ใบหน้า ใบหูสองข้าง ปลายเท้าทั้งสี่ หางและบริเวณอวัยวะเพศ มีดวงตาสีฟ้าสดใส รูปร่างลำตัวเพรียว ขนสั้นและอ่อนนุ่ม จุดเด่นของแมววิเชียรมาศอย่างหนึ่งที่สำคัญ คือ ไม่ว่ามันจะไปผสมพันธุ์กับแมวพันธุ์ใด แต้มทั้งเก้าแห่งนี้จะสืบทอดไปยังลูกด้วย เพียงแต่มีสีผิดแผกไปจากเดิมเท่านั้น สำหรับลูกแมววิเชียรมาศเมื่อแรกเกิดนั้นจะไม่มีสีแต้มใดๆ ให้เห็น ต่อเมื่ออายุย่างเข้าวันที่ห้า สีแต้มจะปรากฏเรื่อย ๆ ที่ปลายจมูกเป็นแห่งแรก และค่อยๆ มีสีชัดเจนที่ปลายจมูก ปลายหาง ปลายขาทั้งสี่ สุดท้ายก็ที่ปลายอวัยวะเพศเป็นจุดสุดท้ายครับ เมื่ออายุครบสามเดือนเต็ม แต้มทั้งเก้าจะครบทุกตำแหน่งเรียกว่าหล่อ สวยกันสมบูรณ์แบบแมววิเชียรมาศครับ เหมือน...เหมือน

น้องๆ ทราบไหมครับว่าแมวพันธุ์ไทยสังเกตจากอะไร ไม่ยากเลยครับ สำหรับลักษณะเด่นของแมวไทยแท้ๆ จะต้องมีหางยาววัดถึงใบหู รูปร่างเพรียวไม่อ้วนหรืออวบเกินไป น้องๆ ก็เลยสังเกตดูแล้วนำมาเลี้ยงดูนะครับ เมื่อเลี้ยงแมวอย่างพวกผม ก็อย่าลืมให้อาหาร เล่นกับผมและเพื่อนๆ ของผมบ้าง แมวก็มีความรู้สึกเหมือนคนแหละครับ อยากให้คนดูแลเอาใจใส่

เล่นด้วยเป็นบางเวลา และได้กินอาหารจานโปรดครบ ๕ หมู่ ประกอบด้วย
โปรตีน คาร์โบไฮเดรต ไขมัน วิตามิน และเกลือแร่ เหมือนกับคนเลยครับ
สำหรับอาหารโปรดของผมและเพื่อนๆ แมวเหมียวทั้งหลาย ก็เป็นปลา
ครับผม กินได้ทั้งปลาน้ำเค็มและปลาน้ำจืด โดยเฉพาะปลาอย่างหอมๆ หรือ
จะปิ้ง เผา ทอด แม้แต่ปลาดิบๆ พวกแมวอย่างผมกินได้หมดเลยครับถ้าวัน
ไหนพวกผมกินไม่อิ่มก็จะจับนกจับหนูมากินเพิ่มเติม เมื่อกินอิ่มแล้วผมและ
เพื่อนๆ ชอบนอนหลับครับวันละหลายๆ ครั้ง รวมแล้วประมาณวันละ ๑๖
ชั่วโมงครับ ฮ่า...ฮ่าาาาา ส่วนเวลาที่เหลืออีก ๘ ชั่วโมง พวกผมจะ
ทำความสะอาดตัวเองด้วยการเลียไปตามขนจนทั่วตัวเลยครับ เพราะแมว
เป็นสัตว์ที่รักความสะอาด แต่ไม่ชอบการอาบน้ำนะครับ น้องๆ ไม่ต้อง
อาบน้ำให้กับเจ้าเหมียวที่น้องเลี้ยงไว้บ่อยนะครับ ถ้าจำเป็นก็นานๆ อาบครั้งก็
พอครับ เมื่อน้องเลี้ยงพวกผมแล้วต้องคอยสังเกตด้วยนะครับว่าไม่สบาย
ซึม ไม่กินข้าวกินปลาหรือเปล่า ถ้าแมวมมีอาการเหล่านี้ น้องๆ ต้องพา
เพื่อนๆ ผมไปหาสัตวแพทย์เพื่อตรวจดูอาการนะครับ แต่เบื้องต้นเมื่อแมว
รู้ตัวว่าป่วยจะกินพวกใบหญ้าที่มีความสาก แล้วก็สำรอกสิ่งต่างๆ ใน
กระเพาะออกมา เป็นการล้างท้องให้กับตัวเอง แล้วต้องพาแมวเหมียวของ
น้องๆ ไปฉีดวัคซีนป้องกันโรคต่างๆ ด้วยนะครับ

และที่น้องๆ จะลืมไม่ได้เพราะคนสมัย คุณปู่ คุณย่า ของน้องๆ เชื่อว่า
หากแมวที่เลี้ยงตายลงไม่ให้เอาไปทิ้งที่อื่นแต่ให้กลบฝังไว้ที่บ้านนะครับ
เหมียว...เหมียว

นิทานเรื่อง ยายกะตา

(ปลุกถั่วปลุกงา)

นิทานยายกะตานี้เป็นนิทานที่ใช้เล่าต่อกันเป็นลูกโซ่หมายถึงว่าเนื้อเรื่องจะวนกลับมาที่ตอนต้น แล้วไปหาเรื่องใหม่กลับมาเล่าเหมือนเดิมโดยมีความประสงค์จะให้จำคำสำคัญไว้คือ คำว่า “ไม่ใช่การอะไรของข้า” ส่วนผู้เล่าจะสอดแทรกเกร็ดให้สนุกสนานนั้นอยู่ที่ผู้เล่าจะแต่งเติม

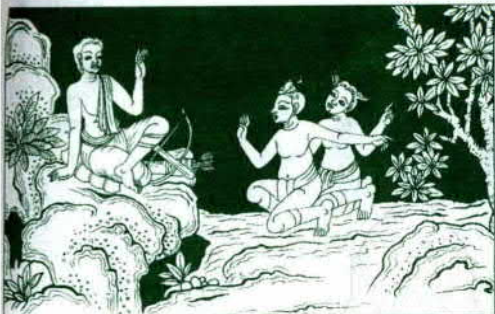
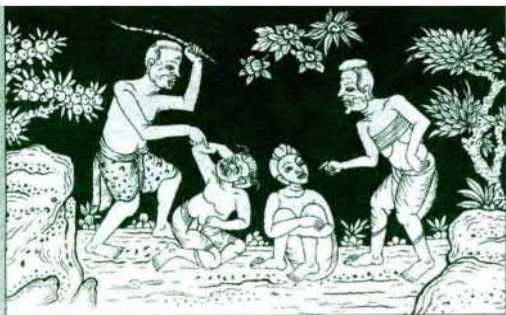
ต้นฉบับนิทานเรื่อง ยายกะตา นั้น เป็นภาพลายรดน้ำสร้างในสมัยรัชกาลที่ ๓ เขียนภาพลงรักปิดทองอยู่ที่เชิงบานหน้าต่างของพระอุโบสถวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม มีจำนวน ๑๒ ภาพ ดังนี้

ยายกะตา ปลุกถั่วปลุกงา ให้หลานเฝ้า
หลานไม่เฝ้า กามากินถั่ว กินงา เจ็ดเมล็ด เจ็ดทะนาน

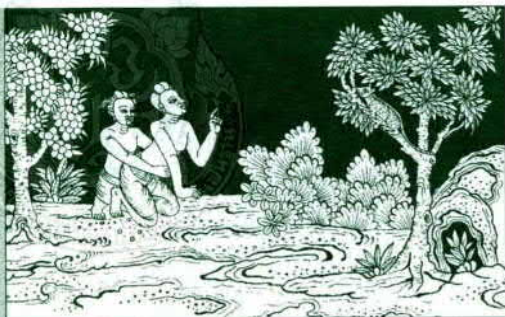

ยายมา ยายดำ
ตามา ตาดี

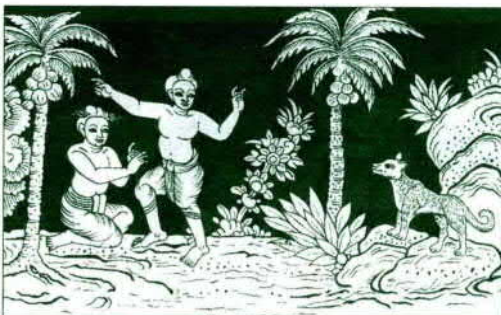
หลานจึงร้องให้ ไปหา
นายพราน ขอให้ช่วย
ยิงกานายพรานตอบว่า
ไม่ใช่กงการอะไรของข้า

หลานจึงไปหาหนู
ขอให้ช่วยกัดสายธนู
นายพราน หนูตอบว่า
ไม่ใช่กงการอะไรของข้า

หลานจึงไปหาแมว
ขอให้ช่วยกัดหนู
หนูไม่ยอมกัดสายธนู
นายพราน แมวตอบว่า
ไม่ใช่กงการอะไรของข้า

หลานจึงไปหาหมา
ขอให้ช่วยกัดแมว
หมาตอบว่า ไม่ใช่กงการ
อะไรของข้า

หลานจึงไปหาค้อน
ขอให้ย่นหัวหมา
ค้อนตอบว่า ไม่ใช่กงการ
อะไรของข้า

(ย่น หรือ ยอน
เป็นอาการตีหัวหมาคล้ายเคาะ)

หลานจึงไปหาไฟ
ขอให้ช่วยไหม้ค้อน
ไฟตอบว่า
ไม่ใช่กงการอะไรของข้า

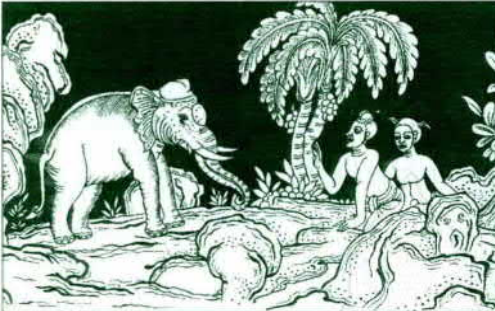

หลานจึงไปหาน้ำ
ขอให้ช่วยดับไฟ
น้ำตอบว่า
ไม่ใช่กงการอะไรของข้า

หลานจึงไปหาต๋อง
ขอให้ช่วยทักน้ำ
ต๋องตอบว่า ไม่ใช่กงการ
อะไรของข้า

หลานจึงไปหาช้าง
ขอให้ช่วยถล่มต๋อง
ช้างตอบว่า ไม่ใช่กงการ
อะไรของข้า

หลานจึงไปหาแมลงหวี่
ขอให้ช่วยตอมตาช้าง
แมลงหวี่ตอบว่า
ข้าจะช่วยตอมตาช้างให้น้ำ
ทั้งสองช้าง

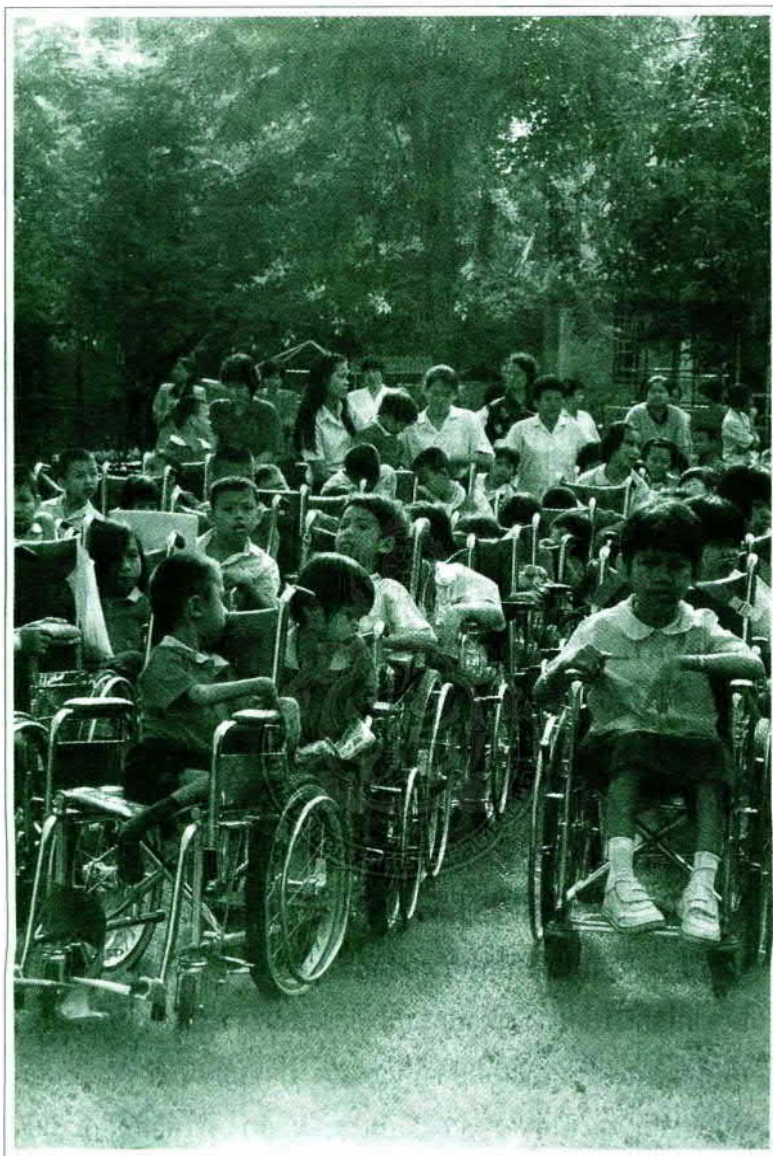

วิธีเล่นนั้น ต้องเล่ากลับมาที่ภาพ ๑-๒ ทุกครั้งทำให้ความของนิทานยาวออกไปอีก และทำให้เด็กจำได้โดยเฉพาะคำตอบว่า “ไม่ใช่กงการอะไรของข้า” แล้วก็เล่าเริ่มต้นให้หลานสองคน (ในภาพเขียนเป็นเด็กผมจุกกับเด็กผมแกละสองข้าง) ไปขอความช่วยเหลือนายพรานยิงธนู พรานไม่ช่วยก็ไปหาหนู เมื่อหนูไม่ช่วยก็ไปหาแมว แล้วแมวก็ไม่ช่วยก็ไปหาหมา หมาไม่

ช่วยไปหาค้อน ค้อนไม่ช่วยไปหาไฟ ไฟไม่ช่วยไปหาน้ำ น้ำไม่ช่วยไปหาดลิง
ดลิงไม่ช่วยไปหาช้าง และช้างไม่ช่วยไปหาแมลงหวี่ ตอมตาช้างแล้ว ช้าง
รับจะช่วยเหลือไปถล่มดลิง เมื่อช้างไปถล่มดลิงดลิงรับจะช่วยไปทับน้ำ
แล้วน้ำรับจะช่วยไปดับไฟ ไฟจะช่วยไปไหม้ค้อน ค้อนจะช่วยไปยอนหัวหมา
หมารับจะช่วยไปกัดแมว แมวรับจะช่วยกัดหนู หนูรับจะช่วยไปกัดสายธนู
ในที่สุดพรานรับจะช่วยยิงธนูไล่ฝูงกา จากนั้นฝูงกาก็ไม่ลงมากินถั่วกินงาอีก
ในที่สุดหลานก็ไม่ต้องเฝ้าไร่ถั่วไร่งาให้ยายกับตา

นิทานยายกะตา นั้นจำง่ายเพราะเรื่องขอความช่วยเหลือและตอบ
เหมือนกันทุกตอนว่า “ไม่ใช่กิจการอะไรของข้า” เพียงแต่จำลำดับผู้ที่จะ
ขอให้ช่วยให้ถูกเท่านั้น ครูชอบเล่าและสมมุติให้เด็กๆ เป็นหลานสองคน
(คือเจ้าผมจุ กับเจ้าแกละสองข้าง) เป็นพราน เป็นหนู เป็นแมว เป็นหมา
เป็นค้อน เป็นไฟ เป็นน้ำ เป็นดลิง เป็นช้าง เป็นแมลงหวี่ เป็นฝูงกา เล่น
นิทานและเล่ากันเองได้ทั้งห้อง ต้องจำให้ได้ว่าให้ช่วยไปทำอะไร คล้ายกับ
การเล่นว่าจะแก้ปัญหาได้ด้วยอะไร ใครจะชนะใคร เหมือนการเล่นเป่ายิงฉุบ
ที่เด็กไทยชอบอยู่แล้ว

ต่อมามีผู้นำเนื้อเรื่องไปแต่งกลอนขึ้นใหม่ แต่งเดิมเป็นหลานไปเล่น
ว่าวไม่เฝ้าไร่ถั่วไร่งาให้ยายกับตา

การศึกษานั้นให้โอกาสทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต
แม้แต่เด็กพิการ ก็มีโอกาเรียนหนังสือเช่นเดียวกับคนทั่วไปได้

นิ้งจรดปากกา จួយเท้าซ้าย

นางสาวทองคำ เสวะนา

ดิฉันไม่มีแขนทั้งสองข้าง มาแต่กำเนิดและเท้าข้างขวาของดิฉันนี้หายไประหว่างสามนิ้วคงเหลือเพียงนิ้วกลางและนิ้วก้อยเท่านั้น ดิฉันต้องใช้เท้าข้างซ้ายทำกิจกรรมต่างๆ เพียงข้างเดียว ครอบครัวของดิฉันเป็นครอบครัวเล็กๆ มีบุคคลในครอบครัวทั้งสิ้น ๕ คน คือ พ่อ แม่ พี่สาว ๒ คน และดิฉัน พ่อของดิฉันชื่อนายสงคราม เสวะนา แม่ชื่อนางจำเนียร เสวะนา ปัจจุบันดิฉันอายุ ๒๒ ปี แม่ของดิฉันเสียชีวิตเมื่อดิฉันอายุ ๑๕ ปี ดิฉันจึงเกิดมาอาภัพแม่ ต่อมาวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๕ ดิฉันก็ได้พบกับความสูญเสียอีกครั้งหนึ่งคือพี่สาวคนโตได้จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับมาอีกคนหนึ่ง สร้างความโศกเศร้าเสียใจให้กับดิฉันผู้่อากษ์อย่างใหญ่หลวง ปัจจุบันดิฉันกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบ้านห้วยลึก ต.โพธิ์ชัย อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู โดยเริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๔๕ ดิฉันคิดว่าแม้ว่าดิฉันจะเกิดมาพิการและอาภัพแต่ดิฉันก็

ต้องการใช้ชีวิตให้
คุ้มค่าที่เกิดมาเป็น
มนุษย์ พบกับความ
ศิวิไลซ์ในยุคไฮเทคเช่น

ปัจจุบัน อยากจะอ่านออก เขียน

ได้มีความรู้ความสามารถเหมือนคนปกติทั่วไป แม้ว่า การเรียน
สำหรับดิฉันจะยากลำบากสักปานใดดิฉันก็มานะ ขยันหมั่นเพียร
ในการเรียนตลอดเวลาเพื่อที่จะสามารถยืนหยัดในสังคมได้อย่าง
ภาคภูมิใจ

ความสามารถพิเศษ คือ ดิฉันสามารถว่ายน้ำได้เก่งเหมือนคนทั่วๆ
ไป โดยดิฉันใช้แต่เพียง ๒ ขาเท่านั้นว่ายรอบสระน้ำได้ ดิฉันสามารถใช้
เท้าซ้ายทำกิจกรรมต่างๆ ได้ เช่น วาดภาพ เขียนหนังสือ รับประทาน
อาหารและทำทุกอย่างได้ ดิฉันได้รับการยกย่องจากสื่อมวลชนในความ
สามารถทางด้านวาดภาพ โดยการออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง
๗ และไอทีวี และหนังสือพิมพ์มติชน วิธีการเรียนรู้ดิฉันเรียนรู้จากที่
บ้านและผู้มีเมตตาใกล้บ้านช่วยสอนให้ดิฉันรู้อยู่ตลอดเวลา ต่อมาเมื่อ
มีโอกาสโดยรัฐบาลได้เปิดโอกาสให้คนพิการเรียนร่วมกับคนปกติได้
ดิฉันจึงได้เข้าเรียนชั้น ป.๑-๕ กับคุณครูที่โรงเรียนบ้านห้วยลึก ซึ่งทำให้
ดิฉันได้เพิ่มความรู้และทักษะทางด้านวิชาการและมีประสบการณ์การ
ใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นมากขึ้น ในอนาคตดิฉันฝันว่าดิฉันจะเป็นนัก
คอมพิวเตอร์มืออาชีพ โกด์อาชีพ หรือมีร้านค้าเล็กๆ สำหรับขายสิ่ง
ของเล็กๆ น้อยๆ เพื่อจะมีรายได้ประทังชีวิต

คติพจน์ประจำใจของดิฉัน คือ “ทำวันนี้ให้ดีที่สุด”

ความกตัญญูคนเรา

ความกตัญญูคนเรา จำเป็นอย่างมากที่ลูกๆ ทุกคนต้องมีให้กับพ่อแม่ ซึ่งท่านเคยเลี้ยงดูเรามาตั้งแต่เล็กจนโต ถ้าลูกๆ ทุกคนขาดความกตัญญูต่อพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่เสียใจ ถือว่าเป็นบาปหนักเลยทีเดียว

ความกตัญญูคนเรา พวกเขาสามารถกระทำได้ง่าย เช่น การช่วยเหลือ ทำงานบ้านเพื่อแบ่งเบาภาระพ่อแม่ เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่ทิ้งพ่อแม่ในยามชรา แค่นี้เราก็สามารถที่จะมอบความกตัญญูคนเราให้แก่พ่อแม่ได้ ถ้าพวกเราเป็นลูกที่มีความกตัญญูคนเรา ไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ ลุง ป้า น้า อา ก็รักใคร่เอ็นดู แต่ถ้าเป็นลูกที่อกตัญญู ทุกคนต่างไม่รักใคร่ ยังไม่สายเกินไปที่พวกเราจะกลับตัวเป็นคนดีของพ่อแม่ มอบความกตัญญูแก่ท่าน เพื่อให้ท่านสบายใจไม่ว่าจะเป็นโลกนี้หรือโลกหน้า

ความกตัญญูคนเราที่ดี สามารถทำให้พ่อแม่ได้มีความสุข ความสบายใจ ถ้าเราเป็นลูกของขวัญที่สุดจะให้พ่อแม่เนื่องในโอกาสใดก็ได้ก็ตาม เราควรจะมอบความกตัญญูคนเราที่เป็นสิ่งที่ดีที่สุด

ด.ญ.ปิยะรัตน์ เจ๊ะอุเซ็ง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

โรงเรียนเดชะปัตตานานุกูล จังหวัดปัตตานี

ความฝันของเด็กน้อย

ในตอนเด็กนั้นเด็กทุกคนอาจมีความฝันแตกต่างกันไปหลายรูปแบบ บางคนคิดว่าอยากเป็นนางฟ้า บางคนคิดว่าโตขึ้นอยากเป็นหมอบ้าง ตำรวจบ้าง เมื่อยังเป็นเด็กนั้น ยังไม่เคยมีประสบการณ์ความคิดอย่างผู้ใหญ่ก็มักจะคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย

เช่นเดียวกับตัวหนูเอง ในตอนเด็กนั้นหนูก็เคยคิดอยากเป็นกระต่าย บนดวงจันทร์ บางครั้งก็คิดว่าอยากเป็นตำรวจ เพื่อที่จะปราบปรามยาเสพติดในสมัยนี้ เพราะว่าดูจากข่าวในโทรทัศน์นั้นตำรวจได้จับคนค้ายาเสพติด บางครั้งเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์ลงหน้า ๑ ว่า คนเมายาบ้าจับเด็กเป็นตัวประกันนั้น หนูจึงคิดลงไปอีกว่าถ้าเราเป็นพ่อเป็นแม่นั้นเราจะรู้สึกอย่างไรเมื่อลูกเรานั้นถูกคนเมายาบ้าจับเป็นตัวประกัน หนูคิดว่าถ้าเราปราบปรามยาเสพติดให้หมด คนเหล่านี้ก็คงไม่มีขึ้นอีก แต่ตอนนี้หนูอายุได้ ๑๑ ปี แล้วความฝันของหนูก็คงมีอยู่ แต่ก็คงไม่เหมือนตอนเด็กแล้ว หนูฝันว่าสักวันหนูต้องเป็นดาราที่แสดงหนังแล้วมีผู้คนชอบดูมาก แล้วเมื่อหนูฝันสมใจคิดแล้ว หนูก็จะช่วยชาติปราบปรามยาเสพติดให้สมกับที่ตอนเด็กหนูฝันอยากเป็น “ตำรวจ”

ผู้ใหญ่บางคนอาจคิดว่าความฝันของเด็กนั้นไร้สาระ ความคิดนั้นเป็นความผิดเพราะว่าเด็กได้ใฝ่ฝันไว้ว่าต้องการอะไรเด็กคนนั้นก็ทำสิ่งที่ฝันให้ดีที่สุดเหมือนกับหนูใจคะ

ด.ญ.ประดินันท์ ทองทิพย์
โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
อ.ท่าใหม่ จ.จันทบุรี

เรื่องเล่าจากดวงดาว

ฉันนั่งมองดูดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้า วันนี้ท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาวนับล้านดวง สายลมหนาวพัดมาสะท้านไปทั้งตัว ฉันนั่งมองดูดาวอยู่ที่ปลายคันทา นั่งมองดูดาวแล้วคิดว่า “มันต้องมีสักวันที่เราจะต้องนับดาวว่าจะมีสักกี่ดวง แต่มันคงเป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะฉันไม่สามารถที่จะเป็นจริงได้ แต่ก็น่าจะดี ถ้าความฝันกับความจริงจะเหมือนกัน”

ในเวลานี้ฉันนึกถึงเรื่องราวต่างๆ มากมายที่เกิดขึ้นในแต่ละวันในชีวิตของฉัน มีสิ่งต่างๆ ที่มันทำให้ฉันเสียใจ ทุกข์ใจ เศร้าใจ เมื่อฉันเงยหน้ามองไปดูดวงดาวเหล่านั้นมันก็ทำให้ฉันคลายทุกข์ ทุกครั้งที่ฉันทุกข์ฉันก็จะเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ดวงดาวฟัง และเมื่อฉันได้เล่าให้ดวงดาวฟังแล้ว ฉันจะรู้สึกสบายใจ เพราะว่าดวงดาวเปรียบเสมือนเพื่อนแท้ของฉัน ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ดวงดาวก็จะอยู่เคียงข้างฉันเสมอ ตอนนี้เป็นเวลาที่ฉันเหงามาก เพราะเมื่อวานเป็นวันที่ฉันจะต้องจากเพื่อน เพราะว่าป็นวันสุดท้ายของการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เป็นจุดเริ่มต้นในสังคมอีกมุมหนึ่ง พ่อกับแม่ของฉันกังวลห่วงใยฉันมาก พ่อกับแม่บอกกับฉันว่า “สังคมของวัยรุ่นเป็นสังคมที่โหดร้ายมาก เพราะถ้าเราไม่รู้จักรับผิดชอบตัวเอง อาจจะทำให้เสียอนาคตได้” ฉันเก็บมาคิด และสัญญากับดวงดาวว่า ฉันจะควบคุมตัวเองเพื่ออนาคตที่ดีในวันข้างหน้า ฉันเชื่อว่าดวงดาวคงรับรู้กับคำสัญญาของ

ฉัน ฉันมักจะฝากความคิดถึงผ่านดวงดาวไปให้คนที่ฉันรัก ดวงดาว
คงจะพัดพาความคิดถึงนี้ไปได้ แล้วคนที่ฉันรักคงจะได้รับรู้ความ
คิดถึงของฉันที่ฝากดวงดาวไปบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้คนที่ฉันรัก
ได้รับรู้ แล้วเขาก็คงจะฝากดวงดาวพัดพากลับมาให้ฉันได้รับรู้บ้าง
ตอนนีฉันเห็นดาวตกมากมาย ฉันอธิษฐานว่า “ขอให้ครอบครัว
สังคม ประเทศชาติ และขอให้โลกนี้อยู่กันอย่างสันติสุข ไม่มี
สงครามตลอดไป” ฉันหวังว่าคำอธิษฐานของฉันคงจะเป็นจริงได้
ถ้าเราช่วยกัน

เรื่องเล่าจากดวงดาวของฉันจะมีตลอดไป เพราะว่ามีมิตรแท้
ของฉันคือดวงดาว

ด.ญ. รุ่งฤดี ไชยราช
โรงเรียนสตรีมารดาพิทักษ์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
อ.เมือง จ.จันทบุรี

หนังสือคือเพื่อน

ผมเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ เพราะเวลาที่อ่านทำให้ผมรู้เรื่องราวใหม่ๆ และได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ หนังสือที่ผมอ่านมีหลายชนิด เช่น หนังสือเรียน หนังสือนิทาน การ์ตูน นิตยสารต่างๆ ฯลฯ หนังสือทุกชนิดมีประโยชน์แตกต่างกันไป เช่น หนังสือเรียนให้ความรู้ หนังสือการ์ตูนให้ความสนุกเพลิดเพลินจริงๆ แล้ว หนังสือที่ดีที่สุดที่ผมควรจะอ่านคือหนังสือเรียน แต่ถึงจะรู้สึกอย่างนั้น ผมก็ไม่ได้ใช้เวลาอ่านหนังสือเรียนสักเท่าไร แต่ชอบอ่านหนังสืออื่นๆ มากกว่า โดยเฉพาะหนังสือการ์ตูน และผมก็คิดว่า มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่เป็นอย่างผม เพราะหนังสือการ์ตูนเป็นหนังสือที่ให้ความบันเทิง ทำให้ผู้อ่านมีความสุข แต่ไม่ว่าจะอ่านหนังสืออะไร ก็น่าจะมีประโยชน์ทั้งนั้น

แหล่งหนังสือที่ผมสามารถเลือกหาหนังสือที่สนใจได้แก่ ห้องสมุด และร้านขายหนังสือ การอ่านและการหาความรู้ใหม่ๆ จากอินเทอร์เน็ต ผมก็ชอบ แต่ที่จริงผมชอบอ่านหนังสือที่เป็นเล่มๆ มากกว่า เพราะสามารถนำติดตัวไปอ่านที่ไหนก็ได้ แม้บอกว่าการอ่านเป็นการเปิดโลกการเรียนรู้ให้กว้างไกล ผมก็คิดเช่นนั้น ผมชอบสังเกตเวลาพ่ออ่านหนังสือพิมพ์ แล้ว

ตอนนี้ผมก็เริ่มชอบที่จะอ่านหนังสือพิมพ์ในเรื่องที่เราสนใจตามพ่อ อย่างน้อยตอนนี้ ผมก็รู้แล้วว่า ผมได้รับรู้ข่าวสารต่างๆ ที่ก้าวทันโลก

หนังสือที่ผมชอบอีกอย่างหนึ่งก็คือ หนังสือนิทาน หรือวรรณคดีต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องรามเกียรติ์ สนุกมากครับ เมื่ออ่านแล้วนอกจากจะทำให้เกิดความสุขสนุกสนานยังได้จินตนาการถึงฉาก และตัวละครสมัยก่อน หนังสือแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกว่ามีโลกส่วนตัวเรียกว่าอ่านแล้ววางไม่ลงเลยครับ

เวลาไปร้านหนังสือ ผมจะใช้เวลาอยู่ตรงนั้นนานทีเดียว บางทียืนอ่านหนังสือจนจบเล่ม ผมเคยไปที่ร้านหนังสือบางร้าน เห็นเด็กตัวเล็กกว่าผมบางคน เลือกหนังสือได้แล้วลงนั่งอ่าน ดูท่าทางมีความสุข ผมก็เคยทำอย่างนั้น คนขายมองดูแล้วก็ยิ้ม ไม่มีใครว่า แต่ส่วนใหญ่เมื่อเข้าร้านหนังสือไม่ผมก็พอจะต้องซื้อหนังสือกลับไปอย่างน้อย ๑ เล่ม เสมอ

พอกับแม่ได้พาผมไปที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ในงานสัปดาห์หนังสือฯ ใช้เวลาเดินดูและเลือกซื้อหนังสือตั้งแต่บ่ายโมงจนถึงหนึ่งทุ่มได้หนังสือที่ชอบมาถุงใหญ่ ผมใช้เวลาช่วงปิดเทอมอ่านหนังสือเหล่านั้นจนหมด เป็นช่วงเวลาที่ผมมีความสุขมาก

การอ่านหนังสือมีประโยชน์มากมาย และเป็นบันไดก้าวแรกแห่งการเรียนรู้จริงๆ ผมอ่านหนังสือแล้วมีความสุข และคิดว่าหนังสือคือเพื่อนอยากให้เป็นเพื่อนๆ ทุกคนมีความสุข และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการอ่านหนังสือกันครับ

ด.ช.ศุภณัฐ บางเขียว
นักเรียนชั้น ป.๖
โรงเรียนประถมสาธิต
สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กทม.

ขุนทรัพย์ที่หาได้

“ ความรู้ไม่เอามาซื้อได้ แต่เราสามารถซื้อหนังสืออ่านให้ความรู้ได้ ” หลายคนอาจจะเคยได้ยินและเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ ท่านลองหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านสักเล่มหนึ่งด้วยความตั้งใจ ท่านจะทราบว่า หนังสือให้อะไรแก่ท่าน?

ในการอ่านหนังสือของแต่ละคนนั้น ก็จะเลือกประเภทของหนังสือซึ่งแตกต่างกันไป เช่น บทประพันธ์ วิทยาศาสตร์ วรรณคดี เรื่องสั้น นวนิยาย วิชาการ ฯลฯ ซึ่งแต่ละคนก็จะเลือกตามความชอบ ความสนใจ ตามคำแนะนำของผู้อื่น หรือบางคนอาจจะเลือกอ่านหนังสือโดยการดูจากปกหนังสือที่พิจารณาแล้วมีความน่าสนใจ แต่แน่นอนว่าจะเลือกอ่านด้วยวิธีใดก็ตาม ท่านควรจะมีความตั้งใจในการอ่าน อ่านจบแล้วควรอ่านแบบผ่านตาในรอบที่สอง จึงอ่านโดยละเอียดแล้วจับใจความสำคัญ จะทำให้ท่านได้ประโยชน์จากการอ่านหนังสืออย่างมากทีเดียว แต่ตรงกันข้ามถ้าท่านอ่านแบบผ่านๆ อ่านไปเรื่อย ๆ ไม่จับใจความสำคัญของเรื่อง แทนที่ท่านจะได้รับประโยชน์จากการอ่านหนังสือ ท่านจะไม่ได้อะไรจากการอ่านเลย และอาจจะเกิดความเบื่อหน่ายในการอ่านหนังสือก็ได้ เพราะฉะนั้นก่อนจะอ่านหนังสือ ควรจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน เช่น การอ่านหนังสือเพื่อพัฒนาการทางด้านความรู้ คือ หนังสือประเภทวิชาการ ท่านควรอ่านโดยปราศจากอคติ อ่านแล้วคิดและทำความเข้าใจตาม ถ้าอ่านครึ่งแวงแล้วไม่เข้าใจก็อ่านหลายๆ รอบ หรืออ่านเรื่องประเภทเดียวกันจากเล่มอื่นๆ จะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การอ่านหนังสือเพื่อพัฒนาการทางด้านจิตใจ คือ หนังสือประเภทนวนิยาย วิทยาศาสตร์ วรรณคดี ฯลฯ อ่านแล้วพออาจมีหวังให้เกิดจินตภาพ และอรรถรสในการอ่านยิ่งขึ้น การอ่านประเภทนี้ นอกจากสร้างให้เกิดความสุขทางจิตใจแล้ว ยังมีคติสอนใจและจินตนาการอีกด้วย

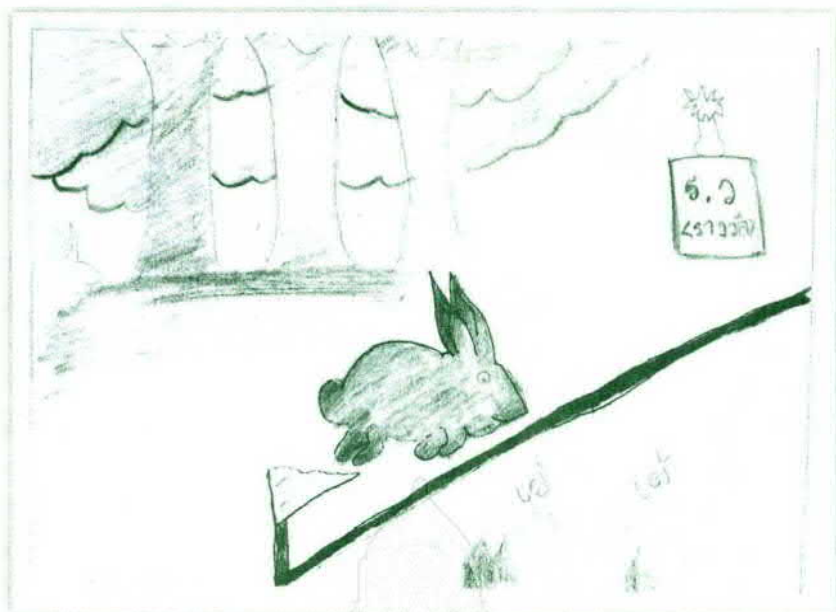
ปัจจุบันมีเทคโนโลยีของการเรียนรู้เข้ามามากมาย ทั้งเห็นกันบ่อยๆ คือ คอมพิวเตอร์ ที่ผู้คนให้ความสนใจมาก จนมองข้ามหรือละเลยการอ่านหนังสือไป อันที่น่าเสียดายยิ่ง เพราะบางสิ่งบางอย่างที่มีในคอมพิวเตอร์ อาจไม่มีการอ่านหนังสือ เช่น การจินตนาการ เราสามารถคิดได้จากการอ่านหนังสือ ซึ่งจะมีขอบเขตจำกัด แต่กิจกรรมในรอบเขตของความถูกต้อง และความสำคัญของหนังสืออีกอย่างหนึ่งคือ เป็นแหล่งความรู้ที่ราคาถูก สามารถหาได้ง่ายตามความต้องการ มิให้เสียเงินหลายประเภทไม่จำกัดเพศและวัย ผู้ที่อ่านหนังสือมาก ผู้ที่อ่านน้อยได้ความรู้มาก เมื่ออ่านแล้วก็สามารถนำสิ่งที่ได้ประโยชน์ ไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นหรือไปปฏิบัติตาม เช่น หนังสือเกี่ยวกับสุขภาพ ก็จะมีเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ให้เราสามารถนำไปปฏิบัติได้ ในวัยเรียน หนังสือเป็นสิ่งสำคัญมาก นอกจากต้องใช้ในการสอบในด้านที่เราสนใจแล้ว ยังเป็นพื้นฐานของการเรียนขั้นสูงต่อไปหรือต้องนำไปใช้ในการประกอบงานอาชีพอีกด้วย ส่วนหนังสือเล่าพวกวรรณคดี นิยาย เรื่องสั้น ก็มีประโยชน์เช่นกัน

แต่อย่าที่ผู้อ่านต้องรู้จักคิด ตามใจตนเองว่า เรื่องที่เราอ่านนี้ให้ข้อคิดอะไรบ้าง ถ้าเราไม่ประ-
 โยชน์หรือข้อคิดที่ได้จากการอ่านหนังสือ มาปฏิบัติตามจะเกิดผลอย่างไร เพราะหนังสือประเภท
 นี้จะแทรกข้อความบางตอนซึ่งให้ข้อคิดกับผู้อ่านได้ดีทีเดียว เมื่อท่านทราบประโยชน์ของ
 การอ่านหนังสือแล้ว ท่านอาจเพิ่มกิจกรรมการอ่านหนังสือในวันว่างของท่าน จะถือว่าเป็นการ
 ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และคุ้มค่ามาก

ในการอ่านหนังสือประเภทใดก็ตาม เมื่ออ่านแล้วควรรู้จักคิด ทำความเข้าใจตาม
 นำข้อคิดหรือคติสอนใจที่ได้มาพิจารณาด้วยใจที่เป็นกลาง จะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ
 ถือว่าได้คุณค่าจากการอ่านหนังสืออย่างแท้จริง ถ้าหากข้อฝากข้อคิดแก่ท่านผู้อ่านว่า
 “คลังแสงเก็บอาวุธ คลังสุขุมเก็บปัญญา” หนังสือจึงเป็นขุมทรัพย์ที่ทุกคนสามารถ
 ค้นหาได้

น.ส.พรประไพ ประจิตร
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๖ โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์

ฉันกับเพื่อนเล่น

มีกระต่ายตัวหนึ่ง ไปแข่งการวิ่งกับกระต่ายตัวอื่นๆ ที่มาแข่งด้วย
เมื่อมาถึงเวลา ก็ปล่อยตัวกระต่าย ในการแข่งวิ่งรอบนี้ มีกิ่งไม้ ซึ่งเป็นกระต่าย
จอมซนชื่อตั้มอยู่ด้วย ตั้ม, ก๊วย, เฟน ก็คือ กระต่ายจอมเกเร ประจักษ์ว่า
และเมื่อออกตัวไป เฟนได้เอาไม้จิ้มฟันอื่น เอาช่วงนั้น อันกำลัง
ออกวิ่ง ทำให้เฟนไถ่เอาไม้ไปจิ้มก๊วยแทน แล้วตัวก๊วยก็
ไถ่จิ้มเข้าอก ขว้างกับไม้ ๑ ฝั่ง เห็นให้ตั้มล้ม แต่อันไหนก่อนล่ะ จึงทำให้
ให้ไถ่กับก๊วยกัน ก๊วยล้มเฟนวิ่งหน้าตาดีนะ เมื่อจะแข่งอีก
แต่ไม่ทันระวังทำให้ล้มลงเสียอีก ทำให้อันไหนเสียเงินตัวแล้ว

๑. ๕ สถานใจเมือง ๖ ๖ รร วัดยานี่มาเนวิทยา

๒. บรมราชโองการ ๓ บ้านคลอง ๔ พิมพ์โลก ๖๕๐๐๐

ป่าชายเลน

บ้านฉันอยู่ริมป่าชายเลน ฉันชอบป่าชายเลนมาก เพราะป่าชายเลนทำให้ประโยชน์มากมายกับฉันและทุกคน เช่นประโยชน์ทางการเดิน ถ้าไม่มีป่าชายเลนเราก็จะไม่มีบ้านฉันก็จะมีเรือใช้ และป่าชายเลนยังให้อากาศบริสุทธิ์ แก่ฉัน ทำให้ฉันรู้สึกสดชื่นสบายใจ เราก็ได้รู้แล้วว่าป่าชายเลนมีประโยชน์มาก ฉันขอให้ทุกคนช่วยกันรักษา ป่าชายเลนไว้

ปูทะเล

ปูทะเลชอบอาศัยอยู่ที่ป่าชายเลน มันชอบไปหาเพื่อนนำมา
ขายและทำอาหาร มันแบกที่ตักปูหรือที่บ้านนั้น
เรียกว่า “บิโต” ไปยังป่าชายเลนทุก
ตอนเช้าที่โรงเรียนหยุด พอตอนบ่ายมัน
จะไปเก็บบิโตและนำไปขายเพื่อ
นำเงินไปฝากธนาคารต่อไป

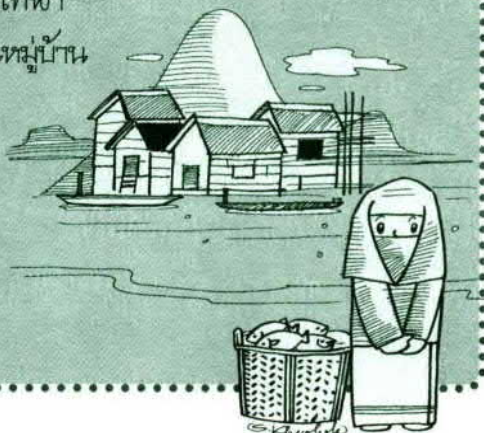
ต.ณ.ธีรบุษ นิเมเจ้า
โรงเรียน บ้านเกาะแลหนัง
ต.ปากบาง อ.เทพา จ.สงขลา

บ้านของฉัน

บ้านฉันอยู่ริมทะเล เป็นหมู่บ้านชาวประมงบ้านเกาะ
แลหนัง อยู่ใกล้เขตอำเภอเทพา
จังหวัดสงขลา หลายคนในหมู่บ้าน
มีอาชีพจับปลาขาย
รวมทั้งพ่อของฉันด้วย

ต.ณ.รอนันท์ ส่าและ
ป.๔ โรงเรียนบ้านเกาะแลหนัง
ต.ปากบาง อ.เทพา จ.สงขลา

ความฝันของเด็กไทย

หนูชื่อเด็กหญิงพิชามณูช์ กิตติชัยณรงค์ (โบว์) อายุ ๙ ปี หนูใฝ่ฝันตั้งแต่เด็กแล้วว่าโตขึ้นหนูจะเป็นหมอ หนูจะเป็นหมอที่คนไทยทุกคนยอมรับในการรักษาโรคต่างๆ และหนูก็จะผลิตยาสมุนไพรเพื่อให้คนไทยทุกคนมีสุขภาพดี และหนูจะส่งเสริมให้คนไทยทุกคนหันมาออกกำลังกายทั้งเด็กและผู้ใหญ่ไม่มายุ่งกับสิ่งเสพติด แล้วหนูก็จะส่งเสริมให้คนไทยทุกคนหันมาปลูกต้นไม้ลดควันพิษโดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ซึ่งหนูเป็นคนอุดรติดถัไม่ใช้คนในกรุงเทพฯ แต่หนูเคยไปกรุงเทพฯ มาแล้วสุดท้ายนี้หนูขอให้ทุกคนชาวเมืองสยาม มีสุขภาพแข็งแรงไม่ยุ่งกับสิ่งเสพติด

กว่าจะถึงวันนี้...ของยอดนักเทนนิสสองพ่อลูก

‘พีบีล’ รายงาน

คุณพ่อชนะชัย ศรีชาพันธุ์ นักกีฬาและโค้ชของนักเทนนิสระดับโลก ผู้ที่เคยเป็นพนักงานธนาคารที่จังหวัดขอนแก่น ที่ได้ตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อมาทำหน้าที่ฝึกสอนเทนนิสอย่างเต็มตัวให้กับลูกชายสองคน คือ ธนากร และนราธร หลังจากที่ได้ศึกษาและเล่นกีฬาเทนนิสมาระยะหนึ่ง แล้วรู้ว่ากีฬาประเภทนี้สามารถยึดเป็นอาชีพได้

คุณพ่อทำหน้าที่เป็นโค้ชให้กับลูกชายตั้งแต่เล็กๆ พาตระเวนแข่งขัน ได้เงินรางวัลมาจนเกือบครบคร้วพอสมควรตามอัตภาพ ในปี ๒๕๓๘ จึงตัดสินใจมาปักหลักในกรุงเทพฯ หลังจากที่ดินราธรรติดทีมชาติ

คุณพ่อได้พยายามผลักดันให้ลูกชายคนโตและคนรองเป็นนักเทนนิสอาชีพเต็มตัวแต่ไม่สำเร็จ และจนมาถึงลูกชายคนเล็ก คือ ภราดร ผู้สามารถสร้างผลงานในวงการเทนนิสโลกได้ดี ทำความฝันของผู้เป็นพ่อให้เป็นจริง และทำรายได้จากเงินรางวัลหลายรายการ

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้คนในวงการกีฬามี
ความเห็น่า ภราดร ควรเปลี่ยนโค้ชเพื่อ
การพัฒนาฝีมือให้ดีกว่าที่เป็นอยู่ แต่ใน
ฐานะพ่อและผู้ฝึกสอนได้ปฏิเสธโค้ช
ต่างชาติมาตลอด คุณพ่อมีความมั่นใจ
ว่าลูกชายของตนมีความสามารถ
และศักยภาพสูง

วันนี้ยอดคุณพ่อผู้นี้จึงได้
แสดงฝีมือให้ชาวโลกเห็นแล้วว่า คน
ไทยพันธุ์แท้นั้น เก่งไม่แพ้ฝรั่ง ความ
สำเร็จของ “ภราดร” ครั้งนี้ ทุกคนยก
ความดีความชอบให้กับ “พ่อผู้เป็นโค้ช
มือหนึ่ง” ที่ไม่ต้องพึ่งพาใคร

“บอล” ภราดร ศรีชาพันธุ์ เกิดเมื่อวันที่
๑๔ มิถุนายน ๒๕๒๒ ที่ จ.ขอนแก่น เป็นลูกชายคนสุดท้องของนาย
ชนะชัย-นางอุบล ศรีชาพันธุ์ ชื่อเล่นว่า “บอล” จบการศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ที่โรงเรียนอรรณพวิทยพัฒน์วิชาการบางนา
ด้วยความทุ่มเทกับการเป็นนักกีฬาเทนนิสมืออาชีพ ที่ฝึกมาตั้งแต่อายุ ๔
ขวบ จนมีโอกาสดำเนินการแข่งขันได้แชมป์เยาวชนอย่างจริงจัง จึงหยุดเรียน
เพื่อมุ่งพัฒนาฝีมือจนได้เป็นแชมป์ของประเทศทุกรุ่น โดยมีความฝันว่าจะ
เป็นนักเทนนิสอาชีพเหมือนไมเคิล ชาง

“บอล” เริ่มต้นก้าวเข้าสู่วงการเทนนิสอย่างจริงจัง ในปี ๒๕๓๒
เมื่อครอบครัวย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ โดยมีพ่อและพี่ชายได้พาเดินทางไป
ก่อนแล้ว ตลอดเวลาได้กินอยู่หลับนอนที่สนามเทนนิส บางครั้งก็เผลอมัน

อย่างแรงกล้า จากผู้เป็นพ่อและตัวเอง ทำให้ “บอล” สามารถสังสม
ประสบการณ์ในการออกทัวร์

ดังนั้น ช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา “บอล” ลงแข่งขันเพื่อเก็บคะแนน
สะสมโลก จนสามารถเข้ามาอยู่อันดับ ๑ ใน ๑๐๐ ของโลกได้สำเร็จ ภาย
หลังจากนั้นฟอร์มการเล่นกลับลุ่มๆ ดอนๆ จนหลุดจาก ๑๐๐ อันดับแรกไป

ต้นปี ๒๕๔๕ “บอล” ได้ลงเล่นทัวร์นาเมนต์ต่างๆ ตลอด เพียงแค่
๗ เดือน ขึ้นมาอยู่อันดับ ๔๑ ของโลกได้

จากการแข่งขันวิมเบิลดันที่อังกฤษนั้น “บอล” สามารถโค่น
นักเทนนิสชื่อก้องโลกชาวสหรัฐ อังเดร อากัสซี ลงได้ในที่สุด “บอล”
วันนี้...ได้ สร้างผลงานคว้าแชมป์ ๒ รายการเอทีพีทัวร์ ทำให้ทั้งคุณพ่อ
และลูกมีชื่อเสียงอย่างต่อเนื่อง จนขึ้นมาอยู่อันดับ ๑๖ ของโลก ก้าวขึ้นสู่
ทำเนียบนักเทนนิสระดับแนวหน้าของโลก และเป็นขวัญใจชาวไทย

